

Huysuz Aşık

BİRİNCİ BÖLÜM

Fırsat düşkününü erkeklerden biri daha, diye düşündü. Eğer arkasındaki beyaz ponpon kuyruğu okşama bahaneyle ona dokunacak olursa, Silke avaz avaz haykırmaya başlayacaktı. Mağazayı dolaşmaya gelen liseli gençlerden oluşan küçük bir grup yeterince eziyet etmişti zaten. Silke o yaştaki gençlerin Buchanan's gibi bu kadar lüks bir mağazadan herhangi bir şey satın alabilecek paraları olmadığından emindi. Aynı şeyi, mağazanın güvenlik görevliside düşünüyor olmalıydı ki, gözlerini bir an bile gençlerden ayırmamıştı. Buna rağmen, aynı gençler Silke'ye sıkıntılı dakikalar yaşatırken kılını bile kıpırdatmamış, engellemek için hiç bir şey yapmamıştı. Az önce, yaşlı bir adam aynı amaçla Slike'ye sokulduğunda da, oralı olmamıştı. Anlaşılan, Silke o gençleri başından savmayı başardığına göre, yaşlı bir adamla da kolayca başa çıkabilir diye düşünüyordu. Aslında, pek de haksız sayılmazdı. Silke yaşlı adamın yüzündeki dostça gülümsemeyi, gri gözlerindeki muzip pırıltıyı hiç umursamamış, adam beyaz ponpon kuyruğuna dostça bir iki şaplak indirir indirmez ona haddini bildirmişti. Üstündeki kıyafetin oldukça kışkırtıcı olduğunu biliyordu. Nadine'nin yerine buraya gelirken birkaç kaba şakayla karşılaşacağını tahmin etmişti, ama bunların el şakasına dönüşmesi kaldıracabileceği bir şey değildi. Nadine'nin bugün aniden başka bir işinin çıkması, belki de tesadüf değildi. Başına neler gelebileceğini kestirdiği için böyle bir bahane bulmuştu, anlaşılan! Tabii, bu durumda, Silke'nin annesine söyleyecek bir çift sözü olacaktı.

"Sen burada ne halt ettiğini sanıyorsun?"

Silke kulağının dibindeki sert sesi duyunca hızla döndü... tabii, ayağındaki sivri ve yüksek topuklu gülünç ayakkabılarla ne kadar hızlı dönebilirse! Uzun bacaklarını gözler önüne seren siyah ipek çorapları ve vücudunu saran siyah ipek mayo ile kendini son derece rahatsız hisseden Silke, bir tavşanla aralarındaki tek benzerliğin, arkasındaki beyaz ponpon kuyruk olduğunun farkındaydı. Yüreğine su serpen tek şey, kafasındaki uzun kulaklı, kocaman, beyaz tüylü maskeyle kimsenin yüzünü görmemesiydi. Adam onu nasıl tanıdı? Ve ona öldürecekmiş gibi bakıyordu! Ama işin garibi, Silke onu tanıımıyordu. Daha önce hiç görmediğinden emindi... görmüş olsa, bir daha asla unutamayacağı açıktı. Oldukça uzun boylu biriydi. Siyah saçları modern bir biçimde kısa kesilmişti. Gri gözleri ve sert hatlı çenesiyle gerçekten çok yakışıklı bir erkekti. Ama o kadar kızgındı ki, insanda yakışıklılığını filan düşünenecek hal bırakmıyordu. Silke bu öfkenin kendisine yöneltilmesine inanmadığı için, dönüp çevresine bakındı. Ama o anda, bulunduğu bölümde pek fazla müşteri yoktu ve onlar da bayağı uzak mesafedeydiler. Bu durumda, yanındaki adamın ona kızdığı açıktı. O sırada adam çelik kısıp benzeyen parmaklarına kolunu yakaladı. „yürü“ diye homurdandı kolundan çekerek. Silke ayağındaki yüksek topuklu ayakkabılarla yürümekte zorlandığı için, adam nerdeyse onu sürüklüyordu. Koskoca, ünlü bir mağazada bir yabancı tarafından zorla asansöre doğru götürülüyor ve hiç kimse müdahale etmiyordu! Hele mağaza çalışanları, sanki bu sahneyi görmezden gelmeye çalışır gibi başlarını öteki tarafa çevirmişlerdi! Asansör kapıları sessizce iki yana açılırken Silke çaresizlik içinde etrafına bakındı. Gerçi koluna bir kelepçe gibi geçen o parmaklara karşı yapabileceği bir şey yoktu ama... "İçeri gir!" diye homurdandı adam. "En üst kat, Charlie" diye ekledi asansörcü çocuğa dönerek. Silke tam avaz avaz çığlık atmaya başlayacaktı ki bir anda donakaldı. En üst kat mı? O katta sadece mağaza yöneticilerinin büroları vardı. Buchanan's şirketinin yönetim kurulu üyelerinin ve en üst düzey yöneticilerinin odaları. Silke yavaşça dönüp gözlerinden hala ateş saçan adama baktı. Birkaç saatliğine çalışmak üzere geldiği

bu mağazada Buchanan's ilahlarını bu kadar kızdıracak ne yapmış olabilirdi acaba?

Aman Tanrım...yoksa,ponpon kuyruğunu okşadığı için Silke'nin azarladığı o yaşlı adam şikayet mi etmişti.Aslında şikayet edilmesi gereken biri varsa,o da adamın kendisiydi.Promosyon için mağazada tavşan kostümüyle dolaşan bir genç kıızı taciz etmeye hiç hakkı yoktu,ama mağaza yönetimi Silke ile aynı fikirde değildi anlaşılan.Onlar,ne olursa olsun,mağaza çalışanlarından her zaman nazik ve kibar davranmalarını bekliyor,müşteri her zaman haklıdır ilkesine sonuna kadar sahip çıkıyorlardı herhalde. Gerçi, o mağaza çalışanı sayılmazdı.Buraya birkaç saatliğine çalışmak üzere gelmişti,ama bu durumu daha da zorlaştırıyordu.Buchanan's mağazaları personel müdürlüğünden gelen iş teklifi annesini çok heyecanlandırmış,böyle büyük bir şirketle ajansı arasında başlayacak iş ilişkisini sevinçle karşılamıştı.Ajansın Buchanan's mağazalarından aldığı ilk iş,Silke yüzünden başarısızlıkla sonuçlınırsa,annesine mahçup olacaktı.

Silke mağazanın üst düzey bir yöneticisi olduğu artık ortaya çıkan adama yan gözle baktı."Mesele nedir bilmiyorum,ama şu yaşlı adam yüzünden..."

"Teşekkürle,Charlie." Asansör en üst katta durunca adam,Silke'yi hiç duymamış gibi kolundan dışarı sürüklemişti.Ama onun yürümekte zorlandığını fark ederek éo lanet olası şeylerle yürüyemiyorsan,tanrı aşkına,çık ar ayağından!" diye bağırdı.

Silke yanaklarının kıpkırmızı kesildiğini hissetti.Asansörün hala katta olduğunu,Charlie'nin onları seyrettiğini de farkettiler.Bu adamın küstahlığı ve saygısızlığı yüzünden yeterince aşığılanmıştı zaten.Daha fazlasını kaldıracabilecek durumda değildi.Gururunu daha fazla incitecek söz duymamak için eğilip "o lanet olası şeyleri" ayağından çıkardı ve derin bir nefes aldı.Ayakkabılarserçekten çok rahatsızdı.

Ayakkabıları çıkardığı anda duyduğu rahatlama,adamın onu aşığılayan bakışları ve sert sesiyle bir anda yok oldu. "Tanrım!Senin boyun kaç santim,kızım?"

Adam dünya çapında ünlü Buchanan's mağazalarının yöneticilerinden biri olabilirdi,ama Silke'ye kişisel hakaretler yağdırma hakkına sahip değildi!Uzun boylu olmadığını Silke de biliyordu.Hatta,annesi şu tavşan kız kostümüyle onu bu işe göndereceğini söylediğinde itiraz etmiş,dergilerde gördüğü tavşan kız fotoğraflarına bakılırsa,hepsinin son derece uzun boylu olduğunu,kendisinin gülünç görüneceğini hatırlatmıştı.Ama annesi,boyunun kısalığının avantaj sayılacağını,böylece daha ufak tefek ve sevimli bir tavşan olacağını söylemişti.Hiç kimse,bu kadar sevimli bir hayvana bu kadar zalimce davranamazdı.

Silke kendini savunmak üzere öfkeyle başını dikleştirdi,ve aynı anda,bunun ne kadar boş bir çaba olduğunu anladı.Kafasındaki tavşan maskesiyle adam onun yüzünü göremiyordu ki!

"Boyum yeterince uzun!" diye cevap verdi hırsla.Aslında,saçma sapan,aptalca bir laf ettiğinin farındaydı.

Adam onu yukarıdan aşağıya yine o aşığılayan bakışlarla süzdü.

Silke yeni bir hamleye hazırlanıyordu ki,personel müdürünün odasına geldiklerini fark etti.Sabahleyin,tavşan kız kostümüyle ajanstan kendisinin gönderildiğini söylediğinde,onu doğruca buraya,Doug Moore'nin odasına göndermişlerdi.Doug Moore ince,uzun boylu,sarışın bir adamdı.Yani,bu adam Doug Moore değildi.

Daha ne olduğunu anlamadan,Moore'nin sekreterinin şaşkın bakışları altında kolundan sürüklenerek kendini personel müdürünün odasında buldu.Ama oda boştu.

Silke'yi kolundan sürükleyen adam aynı hızla dışarı çıktı ve şaşkın bir halde ayağa fırlayan sekretere,"Doug'u bul ve odama gönder!" diye emretti.

Silke yan gözle arkasına baktığında,Moore'nin sekreteri telaşla telefona sarılmış,tuşlara basıyordu.Anlaşılan adam bayağı önemli biriydi.Ama Silke'nin sabrı da tükenmek üzereydi.Onun burada çalışanlar gibi,bu adamın her emrini yerine getirmesi ,ona kayıtsız şartsız itaat etmesi gerekmiyordu.

"Bakın,kim olduğunuzu bilmiyorum,ama..." dıye söze başladı.Bir yandan da,kolunu o çelik gibi kısıktan kurtarmak için ani bir hamle yaptı.Ama adamın parmakları koluna biraz daha sıkı yapışmıştı.

"Bilmiyorsun, doğru," dedi adam gri gözlerini kısıp onu bir kere daha süzerek."Ama ben senin kim olduğunu biliyorum.Daha doğrusu,olmadığını!İstedğim özelliklerin hiç birine sahip değilsin sen!"

Evet,fazla ince ve kısa boylu olduğunu Silke de biliyordu;bunu annesine de söylemişti,ama bütün bunlar,bu adamın ona sürekli hakaret etmesinin gerektirmiyordu.

"bana bakın!" dedi adama haddini bildirmeye kesin kara vererek.Ama fırsat bulamadı.

"Baktım zaten," dedi adam onun sözünü keserek."Sabahtan beri mağazaya giren her müşteri bakıyor zaten.Sen Doug'un son sevgilisinin değilmi?"Dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle Silke'yi süzdü."O komik tavşan maskesinin altındakini göremiyorum,ama tahmin ederim,güzel bir kızsındır.Doug'un genç ve güzel kızlara düşkünlüğünü bilirim.Böyle bir komedinin tek açıklaması bu olabilir.Ama benim için,geçerli bir mazeret olamaz!"

Silke adamın küstahlığı karşısında bir kere daha şaşkına döndü."tahmin ederim,güzel bir kızsındır.Doug'un genç ve güzel kızlara düşkünlüğünü bilirim.Bu adam kendini ne sanıyordu!Ama birden üstündeki kostümü hatırladı.Adam belki de çok haksız sayılmazdı.

Bu arada,başka bir odaya girdiler.Doug Moore'nin odasından daha büyük ve şık döşenmiş bu odanın bu adama ait olduğu belliydi.

Silke kocaman deri koltuklardan birine gömülüp keyifle purosunu tüttüren yaşlı adamı hemen fark etti.Bu,oydu!Aşağıda terslediği,azarladığı adam!Şimdi durum anlaşılıyordu.Demek yanılmamıştı.Adam buraya gelip onu şikayet etmişti.Peki,kendi davranışını nasıl açıklamıştı acaba?

"Senin purolarından birini aldım,Lyon.Ah..."Silke'yi fark edince yaşlı adamın gözlerinde yine o muzip pırıltı belirdi."Sana aşağıda çok tatlı ve çekici bir kız olduğunu söylemişim,ama hemen alıp buraya getireceğini tahmin etmemiştim doğrusu."

"Kes artık,Henry Amca!"Adam Silke'ye dönüp „Otur" dedi büyük maun çalışma masasının önündeki deri koltuğu işaret ederek.Kendisi de geçip masanın arkasındaki koltuğa oturdu ve gözlerini Silke'ye dikti.

Henry Amca!

Silke yaptığı hatayı şimdi anlıyordu.Demek aşağıda azarladığı adam,bu küstah yöneticinin amcasıydı.Aslında,ikisinin benzerliklerini daha önce fark etmesi gerekirdi."Henry Amca"Silke'nin arkasına bir şaplak indirirken buna hakkı olduğundan emin görünüyorsu.Yeğeni de onu kolundan çekip buraya sürüklerken aynı kendinden emin,küstah tavırla hareket etmişti.

Tanrım,ne aileydi bunlar böyle!"Bana bu ses tonuyla bağırman hiç hoş olmuyor,Lyon!" dedi Henry Amca yüzünü buruşturarak."Seni ben büyüttüm.Dizlerimde hoplattım,ağladığında kucağıma aldım,burnun aktığında ben sildim,altını ben değiştirdim..."

"Bu sonuncusu, tamamen hayal gücünün ürünü, Henry Amca!"diye sert bir şekilde sözünü kesti yeğeni."Özellikle, o iş için bakıcı tutmuştun.Ayrıca...beni dizlerinde hoplattığını da hiç hatırlamıyorum.Her zaman çok meşguldün,işlerin başından aşkındı."

Bu yakınmalara aldırmayan yaşlı adam,"İlgilenmezsen,işler tek başına yürümüyor"dedi

"Ben o işleri kastetmemiştim." dedi Lyon sert bir sesle.

Yaşlı adamın gözleri derhal neşeye parladı."Dünyada o kadar çok güzel kadın ve onlarla birlikte geçirilecek o kadar az yıl var ki!Bence tavsiyemi dinlesen iyi edersin,Lyon.Hayata bakışın tamamıyla değişebilir..."

"Yeter artık,Henry!"Amcasını sert bir sesle susturan Lyon buz gibi bakışlarını tekrar Silke'ye çevirdi.

"Amcanız aşağıda olanlar hakkında size ne anlattı bilmiyorum,ama..." Silke'nin cümlesi yarıda kesildi.

"Sana oturmanı söylemişim"dedi Lyon.Sesi son derece yumuşaktı,ama insanı korkutacak kadar yumuşak.

Yine aynı şeyi yapmış,Silke'nin ne anlatmaya çalıştığını dinlememişti bile.Ama Silke'nin de bu adamın küstahlığına daha fazla tahammül etmeye niyeti yoktu."Üstümde bu gülünç tavşan kostümü olabilir.Ama...onun altında bir insan var!" Cümlesini bitirdiğinde heyecandan ve sinirden nefes nefeseydi.

"Kıyafetinin uygun olmadığını senin de kabul etmene sevindim"dedi Lyon sert bir sesle."Zahmet edip onu değiştirdi..."

"Kıyafetimi değiştirmeye filan niyetim yok!Amcanızın kadınlara karşı davranışlarını kontrol altında tutmayı beceremiyorsanız,onu kadınlardan uzak tutmanızı tavsiye ederim!Kendisine söylediğim sözlerin hepsini hak etmişti.Aynı şartlarda yine aynı şekilde davranacağımdan kuşkunuz

olmasın!"Silke gözlerini şaşırması görünen yaşlı adam dikti.Adam tedirgin görünüyordu. Silke yeğenin on ona gözleri dönmüş bir halde baktığını fark etti.Yaşlı adam „Söyladım ya,Lyon,çok çekici görünüyordu.“ diyordu.

"Tanrım! Henry,sen..."Masanın üstündeki telefonda gelen bip sesi Lyon'un cümlesini tamamlamasına fırsat bırakmadı.Düğmeye basıp „Evet?"diye sordu.

"Mr.Moore geldi,Mr.Buchanan" diyen sekreterin sesi duyuldu.

Silke konuşmanın devamını duymadıbile.Karşısındaki masanın arkasında oturan,onu kolundan çekip buraya kadar sürükleyen adam bir Buchanan'dı.Yani,Buchanan mağazalarının sahibi!Yanlış hatırlamıyorsa,mağazanın sahibinin Charles Buchanan olduğunu duymuştu.Belki de Lyon Buchanan onun oğluydu.Silke de bu adamın dayısını terslemişti!

Silke daha fazla ayakta duramayacağını hissedip Lyon Buchanan'ın gösterdiği koltuğa çöküverdi.Tanrım,annesi olanları öğrenince ne diyecekti!

Doug Moore içeri girmiş,patronunun ne kadar kızgın olduğunu anlayarak bir takım açıklamalara girmişti."Beni aradığını öğrendiğimde, aşağıda,kadın giysileri katındaydım..."

Lyon buz gibi bir sesle onun sözünü kesti."Şunun ne anlama geldiğini açıklayabilirmisin bana?" "Şu"dediği Silke'ydi.

Karşısındaki adamın kim olduğunu anladığı anda yaşadığı şoktan henüz kurtulamayan Silke,kendisinden bir eşya gibi söz edildiğini duyunca ikinci bir şoka uğradı ve bu şok birden müthiş bir öfkeye dönüştü. „Aman Tanrım!"Sabah tanıştıklarında Silke'ye son derece nazik ve iltifatkar davranan Daug Moore,şimdi onu görünce dehşete kapılmış gibiydi."Aman Tanrım"diye tekrarladı korkuyla.

"Bir tavşan kız,Doug!"Lyon Buchanan'ın sesi perde perde yükseliyordu."Gören her erkeğin ağzının suyunu akıtacak kadar açık bir kıyafet giymiş bir tavşan kız kiralamışsın!Çocuklara çikolata dağıtacaksevimli bir palyaço yerine seks tanrıçası gibi bir tavşan kız!"

Meselenin ne olduğunu Silke anlamaya başlamıştı.Lyon Buchanan tarafından kolundan çekilip buraya kadar sürüklenmesinin nedeni,dayısına kabalık edilmesi filan değildi.Lyon Buchanan ,ın o olaydan haberi bile yoktu."Henry Amca" ona aşağıda çok çekici bir tavşan kız olduğunu söylemiş,bunun üzerine Lyon Buchanan durumu kendi gözleriyle görmek üzere aşağı inmiş ve kıyamet kopmuştu.

"Promosyon için yaptığımız toplantıda birbirimizi anladığımızı sanıyordum.Bir ajanstan şirin bir tavşan kostümü giymiş yada palyaço kılığında birini isteyecektik ve çocuklara çikolata dağıtacaktı."

Silke'ye bakarken sanki gördüklerine inanamıyormuş gibi başını iki yana sallayan Doug Moore,"Bu hatanın nasıl olduğunu bir türlü anlayamıyorum" diye mırıldandı.

"Güzel.Demek,ortada bir hata olduğunu sen de kabul ediyorsun?"dedi patronu.

Silke bunun sadece Doug Moore'nın hatası olduğundan emin değildi.Annesine telefonda belirtilen telepte,çocuklara çikolata dağıtmak üzere tavşan kostümü giymiş bir kıza ihtiyaç olduğu söylenmişti sadece.Silke de bu sabah Doug Moore ile konuşurken kostüm üstünde yoktu,daha sonra personel odasında üstünü değiştirmiş ve sonuç olarak Doug Moore onu bu kostümle görmemişti.

Ama böyle bir açıklamanın Lyon Buchanan'ı tatmin etmeyeceği yüzünden belliydi.

"Bu mağazanın koruması gereken bir itibarı var" diye yükseltti sesini."File çoraplarla yarı çıplak bir halde mağaza içinde dolaşan bir kızın bu itibarın korunmasına yardımcı olabileceğini hiç sanmıyorum!"

"Ben file çorap filan giymiyorum!" Silke hırsla ayağa fırladı.Kendi siyah ipek çoraplarını giymeyi tercih etmişti.Gerçi,bacaklarını olduğu gibi ortaya koyanbu çorapların da durumu kurtardığı iddia edilemezdi.

Lyon Buchanan aşağılayan bakışlarını Silke'ye çevirdi."Bu çorapşar file değilse...o zaman delik deşik!"

Gözlerini çoraplarına çevirdiği anda sağ bacağında en az bir düzine delik olduğunu fark eden Silke yanaklarının kıpkırmızı kesildiğini hissetti.Kaçmış,delinmiş çoraplarla dolaşmaktan nefret ederdi."Beni kolumdan çekip buraya getirirken başka ne olmasını bekliyordunuz yani?" diye bağırda hırsla.

"Uzatma artık,Lyon" diye söze girdi amcası.Gözlerinde yine o neşeli ,muzip pırıltı

vardı."Damarlarında her şeye rağmen,Buchanan kanının dolaştığına sevindim.Demek,küçük hanımın çekiciliğini sen de fark etmişsin."

"Kendini daha fazla gülünç duruma düşürme Henry!" Yeğeni sert bir sesle ona döndü.

"Aynı fikirdeyim!" diye atıldı Silke.Kendisinden sürekli aşağılayarak söz edilmesinden veya çekiciliğinden bahsedilmesinden gına gelmişti artık."Anladığım kadarıyla,istediğiniz kostüm konusunda bir yanlış anlaşılma olmuş..."

"Demek ,durumu anladınız!"Lyon Buchanan alaycı bir tavırla Silke'ye döndü."Ama ben...tanrı aşkına,şu kafandaki maskeyi çıkarırmısın?Üstünde komik bir kostüm,kafasında kocaman dişlek bir tavşan maskesiyle dolaşan bir kızla konuşmak istemiyorum!"

Uzun düşük kulakları,Silke konuştuğunda oynayan burnu,kocaman dişleriyle o maskenin ne kadar gülünç durduğunu biliyordu.Lyon Buchanan'ın sözleri üzerine hırsıyla başını öne eğerek maskeyi tutup çekti.Saçlarını arkaya savurup başını dikleştirdiğinde Silke Jordan olmuştu.Omuzlarına dökülen sarı saçları,gür kirpiklerinin arasında parlayan yeşil gözleri,küçük ve düzgün burnu,pembe dolgun dudaklarıyla Silke Jordan olarak üç erkeğin karşısında başını dikleştirdi.Sabahleyin Doug Moore'nin bakışlarında fark ettiği hayranlığın tekrar belirdiğini gördü.Lyon Buchanan'ın yüzünde bile biraz hayret,biraz hayranlık verdi.Ama hem Silke'yi hem de diğer iki erkeği şaşkına çeviren,Henry Amca'nın tepkisi oldu.Yaşlı adam Silke'yi gördüğü anda koltuğunda geri doğru yığıldı.Bir eliyle koltuğun kenarına sıkıca yapışırken,diğer elinin parmakları kendiliğinden açıldı ve purosunu yere,halinin üstüne düştü.

İKİNCİ BÖLÜM

Silke daha önce de erkeklerden bazı tepkiler almıştı.İri yeşil gözleri ve dolgun pembe dudakları,erkeklerin şaşkınlıktan tacize kadar sınıflandırılacak bir yep,lpaze içinde değişik davranışlarına yol açardı.Ama yüzünü gördüğü anda düşüp bayılan bir erkekle daha önce hiç karşılaşmamıştı!

Odadaki herkes birkaç saniye dondu kaldı ve kendini ilk toplayan yine Lyon Buchanan oldu."Kahretsiz!Ne oluyor..."Amcasını yanına koşan Lyon Buchanan'ın az önceki tepeden bakan tavrından eser kalmamış,yüzü endişe ile kasılmıştı."Henry" diye seslendi.Cevap alamayınca,bir yandan amcasının ceketine uzanırken bir yandan yine „Henry Amca!" diye panik içinde tekrarladı."Bence onu kimildatmasanız daha iyi olur." Silke yaşlı adamın yanına diz çökerken yere düşen puroyu da alıp söndürdü.

Lyon Buchanan öfkeyle ona baktı."Kimildatmaya niyetim yok.Bunları arıyordum." Amcasını ceketinin iç cebinden çıkardığı ilaç şişesinden bir hap aldı."Henry,şunu dilinin altına koy!"Karalı bir sesle verdiği talimat amacına ulaşmış,yaşlı adam dudaklarını hafifçe aralayarak ilacını almıştı.Odada derin bir sessizlik oldu.

Bir kaç dakika sonra yaşlı adam gözlerini aralayarak Lyon'a baktı „Ben... ne oldu?" diye mırıldandı boşuk bir sesle.

Lyon Buchanan'ın yüzünde yine aynı sert ifade belirdi.Sanki az önce amcasının rahatsızlandığını görünce o kadar endişelen,kaygılanan adam o değildi „Bir tavşan kızla tanışmak ağır geldi herhalde."

Henry Amca'nın rahatsızlığı gerçekten kısa sürmüştü.Yüzü eski rengine kavuşmuş,sadece gözlerindeki o neşeli pırıltı henüz dönmemişti.Özür dilercesine Silke'ye baktı. „Üzgünüm hayatım" dedi „Sadece seni görünce biraz şaşırdım."

Lyon Buchanan yine masasının arkasındaki koltuğuna geçti."Galiba yaşın etkileri ortaya çıkmaya başladı,Henry."

"Sen öyle san evlat." Yaşlı adam eski neşesine kavuşmuştu bile. „Ayrıca, bu genç hanıma da bu kadar sert davranma" Gülümseyerek Silke'ye baktı ve yeğenine döndü."Ciddi bir hata yaptığım anlaşılıyor.Nihayet o katı Buchanan kalıplarını kırıp güzel bir tavşan kızın mağazada dolaşmasına izin verdiğin için seni tebrik etmek istemiştım.Ama bu genç hanımın başına bu kadar dert açacağımı bilseydim çenemi tutardım." Uzanıp Silke'nin elini tuttu."Özür dilerim,hayatım,ama adını bilmiyorum..."

Amcasının bu samimi tavrı Lyon Buchanan tarafından bir homurdanmayla karşılandı.Silke elini çekerek „Adım Silke"diye karşılık verdi"Silke Jordan" „ Bu gerçek adınız mı,yoksa sahne isminiz

mi?"

Silke öfkeli bakışlarını Lyon Buchanan'a çevirdi."Gerçek adım" dedi."Ben sahne ismi falan kullanmam."

Buchanan omuz silkti."Sizin gibi ajanslarda çalışanların büyük çoğunluğunun işsiz aktörlr olduğunu biliyorum."

Silke,bir kere dahbu adamın tahammül edilmez biri olduğuna karar verdi.Kısa kesilmiş saçlarından üstündeki koyu renk takım elbiseye,ayağındaki klasik siyah ayakkabılara kadar her şeyiyle son derece tutucu bit tipti.Aktörler ve aktristler hakkındaki fikirleri de bunu gösteriyordu.Onu kurtaran tek şey ,son derece yakışıklı olmasıydı.Bu yakışıklılığında müthiş küstah bir tavır olsa bile!

Bu tavır bazı kadınlara çekici gelebilirdi.Ama Silke'ye değil.Şu anda hiçbir erkeğe ilgi duyabilecek durumda değildi.Zaten,epey süredirerkeklerden uzak durmayı tercih ediyordu.Eh,Lyon Buchanan'ın da ona ilgi duymadığı ostadaydı.Silke'ye ayağına dolaşmış can sıkıcı bir yaratıkmiş gibi bakıyordu.

Gerçi,Silke'nin annesinin ajansında çalışanlar için söyledikleri pek yanlış sayılmazdı.Nadine,o sabah bir tiyatrodan sürpriz bir prova çağrısı aldığı için sevinç çılgınlıkları atarak oraya koşmuş,Silke de annesini zor durumda bırakmamak için buradaki işe gelmek zorunda kalmıştı.

"Büyük çoğunluğu öyledir," diye karşılık verdi Lyon Buchanan'a mesafeli bir tonda."Ama siz onlara dahil değilsiniz,öyle mi?"

"Evet öyle."Silke ona aslında annesinin ajansında çalışmadığını bile söyleme zahmetine katlanmadı.Son zamanlarda,hiç bir satış yapamamasına rağmen asıl mesleğinin mücevher tasarımcılığı olduğunu bu adama anlatacak dağıldı.

Buchanan'ın dudaklarında alaycı bir tebessüm belirdi."Yani,siz bu işi sırf zevk için yapıyorsunuz?" Bu aşağılayıcı sözler Silke'nin yanaklarının kızgınlıktan kıpkırmızı kesilmesine yol açtı.Adamın imasını anlamamazlıktan gelerek „Anladığım kadarıyla,bir tavşan kostümü konusunda bile işinizi doğru dürüst yapamamışsınız."dedi."Bunun öcünü benden almaya kalkışmayın.Ama size yardımcı olmak için,ajansa dönüp istediğiniz gibi kostümlü birini gönderirim."Ne olursa olsun,bir daha buraya dönmeye niyeti yoktu.Lyon Buchanan ile bir daha karşılaşmaya tahammül edebileceğini sanmıyordu.

"Yapılan bu hatanın sorumlusunun kim olduğunu henüz tespit edemedik," dedi Lyon Buchanan bozulmuş bir halde.Gözlerini personel müdürüne çevirmiş,buz gibi bir ifadeyle bakıyordu.

"Yeter artık.Lyon."Amcası sabırsız bir hareketle ayağa kalktı."Şu anda bunun bir önemi yok." Silke'ye döndü."Nereye gideceksen seni arabayla bırakayım,hayatım."

Silke Lyon Buchanan'ın gırtlğından yükselen homurtuyu duymazlıktan geldi."Çok nazıksınız..."

"Amcam pek nazik biri sayılmaz...tabii,gizli bir niyeti yoksa."

Buchanan'ın sözleri Silke'nin sabrını taşırılmış,yaşlı adamın teklifini hemen kabul etmesine yol açmıştı."Teşekkürler,çok memnun olurum."[/color]

darian

02.02.2007 08:15

Kendini korumayı, yaşlı zamparalara nasıl davranması gerektiğini bilecek yaşıydı.Tek derdi,şu odadan bir an önce çıkmaktı.Henry Amca denen adamı dışarıda nasıl olsa atlatırdı.

Ama Lyon Buchanan'ın yüzünde beliren ifade,onun çok farklı düşündüğünü gösteriyordu.Silke'nin teklifi kabul etmesini değişik bir bakış açısıyla değerlendirmişti.Tanrım, ne kadar kuşkucu, diye düşündü Silke.

Ama her şeye rağmen, Buchanan'ın da sahibiydi.Silke ajansa döndüğünde her şeyi ayrıntılarıyla anlatmak, bu adamı ne kadar kızdırdıklarını söylemek zorundaydı.Büyük bir ihtimalle, annesinin ajansı büyük bir iş potansiyelini kaybetmişti.Durumu kurtarma ihtimali olabilir miydi acaba?

Silke kendi gururunu düşünmenin sırası olmadığına kara verdi.Gülümseyerek Lyon Buchanan'a döndü."Öğleden sonra ajanstan size yeni birini gönderirler...uygun bir kostümle tabii."

Lyon Buchanan'ın yüzündeki o soğuk ifadeye hiç bir değişiklik olmadı."Ben ajansı arar,kararımı bildiririm."dedi."Karar verdiğim zaman,"diye eklemeyi de ihmal etmedi.

Silke bu cevapla yetinmek zorunda olduğunu anladı.O elinden geleni yapmıştı.Bu adamın önünde diz

öküp yalvaracak değildi. Annesinin hatırı için bile bunu yapamazdı.

"Senin de hemen gidip doktorunu görmen gerekiyor." Lyon Buchanan bu sefer amcasına dönmüştü. Ama bu talimat Henry'nin hoşuna gitmedi. "Durup dururken mesele çıkarma, Lyon. Sen de söyledin ya, güzel bir tavşan kız görünce kendimden geçtim, hepsi bu."

"Ben yine de Peter Carruthers'i arayıp sana bir randevu alacağım."

Silke, yaşlı adamın yeğeninin bu tepeden bakan ve emirler yağdıran tavrından hiç hoşlanmadığını sezdi. Ama onunla tartışmaya girmekten de kaçındığı anlaşılıyordu.

"Sen değil Doug." Lyon Buchanan, Henry ile Sikle'nin peşinden personel müdürünün de odadan çıkmaya hazırlandığını fark edince seslendi. "Seninle konuşmamız henüz bitmedi."

Silke, Doug Moore için üzüldü, ama Henry'nin açtığı açtığı kapıdan bir an önce çıkmak için adımlarını hızlandırdı.

Ne yazık ki, yeterince hızlı davranamamıştı.

"Size gelince, Miss Jordan," dedi Lyon Buchanan. "Bir an önce giyinmenizi tavsiye ederim."

Yanaklarının bir kere daha kıpkırmızı kesildiğini hisseden Silke, arkasına dönüp öfkeli bir bakış fırlattı ve dışarı çıktı.

Henry kapıyı dışarıdan kapatırken kıkır kıkır gülüyordu. Silke ile birlikte asansöre doğru yürürlerken, "Lyon'un hayatında bir kadın olmamasına şaşmamak gerek," diye söylendi. "Kadınların büyük bir çoğunluğunun parasının ve adının peşinde olmalarından korktuğunu düşünüyordum, ama yanlışmışım. O bütün kadınları kendisinden uzaklaştırıyor."

Lyon Buchanan'ın özel hayatı Silke'yi hiç ilgilendirmiyordu. Ama amcasının söylediklerinden çıkan sonuç, çok yalnız bir adam portresiydi. Silke bu kadar yakışıklı bir adamın yalnız kalabileceğini düşünemiyordu. Şayet öyleyse bile, herhalde Lyon Buchanan için üzülecek değildi. Adamın kendi seçimiydi. Bu kadar yakışıklı, zengin ve güçlü bir adamın hayatında, gerçekten, bir kadın olmaması sadece kendi hatasıydı.

"Silke pek kolay rastlanmayan bir isim, hayatım," dedi Lyon Buchanan'ın amcası.

Silke omuz silkti. "Annem koymuş." Neden böyle bir isim koyduğunu annesine sormak aklına bile gelmemişti.

"Çok hoş," diye başını salladı Henry düşünceli bir ifadeyle. "Annen ilginç biri olmalı."

Silke bu sözcüğün annesini gerçekten çok iyi tanımadığını düşündü. Yirmi yedi yaşına kadar tüm dünyayı gezmiş dolaşmış, hep geçici işlerde çalışmış, kendi geçimini sağlamanın dışında hiç bir sorumluluk üstlenmemiş, yirmi yedisinde Silke'nin babasıyla tanışıp evlenmişti.

Silke'nin babası Colorado'da bir çiftçiydi. Evlilikleri Silke'nin doğumuna kadar sürmüş, annesi daha sonra yine yolculuklarına devam etmişti. Tek fark, bu sefer sırtındaki askıda Silke'nin olmasıydı. Silke babasını tanııyordu bile. Boşanma kararının verilmesinden sonra Jack Jordan eski karısıyla da, kızıyla da bütün ilişkisini kesmeyi tercih etmişti.

Silke'nin çocukluğu o evden bu eve, şu okuldan bu okula taşınmakla geçmişti. On üç yaşına geldiğinde babasının öldüğünü ve annesinin onu yatılı bir okula göndermesini sağlayacak kadar bir miras bıraktığını öğrenmişlerdi. Silke'nin kendisini gerçek bir yuvada hissettiği ilk yer, o okul olmuştu. Dünyayı gezmeye devam eden annesini özlemesine rağmen, okulda bulduğu istikrar ve güven duygusu içini ısıtmıştı.

Annesi kızını emin ellere teslim etmenin rahatlığıyla eskisinden de daha fazla seyahat etmeye devam etmiş, hiçbir zaman bir yere, bir kişiye pek fazla bağlanmamıştı. Silke bu ajans işinin ne kadar süreceğini bilemiyordu, ama annesi Jordan Mucizeleri gibi bir ajansı idare etmekten, her gün yeni insanlarla tanıştığı bu işten şimdilik memnun görünüyordu. Üstelik, ajansı kuralı henüz bir yıl olmasına rağmen büyük başarı kazanmış, bayağı isim yapmıştı.

Ama bu olanlardan sonra annesi bu defteri kapatıp yeni bir defter açabilirdi.

"Öyle sayılır," diye mırıldandı Silke yaşlı adama dönerek. "Bakın, beni ajansa bırakmayı teklif ettiğiniz içi teşekkür ederim, ama..." Bu arada, asansör zemin katta durmuştu.

"Ama teklifimi kabul etmenin tek nedeni, yeğenime haddini bildirmektir, değil mi?" diye onun cümlesini tamamladı Henry.

Silke, yaşlı adamın zekasına hayranlık duymaktan kendini alamadı. "Gitmeden önce üstümü değiştirip..."

"Lyon'un söylediğini mi yapacaksın, yani?" Henry gülümsüyordu.

"Onun ne söylediği önemli değil! Sokaklarda bu kıyafetle dolaşmak istemem."

Henry onu yukarıdan aşağıya hayranlıkla süzdü."Bence çok hoş görünüyorsun böyle."
Silke onun bu şekilde düşündüğünden emindi.Daha önce de fikrini belirtmişti zaten.Bir an önce üstünü değiştirmesi için yeterli bir nedendi bu."Şimdi bana izin verirseniz..."

"Seni bekliyorsun Silke," dedi Henry karalı bir sesle.

"Bence buna hiç gerek..."

"Arabam dışarıda olacak,hayatım." yaşlı adamın yüzündeki o her zamanki neşeli ve muzip ifade kaybolmuş,birden ciddileşmişti.

Silke kaşlarını çatarak dikkatle ona baktı.Ne garip bir aileydi bunlar böyle!Birbirlerinden çok farklı görünseler de,amca ve yeğen kafalarına koyduklarını mutlaka gerçekleştirmek isteyen, başkalarının fikirlerini asla dikkate almayan insanlardı.

Ama yaşlı Buchanan dışarıda onu bekleyebilirdi...ancak Silke'nin onun arabasına binmeye niyeti yoktu.

Henry'e hafifçe gülümseyerek daha önce üstünü değiştirip giysilerini bıraktığı personel odasına girdi.Siyah bluzuyla siyah keten pantolonunu giyerek omuzlarına dökülen sarı saçlarını fırçalarken , kendi giysilerine yeniden kavuştuğu için bu kadar sevinebileceğini daha önce hiç tahmin etmediğini düşündü.Lyon Buchanan,onun o gülünç tavşan kıyafetini gerçekten severek giydiğini sandıysa...Durumun güçlülüğüne birden fark ederek sandalyelerden birine oturup gülmeye başladı.Lyon Buchanan , o son derece lüks ve şık mağazasında yarı çıplak bivşan kızın dolaştığını

gördüğünde kalp krizi geçirmediği için şanslı sayılırdı.Adam o kadar kızmakta haksız sayılmazdı. Ayrıca,amcasının doktora gitmesi konusundaki ısrarı da haklıydı herhalde.Durup dururken fenalık geçiren o yaşta bir adamın doktor kontrolü altında olması gerekirdi.

Silke kendisini hiç ilgilendirmeyen şeylerle vakit kaybettiğini düşündü.Ne amcası ne de Lyon Buchanan umurundaydı.

Personel odasından çıktığı anda burun buruna geldiği adam , zaten bozulan sinirlerinin gevşemesine yardımcı olmadı.Şu mağazadan çıkmadan önce Lyon Buchanan ile bir kere daha karşılaşmak hayatta isteyebileceği en son şeydi.Ama gri gözlerindeki boş ifadeyi fark ettiğinde adamın kendisini tanımadığını anladı.Belki de,Lyon Buchanan Silke'nin o yarı çıplak kıyafetinden,iddiasının aksine fazlasıyla hoşlanmıştı.

Ama adamın gözlerinin hafifçe kısılması, dudaklarının ince bir çizgi halini alması Silke'yi artık tanıdığını,bu durumda,Silke'nin onunla hiç konuşmadan kaçma şansı kalmadığını gösteriyordu. Buchanan Silke'nin tam önünde dikilerek ona tepeden baktı.Silke'nin ayağındaki düz siyah botlar aralarındaki boy farkını iyice ortaya çıkarıyordu.

"HAtırladığımdan da daha kısaymışsın," dedi.Lyon Buchanan hemen, „Seni giyinik görmeye alışık olmadığım için birden tanımadım."

Adamın suratına bir yumruk indirmemek için kendini zor tutan Silke,biraz ileride alışveriş yapan iki kadının yüzlerindeki gülümsemeden Lyon'un söylediklerini duyduklarını anladı.Bunu bu adamın yanına bırakmayacaktı!

"Yatay vaziyetteyken boyun pek önemi kalmıyor,değil mi?" dedi tatlı tatlı gülümseyerek.

"İyi cevaptı," diye mırıldandı Lyon.İki kadının onları dinlediğini o da fark etmişti.Sesini biraz yükselterek „Kesinlikle haklısın," diye devam etti. „Birlikte yatay vaziyete geçmemiz için yeni bir randevu ayarlayabilirmiyiz?"

Bu konuşma giderek kontrolden çıkıyordu!Silke kadınların eşarplara bakma bahanesiyle biraz daha yaklaşıklarını gördü.Anlaşılan,konuyu çok ilginç bulmuşlardı.Ama onu asıl şaşırtan,Lyon Buchanan'ın tavrı olmuştı,u.Daha bir kaç dakika önce yukarıda,dünyanın en soğuk insanı olduğunu düşündüğü adam şimdi böyle esprşler yapabiliyordu!Tabii bu esprinin Silke'yi zor durumda bırakması Lyon Buchahan'ın hoşuna gidiyordu.

Silke parmak uçlarında yükselerek çok gizli bir şey söyleyecekmiş gibi Buchanan'ın kulağına uzandı.Ama sesini kadınların duyabileceği kadar yükseltmeyi de ihmal etmedi."Doğrusunu istersen,son kez birlikte olduğumuzda pek memnun kalmadığım için, bunun bir daha tekraranmasını istediğimi söyleyemeyeceğim." İki kadının yüzünde beliren hayal kırıklığını görünce zafer sevinciyle parlayan gözlerini Buchanan'a çevirdi.Kadınlar bu kadar yakışıklı ve çekici bir erkeğin yatakta başarısız olduğunu bayağı şaşırp üzülmüşlerdi anlaşılan. „Tabibu benim kişisel fikrim," diye ekledi Silke.Lyon Buchanan'ın yüzünün taş kesildiğini görmekten gizli bir sevinç duydu.Bu kibirli adam söz düellosunda yenilmeyi sindirememişti.

"Herhalde çok tecrübe sahibi bir insanın değerlendirmesi bu, değil mi?" dedi Lyon Buchanan onu

aşağılayan bakışlarla süzerek.

Silke böylr bir lafın geleceğini tahmin etmeliydi.Lyon Buchanan gibi bir adam asla altta kalmazdı."Ben pek övünmeyi sevmem ama ..." diye lafı geveleyerek kaçamak cevap verdi.Onunla söz düellosunun sürdürebilirdi,ama sonunda kaybedeceğini biliyordu."İzin verirsen,şimdi gitmem gerekiyor." dedi neşeli çıkmasına gayret ettiği bir sesle."Müşterilerimden biri dışarıda beni bekliyor.Ajansın hizmetlerine yeniden ihtiyacın olursa,bir telefon etmen yeterli.Ama beni isteme sakın." Biraz ileride,ağızları beş karış açık onları dinleyen kadınları gülümseyerek selamladıktan sonra hızlı adımlarla yürüdü.

Söylediği son sözlerin hem kendisi hem de Lyon Buchanan hakkında nası bir izlenim yarattığını gayet iyi biliyordu.Ama kendisi umrunda bile değildi.Bir daha asla görmeyeceği iki kadının onun hakkında ne düşüneceğinin bir önemi yoktu.Ama Lyon Buchanan gibi son derece kibirli,küstah bir adam başkalarının kendisi hakkında ne düşündüğünü önemserdi mutlaka.

Bu gösteriyi fazlasıyla hak etmişti!

Küstah! Burnu büyük!Ukala! Silke hayatında böyle bir adam tanımamıştı!Onunla bir daha karşılaşmak istemiyordu.

"Gülmeyi kes artık,Anne!" Silke masasının arkasındaki koltuğunda otururken,kahkahalarını bir türlü tutamayan annesine kaşlarını çatarak baktı."Tanrım! Buchanan'ı kızdırdığım için üzüleceğini düşünüp ne kadar endişelenmişim!"

Silke'nin yürmü yedi yıl sonraki halinin bir kopyası olan Tina Jordan ciddileşmeye çalıştı.Ama kahkahalarını zorla tuttuğu belliydi."Özür dilerim,hayatım,ama Lyon Buchanan'ın yüzünün aldığı şekli,orada olup görmek isterdim."

"İnan bana,orada olsaydın böyle düşünmezdin."

"Belki de, haklısın," dedi annesi biraz ciddileşerek „Doug Moore az önce telefon etti.Sesi oldukça sıkıntılıydı."

"Her neyse, ben oraya tekrar gitmem,Anne," dedi Silke karalı bir sesle."Her şeyden önce,Lyon Buchanan gibi bir adamla karşılaşmanın bedeli olabilecek bir ücret bile ödeyemiyorsun bana."

"Senin gitmen gerekmiyor zaten,hayatım.Nadine'nin sabahki provası iyi gitmemiş.İşi alamamış yani.Az önce Buchanan'ın mağazasına onu gönderdim bile."

Silke rahat bir nefes aldı.Sonra da bu kadar korkak davrandığı için kendisine kızdı.Lyon Buchanan da kim oluyordu? Kibirli,küstah bir erkek...ama...

"Nasıl biri?"

Silke yan gözle annesine baktı.Annesinin onu dikkatle incelediğini fark etmemişti;Lyon Buchanan'nın adının her geçişinde neden bu kadar tepki gösterdiğini merak ettiği belliydi.

Çünkü kızı yaklaşık bir yıldır hiçbir erkeğe olumlu olumsuz hiçbir tepki vermemişti.James'ten beri Silke'nin üç yıl boyunca çıktığı,tam evlilik arifesinde, bir hafta önce tanıştığı bir kız uğruna onu terk eden James'ten beri!

Silke o günden bu yana hiçbir erkek için canını sıkmaya değmeyeceğine karar vermiş,hiçbir erkeğe bir daha asla güvenememişti.Gerçi,annesi bunu ona yıllardır söyleyip durmuştu,ama o james'in diğer erkeklerden farklı olduğunu sanmıştı.

James ile aynı zamanda yıllardır çok iyi iki dosttular.Dolayısıyla,terk edildiğinde sadece sevdiği erkek tarafından değil,bir dost tarafından da ihanete uğradığı duygusuna kapılmış,yıkılmıştı.

"Aman Anne,nasıl biri olsun,adamın biri işte!" diye kaçamak bir cevap verdi.Lyon gibi bir adamla daha önce hiç karşılaşmadığını itiraf etmek istemiyordu.

"Evet,ama..." Oda kapısının açıldığını duyan annesi yeni bir müşteriyi karşılamak üzere cümlesini yarıda kesip gülümseyerek kapıya baktı.

Ama yüzündeki gülümseme birden dondu,gözleri irileşti,yanakları bembeyaz kesildi.

"Hal...!" Annesinin gırtlığından boğuk bir inilti koptu.

Neler olduğunu anlayamayan Silke kapıya baktığında „Henry Amca" yı gördü.

Tanrım,neler oluyordu böyle?

"Satin!" Henry heyecanla bağırdı.Gözleri sevinçten ıslı ıslıldı.

Hal? Satın?

Silke'nin annesinin adı Tina'ydı.Satin de nereden çıkmıştı?Henry nasıl Hal oluyordu?Ama ortada son derece açık bir gerçek vardı:Henry ve Tina birbirlerini tanıyorlardı.Yavaşça koltuğundan doğrulan annesinin çok geçirdiği belliydi.

Ve Silke,Henry'nin daha önce baygınlık geçirmesinin nedenini çözer gibi oldu.Annesine bu kadar

benzemesi, yaşlı adamı çok şaşırtmış olmalıydı.

darian

02.02.2007 08:29

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Silke'nin annesi koltuğundan fırlayıp koşarak odadan çıkarken Henry, "Satin!" diye bağırdı. Silke şaşkına dönmüştü. Bildiği kadarıyla, annesi hayatta hiçbir zaman ,hiçbir şeyden kaçmamıştı. Yoksa yanılıyor muydu? Yoksa, Tina Jordan'ın bütün hayatı kaçmakla mı geçmişti?

Silke annesinin hiçbir zaman bir yere yerleşmek istememesine ,hayatını oradan oraya dolaşarak geçirmesine daha önce hiç bu gözle bakmamıştı. Ama şimdi Hal'ı gördüğünde verdiği tepkiye bakılırsa, belki de, bu göçebe yaşam tarzının hiç bilinmeyen nedenleri vardı.

"Biliyordum!" dedi Henry heyecanla. Nefes nefeseydi. "Seni ilk gördüğüm anda onu bulduğumu anlamıştım, Silke. Daha sonra... adını öğrendiğimde, emin oldum." Hayretle başını iki yana sallayıp duruyordu.

"Satin" ve Silke...

"Sonunda onu buldum!" diye tekrarladı Henry... ve yere yığıldı.

O gün ikinci defa aynı şey oluyordu!

Ama Silke bu sefer ne yapacağını biliyordu. Hemen yere diz çöküp Henry'in cebinden çıkardığı hapı ağzına soktu ve ilacın etkisini göstermesini bekledi.

Oysa, durum ilk seferkinden biraz farklıydı. Henry yavaş yavaş kendine gelmesine rağmen rengi bir türlü düzelmliyordu.

Silke onu telaşlandırmamak için gülümseyerek, "Şimdi size bir ambulans çağıracağım," dedi.

Yaşlı adam zorlukla yutkunarak başını iki yana salladı. "Lyon'u çağır," dedi. "O ne yapılması gerektiğini bilir."

Lyon Buchanan'ın ne yapılması gerektiğini her zaman bildiğinden Silke'nin kuşkusu yoktu! Ama onu artık bir daha asla görmeyeceğini düşünürken, yeniden karşılaşmaları fikri damarlarındaki kanı donduruyordu!

"Lütfen, Lyon'a haber ver," diye yalvardı Henry. Acı çektiği belliydi.

"Elbette," diye karşılık verdi Silke.

O iğrenç adamla bir daha karşılaşmak istemediği için, bir başka insanın hayatını tehlikeye atacak değildi. Üstelik, annesini de merak etmişti. Henry'yi Lyon'a teslim ederse, Silke de annesiyle ilgilenebilirdi.

"Ama önce sizi şu koltuğa oturtayım. Oraya kadar yürüyebilir misiniz?"

Henry'nin gözleri hafifçe parladı. „Satin'in koltuğu mu o?"

Annesinden o gülünç isimle söz ediyordu yine. Silke bu hikayenin aslını bir an önce öğrenmesi gerektiğini düşündü. Ama henüz değil. Henry'nin ayağa kalkmasına yardım ederek kolunu beline doladı ve koltuğa kadar yürürken ona destek oldu.

Henry az önce Silke'nin annesinin kalktığı koltuğa oturduğunda derin bir nefes aldı, ve arkasına yaslanıp gözlerini kapadı.

Sırf annesinin koltuğuna oturduğu için bile bu kadar mutlu olan yaşlı adamı izlemek Silke'nin yüreğini burktu. Bu arada-annesi nelerdeydi acaba? Ya yine ortadan kaybolursa?

Tina Jordan'ın böyle bir şey yapması kızını hiç şaşırtmayacaktı. Ama şu anda, annesini düşünmeyi bir kenara bırakması ve Lyon Buchanan'ı araması gerekiyordu. Telefon numarasını annesinin masasının üstündeki defterde bulup hemen çevirdi. Santral da hiç bekletmeden onu Lyon Buchanan'ın sekreterine bağladı.

Silke kendini tanıttığında, sekreter „Arama nedeninizi öğrenebilir miyim?" diye sordu.

Belki de Lyon Buchanan sekreterine, Jordan Mucizeleri'nden gelebilecek hiçbir telefonu bağlamaması talimatını vermişti!

"Kişisel bir görüşme," dedi Silke. "Mr. Buchanan ile acilen görüşmem gerekiyor!"

Kısa bir sessizlikten sonra hattın öteki ucunda o tanıdık ses duyuldu. "Sizinle yaptığımız o son konuşmayı bitirdiğimizi sanıyordum, Miss Jordan." Lyon Buchanan'ın sesi her zamanki gibi iğneleyici ve alaycıydı.

Silke yüzünü buruşturdu.Neden sanki onunla öyle konuşmuştu?Buchanan gibi bir adamla söz düellosuna girmesi,çocukça bir şeydi.Konuya hemen girerek „Mesele Henry,“ dedi „Yine bayıldı ve...”
“Aman Tanrım!”diye bağırdı Lyon Buchanan.“Ona yine ne yaptın?”

Silke’nin yanakları kıpkırmızı kesildi.“Ben ona bir şey yapmadım!” Aslında Henry şu anda derin bir uykudaydı. „O kendisi...”

“Neredesiniz şimdi?” Lyon Buchanan sert bir sesle onun sözünü kesti.

“Ajansta .Ama...”

“Hemen geliyorum.Ben gelene kadar sakın ona dokunma!” Lyon telefonu kapadı.

Silke ahizeyi öfkeyle yerine bıraktı.Lyon denen bu adam ne demek istiyordu?O’nun Henry’ye ne yaptığını sanıyordu? Daha önceki konuşmalarını hatırlayınca , adamın ne ima ettiğini birden anladı.Tanrım! Tahammül edilemez biriydi bu! Amcasının bayılmasının sebebini...yoo,bu kadarı fazlaydı artık!Silke hayatında hiç bu kadar sinirlendiğini hatırlamıyordu.

“Kızdığında tıpkı annene benziyorsun,hayatım”

Silke başını hızla çevirdiğinde,Henry’nin uyandığını ve bir süredir onu izlediğini anladı.Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı.

“Lyon insanları kızdırmayı iyi bilir.” Henry yavaşça başını salladı.Yanaklarına yavaş yavaş renk gelmeye başlamıştı.“Ben de bir zamanlar anneni çok kızdırdım...sence geri gelecek mi?” Gözlerini Tina’nın koşarcasına çıktığı kapıdan ayıramıyordu.

Silke göğüs geçirerek onun yanına gitti.Henry geçen seferki gibi elini tuttuğunda itiraz etmedi.“Doğrusu, bilmiyorum,” dedi dürüst bir cevap vermesi gerektiğini düşünerek.“Annemin ne zaman ne yapacağı belli olmaz.”

“Henry’nin yüzünde hafif bir tebessüm belirdi.“Biliyorum,hep öyleydi.”

Silke ona tam annesini nereden tanıdığını sormaya hazırlanıyordu ki, odanın kapısı büyük bir hızla açıldı ve Lyon Buchanan içeri daldı.

Ama Silke’yi Henry’nin yanında,elini amcasının avucunun içinde görünce birden durakladı.Buz gibi bakışları öfkeyle kısıldı.

Silke’nin içgüdüsel tepkisi , elini Henry’nin elinden çekmek oldu.Ama buna fırsat bulamadı.Onun niyetini anlayan Henry,elini avucunda biraz daha sıkı ve bırakmadı.

Silke onun dikkatini başka yöne çekmek için,“Nasıl geldiniz...uçarak mı?” dedi.

“Öyle sayılır,” diye homurdandı Lyon.Sonra gözlerini amcasına çevirdi.“Neredeyse yetmiş yaşına geldiğini ne zaman kabul edeceksin sen?”

“Daha altmış yedi yaşıdayım,evlat.” Henry eski şakacı tavrını yeniden kazanmıştı. „Ayrıca,merak etme,daha uzun yıllar yaşamaya kararlıyım.“Silke’ye dönüp sevgiyle baktı.

Bu bakışlar,Lyon’un da yeniden Slike’ye bakmasına yol açtı.Silke sabahtan beri yanaklarının kaçınıcı kez kıpkırmızı kesildiğini düşünmekten kemdini alamadı.

Lyon „Öyle mi?” diye mırıldandı soğuk bir sesle.“Neyse seni peter Carruthers’e götürmemiz ve onun ne düşündüğünü öğrenmemiz gerekiyor,değil mi? Yürüyebilecek misin,yoksa,sana...”

“Yürürüm,” diye onun sözünü kesti amcası.“Ayrıca,Silke’nin de benimle gelmesini istiyorum.”

Silke bu beklenmedik istek karşısında irkildi.Henry’nin sağlık durumuna üzülmüştü,ve daha sonra hastaneye telefon edip durumunu öğrenmeyi zaten düşünüyordu.Ama onunla birlikte doktora gitmeyi hiç düşünmemişti!

“Seni bulduktan sonra artık bırakmam.Konuşmamız gereken çok şey var.” dedi Henry onun aklından geçenleri okuyarak.“Herhalde nedenini tahmin edebiliyorsundur.”

Henry,tabii ki,onunla annesi hakkında konuşmak istiyordu.Ve böylece,“Satin”in izini kaybetmeyecekti. Ama Lyon Buchanan’ın yüzündeki müthiş öfke,onun durumu tamamen farklı değerlendirdiğini ve yanlış sonuçlar çıkardığını gösteriyordu.Lyon’un ne düşündüğü Silke’nin umurunda bile değildi.Henry ile doktora gidecekti!

“Elbette sizinle geleceğim,” dedi yaşlı adamın elini sıkarak.Lyon Buchanan hırsından kudursa da,umurunda değildi.

Henry’nin kollarına girerek aşağı indiler.Lyon Buchanan’ın arabası bütün trafik kurallarını ihlal ederek kaldırımın kenarına park edilmişti.Ondan başka davranış beklenemezdi zaten.

Henry Silke’nin kendisiyle birlikte arabanın arka koltuğuna oturmasını istediğinde, Lyon Buchnan’ın suratı daha da asıldı.“Miss Jordan benim yanımda otursun,sen de arkada rahatça uzanırsın,” dedi amcasına sert bir sesle.“Miss Jordan” adını telaffuz ederken sesinde müthiş bir aşağılama vardı.

Silke adamın suratına bir yumruk indirmemek için kendisini zor tuttu.Henry'ye dönerek,"Sanırım yeğeniniz bu sefer haklı," dedi."Bu sefer" lafının Henry'yi ne kadar eğlendirdiği,bakışlarında beliren muzip pırıltıdan anlaşıyordu.Silke ön taraftaki koltuğa geçerken,"Doktor pek uzak değildir umarım," diye sordu Lyon'a.

"Pek sayılmaz," dedi Lyon onun kapısını hızla kapatarak.Sonra sürücü koltuğuna geçmek üzere arabanın ön tarafına dolaştı.

Arka koltuktan boğuk bir kahkaha duyuldu."Lyon'u yıllardır bu kadar kızgın görmemiştim,"dedi Henry.

Silke ona döndü. „Etrafında yıllardır yağcılardan başka kimse bulunmuyordu herhalde!"

Henry memnun bir tavırla başını salladı. „Ama sen asla böyle biri değilsin,yanılıyor muyum?"

"Hayır yanılmıyorsunuz." Lyon arabaya binince Silke önüne döndü.

Lyon'un binmesiyle birlikte arabadaki tansiyon birden yükselmişti sanki.Lyon motoru çalıştırıp yola koyulduğunda gözlerini dimdik ileri dikti.Ne kadar sinirli ve gergin olduğu,çenesinde sürekli seğiren kastan anlaşıyordu.

Silke'nin dikkatini birden Lyon'un elleri çekti.İnce uzun,neredeyse bir sanatçınınkini andıran elleri vardı.Bir erkekte az rastlanabilecek güzellikte ellerdi bunlar.

Silke ne kadar saçma sapan şeyler düşündüğünü fark ederek bakışlarını hemen ondan kaçırdı.Lyon Buchanan ile ilgili hiç bir şey güzel olamazdı.Bu adam terbiyesiz,küstah,saygısız,soğuk bir ukalaydı.Çevresindekileri sürekli aşağılıyordu.Özellikle de,kadınları.Ama Lyon'un onunla kişisel bir sorunu olamazdı,çünkü Silke'yi tanı mıyordu bile.Onun sorunu kendi kendisiyleydi.

Silke de onu tanı mıyordu aslında.Ama tanımak istemiyordu.

Bir daha ellerine bakmaz,olur biterdi...

"Uykuya mı daldı,yoksa,yeni bir kriz mi? Arkaya bir baksana."

Lyon Buchanan'ın sorusu Silke'nin birden irkilmesine sebep oldu.Başını çevirip arkaya baktığında Henry'nin koltukta kaydığını,gözlerinin kapalı olduğunu gördü.Emniyet kemerini gevşetip arkaya uzandı ve yaşlı adamın nabzını tuttu.Kalp atışları güçlü ve düzgündü.

"Uyuyor," diye cevap verdi rahatlayarak.

Lyon yan gözle ona soğuk bir bakış fırlattıktan sonra gözlerini yine yola çevirdi."Neler olup bittiği hakkında sizden doğru dürüst bir açıklama beklediğimin farkındasınız herhalde."

Bu sözlerdeki suçlama çok belirgindi.Silke derin bir nefes aldı. „Size anlattım..."

"Şimdi değil," diye sözünü kesti Lyon."Her şeyden önce,Henry'nin sağlık durumunda korkulacak bir şey olmadığından emin olmak istiyorum." Bundan emin olunca da ,Silke'yi parçalamaya karalı olduğu belliydi.

Silke kollarını göğsünde kavuşturupgözlerini camdan dışarı cevirdi. Henry için endişelenmesine gerek olmadığını öğrenir öğrenmez hastaneden ayrılacaktı.Lyon Buchanan ile konuşmaya filan niyeti yoktu.O adama hesap vermek zorunda değildi!

Peter Carruthers'in özel kliniği tam Silke'nin tahmin ettiği gibi, Lyon Buchanan gibi bir adamın amcasını tedavi ettireceği lüks bir yerdi.Kibirli zenginin geldiğini görür görmez,bütün personel alarma geçmişti sanki.Peter Carruthers'in kendisi bile hemşirelerden haberi alır almaz, birkaç dakika içinde yanlarına koşmuştu.

Lyon Buchanan, ona tek bir kelime etme zahmetine bile katlanmadan, gerekli tetkiklerin yapılması için amcasıyla birlikte gidince Silke de bekleme salonuna geçti.

Bekleme salonu bile, klinikteki hastaları ziyarete gelenleri her türlü beklentisine karşılık verecek şekilde hazırlanmıştı.Yerler uzun tüylü,yumuşacık halılarla kaplıydı.Bir köşedeki masanın üstünde taze kahve ve kremayla Çin porseleninden fincanlar hazır bekliyordu.Sehpa üstündeki dergiler bile, bu tür bekleme salonlarında genellikle görüldüğü gibi eski sayılar değildi.

Silke kendisine bir fincan kahve alırken,bütün bu konforun bedelinin hastalara çıkartılan faturalara yansıtıldığını düşündü.

Tam bu sırada kapı açıldı ve Lyon Buchanan içeri girdi.D,Silke şaşkınlıktan neredeyse elindeki kahve fincanını yere düşürüyordu.Henry'nin muayenesi bu kadar kısa sürmüş olamazdı.Peki,öyleyse...

Lyon kendisine bir fincan kahve alırken,"Peter ben olmadan da işini görebilir," diye açıkladı.

Silke de, o olmadan burada yalnız başına beklemeyi tercih ederdi ama artık yapabileceği bir şey yoktu.Lyon'un hiç bir şey söylemeden koltuklardan birine oturup kahvesinden bir yudum içmesini izledi.

Silke neden bu kadar gergin olduğunu kendisi de anlayamıyordu.Suçluluk duyması için bir neden

yoktu.Yanlış bir şey yapmamıştı ki!

Odadaki sessizliğe daha fazla dayanamayacağını hissederek „Henry nasıl?“ diye sordu. „Özür dilerim,soyadını bilmediğim için Henry demek zorunda kaldım.“

Bu açıklama,Lyon’un gözlerinin hafifçe kısılmasına yol açtı.“Demek,daha birbirinizin soyadını öğrenemediniz?”

Silke’nin kan beynine hücum etti.Bu adam neler söylüyordu böyle?Henry onun babası olacak yaştaydı!

“Peter her ihtimale karşı bütün testleri yapacak,ama Henry’nin birkaç günlük yatak istirahatinden sonra iyileşeceğini düşünüyor.”

Silke sevindi.Henry ile tanışalı çok az bir süre geçmişti;onu fazla tanıımıyordu,ama ,bu tontom,n adamdan hoşlanmıştı.Tahmini doğruysa,annesinin Henry’ye karşı hissettikleri hoşlanmanın da ötesindeydi.

“Tabii, yatak istirahati sırasında yalnız olması gerekiyor!” diye ekledi Lyon sert bir sesle.

Silke’nin gözleri öfkeyle irileşti.“Bak bana...”

Lyon boş kahve fincanını masanın üstüne bırakırken gözlerini Silke’nin sinirden kıpkırmızı kesilmiş yüzünden bir an bile ayırmadı.

“Tanıştığınız herkes k,hakkında hep böyle kötü şeyler mi düşünürsünüz,Mr.Buchanan? Yoksa,bu şans sadece bana mı ait?”

Lyon onu aşağılayan bakışlarla tepeden tırnağa süzdü. „senin gibi kadınları iyi tanırım.“

“Benim gibi kadınlar mı?” Silke bu kadar hakaret karşısında artık ne yapması,nasıl davranması gerektiğini düşünemez olmuştu.

“Henry kadar yaşlı bir adamla birlikte olmaktan ve elde edeceğini sanıyorsun?” Lyon ,un yüzü hiddetten kararmıştı.

“ Ben...”

“Lyon,biraz konuşabilir miyiz?” Peter Carruthers’in sakin ve otoriter sesi,Silke’nin cevap vermesine engel oldu.

Lyon hızla doktora döndü.Silke de,bu konuşmanın ne kadarını duyduğunu merak ettiği için doktorun hüzüne dikkatle baktı.Ve adamın da dikkatle kendisine baktığını görünce,Lyon ile o saçma sapan konuşmanın büyük bir bölümünü duyduğunu anladı.Burada daha fazla kalamazdı.

Kararlı bir tavırla ayağa kalktı. „Artık benim gitmem gerekiyor.Sanırım,Henry’nin korkulacak bir durumu yok, değil mi?”

Buchanan’ın aşağılayan bakışlarını üstünde hissetmesine rağmen umursamadı.Doktorun cevabını bekledi.

Peter Carruthers’in nazik bir gülümsemeyle başını salladı. „İyileşecek,önemli bir şeyi yok.“

“Güzel.Daha sonra telefon eder,durumunu yine sorarım.”Burada daha fazla bekleyip Lyon Buchanan ,ın hakaretlerini dinlemek zorunda değildi!

“Elbette.” Doktor yine gülümsedi. „Adını?”

“Sile Jordan”

Klinik personeli,hastalarından birinin durumu hakkında bilgi vermek için arayanın kim olduğunu bilmek zorundaydı.Silke doktoru başıyla selamladıktan sonra kapıya yürüdü.Dürüst olmak gerekirse,koşmamak,Lyon Buchahan’dan bir an önce uzaklaşabilmek için arkasına bile bakmadan koşmamak için kendini zor zaptediyordu.

“Silke”

Silke isminin Lyon Buchanan’ın dudaklarından bu kadar yumuşak bir sesle dökülebileceğini asla tahmin edemezdi.Elini kapı kolundan ayırmadan döndü.

Asırlar kadar uzun gelen bir sessizlikten sonra,“Seni arayacağım” dedi Lyon.

Silke’nin bundan hiç şüphesi yoktu,ama Lyon Buchanan’ın onu bulması hiç kolay olmayacaktı.ilke annesinin ajansında çalışmıyordu.Ve annesinin bir an önce bulup konuştuğunda,adresini bu adama kesinlikle vermemesini sıkı sıkı tembih edecekti.Bu kadar iğrenç bir kafa yapısına sahip bir adamla bir daha asla karşılaşmaya niyeti yoktu.

Soğuk tavırla başını salladı.“Annem aradığınıza sevinecektir.”Aslında,bundan hiç de emin değildi.Annesinin Henry’ye gösterdiği tepkiden sonra,o aileden başka birinin aramasını nasıl karşılayacağını kestiremiyordu.

Lyon Buchanan hayretle baktı."Annen mi?"

Silke birden durumu fark etti.İsim benzerliğine rağmen,Lyon Buchanan,Jordan Mucizeleri'nin sahibiyle Silke arasındaki bağlantıyı hala anlayamamıştı.

"Annemin ajansıyla çalışıyorsunuz," diye soğuk bir sesle açıkladı.

Lyon'un gözleri hafifçe kısıldı."Ajansın sahibi annen mi? Seni o gülünç kılıkla göndere..."

Peter Carruthers'in dikkatle onları dinlediğini gören Silke,Lyon'un cümlesini tamamlamasına izin vermedi.Şu tavşan kız rezaletini herkesin öğrenmesi gerekmiyordu."Henry'nin durumunu öğrenmek için telefon edeceğim" diye tekrarladıktan sonra kapıyı açtı.

"Daha seninle konuşacaklarım bitmedi,Silke."

Silke Lyon Buchanan'ın bu sözlerini duymazdan gelerek dışarı çıktı.Bu kadar kibirli ve küstah bir adamın son sözü mutlaka kendisinin söylemesi gibi bir saplantısı olmasını gayet iyi anlayabiliyordu.Ama bunu anlaması,sinirden tir tir titremesini engelleyemiyordu.

Silke ajansa döndüğünde saat beşi geçiyordu.Kapıyı kilitli bulunca pek şaşırmadı.Annesinin sekreteri Jackie, genellikle beşte çıkardı.Annesinin ise,o gün ajansa döndüğünden bile emin değildi.Onu evde bulabileceğini de pek sanmıyordu.

Çocukluk anılarından gayet iyi hatırladığı bir şey vardı:Annesi gitmeye karar verdi mi,her şeyi bırakıp birden ortadan kayboluverirdi.

Silke ajansın bulunduğu binadan çıkıp da kaldırımın kenarındaki metalik gri Mercedes'i gördüğünde,kalbi duracak gibi oldu.Lyon Buchanan arabadan inip kapıyı hızla çarpmış,öldüren bakışlarla üzerine geliyordu!Tanrım,bu sefer ne oldu,diye düşündü Silke.Bu adamdan kurtulmanın bir yolu yok muydu?

"Elini çabuk tuttuğunu kabul etmek zorundayım!" Lyon yanına geldiğinde dışlerinin arasından tıslarcasına konuştu.Bu sefer öfkesini kontrol etmekte zorlandığı belliydi.

Silke şaşkınlıkla baktı. „Anlayamadım?"

"Buna pişman olacaksın!" Lyon onu kolundan yakalayıp hızla arabaya sürükledi.

Bu kadarı fazlaydı artık!Silke bu adamla her karşılaşmasında kolundan tutulup bir yerlere sürüklenmekten bıkmıştı.

Çürüyeceğini bile bile, acımasına hiç aldırmadan kolunu hız çekip o çelik parmakların cenderesinden kurtuldu. „Yine ne gibi bir sorunuz olduğunu bilmiyorum,Mr.Buchanan" dedi hiddetle."Doğrusunu isterseniz,bilmek de istemiyorum! ama beni bir daha kolumdan yakalayıp çekiştirmenize ..."

"Boynunu koparmadığıma şükret!"

Silke tam iş çıkışı saatinde,kalabalık bir kaldırımın ortasında onun bu isteğini kolayca gerçekleştiremeyeceğini düşünmekten kendini alamadı.Yine de belli olmaz,diye geçirdi içinden.böyle biri...

"Amcam az önce,hayatının kadınına nihayet rastladığını ve onunla evleneceğini söyledi bana!

Lyon'un ne demek istediğinin anlayamayan Silke boş gözlerle baktı.

"Öyle masum numaraları yapma bana,Silke!Neden söz ettiğimi gayet iyi biliyorsun.Henry evet cevabını alırmaz seninle evlenmeye karalı olduğunu söyledi." Lyon aşağılayan bakışlarla onu süzdü."Ve senin bu cevabı vermeye hazır olduğundan eminim"

Silke tek bir kelime bile edemedi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Silke şaşkın şaşkın bakmaya devam ediyordu.

"Bu haberin seni çok şaşırttığını söylemeye filan kalkma sakın!Henry"nin böyle bir şeyden söz edebilmesi için mutlaka senden cesaret almış olması gerek."

Silke şaşkın bir halde başını iki yana salladı."Neden bahsettiğinizi anlamıyorum."

"Yok canım! Henry tam altmış yedi yıl boyunca,evlenmeyi bir kere bile aklından geçirmedi.Ama bu sabah seni görür görmez evlenmeye karar vermiş.Çok şaşırdığına inanmakta zorluk çektiğim için özür dilerim, Silke!"

Silke yavaş yavaş kafasının toplamaya başlamıştı.Lyon'un nasıl bir hata yaptığını tahmin

edebiliyordu.Henry'nin sabahleyin annesine nasıl baktığını,annesinin onu görür görmez bir çığlık atarak odadan nasıl kaçtığını hatırladı.Tahminleri doğruysa,bu iki insan arasında geçmişte çok yakın bir ilişki yaşanmıştı.Ve o duygular hala çok güçlüydü...

"Size tam olarak ne dedi?" diye sordu.

"Söyledim ya!"

"Kelimesi kelimesine ne dediğini soruyorum!"

Lyon derin bir nefes aldı „Onunla konuştuğumda Henry hafif sersem bir haldeydi.Peter ona bir yatıştırıcı vermiş.Buna rağmen,hastaneden çıkar çıkmaz seninle evlenmeye kesin kararlı olduğunu söyledi."

"Benimle değil," dedi Silke.Henry'nin ondan bahsetmediğinden kesinlikle emindi artık.

"Tabii ki,seninle!" Lyon hiddetten delirmiş gibiydi.

"Satin" diye mırıldandı Silke."Henry sana Satin ile evleneceğini söylemiştir,bundan eminim"

"Söyledim ya,konuştuğumuzda yatıştırıcının etkisi altındaydı!"

"Yanılıyorsunuz,Mr.Buchanan.O Satin ile Silke'nin farklı insanlar olduğunu bilecek kadar kendinde.Size herşeyi anlatacaktır.Bundan eminim."

"Ben de,senin gibi bir para avcısının amcamla evlenmesine asla izin vermeyeceğimden eminim!"

Silke kaşlarını çatdı.Bu kadar terbiyesiz bir adamla daha önce hiç karşılaşmamıştı. „Siz kim oluyorsunuz da,kerkese kiminle evlenip kiminle evlenemeyeceğini söyleme hakkını kendinizde görüyorsunuz?Sizi pek fazla tanımıyorum,ama tanıdığım kadarıyla bile,aşk denen şeyden habersiz olduğunuzu görebiliyorum."

Bu adam nasıl olur da onu,ya da annesini para avcısı olarak tanımlardı?İkisini de tanımıyordu bile.Henry Satin ile evlenmek isteyebilirdi,ama annesinin bu konuda ne düşündüğünü kimse bilmiyordu.Tıpkı Silke gibi,annesinin de parayla pulla ilgisi yoktu.

Lyon'un yüzünde alaycı bir tebessüm belirdi."Amcamı sevdiğini söylemeye kalkmayacaksın,değil mi?"

"Henüz değil," diye kaçamak bir cevap verdi Silke.Ama içinden bir ses,Henry annesini kaçıktan vazgeçirebilirse,evlenmeye ikna edebilirse.Henry'nin bubu başarmak için elinden geleni yapacağından da kuşkusu yoktu.

"Ama sevmek için kendini zorlayabilirsin,değil mi?" diye devam etti Lyon aynı küçümsemeyle."Banka hesabı ve sağlığının bozuk oluşu düşünülecek olursa,buna değer."

Silke hayatında hiç kimseye vurmamıştı....O ana kadar.Ama Lyon'un ona bu kadar hakaret etmesi karşısında eli içgüsel bir hareketle yükseldi ve tokadı Lyon'un yanağında patladı.

Ama Silke kendisinin ne kadar kızgın olduğunu düşünürse düşünsün,öfkesi Lyon Buchanan'inkinin yanında çok zayıf kalıyordu.Lyon'un yüzünde parmak izlerinin yeri kızarıırken,her tarafı bembeyaz kesildi.

Silke kendi davranışının yarattığı şokla dili tutulmuş gibi ona bakıyordu.Aynı zamanda da korkmuştu.

"Bunu yaptığina pişman olacaksın." dedi Lyon nihayet dişlerinin arasından.

Silke'nin bundan şüphesi yoktu.Yine de,orada öylece dikilip onun hakaretlerini dinleyemezdi."Hoşçakalın,Mr.Buchanan," dedi mümkün olduğu kadar rahat ve kendinden emin görünmeye gayret ederek.Arkasını dönüp kalabalığın arasına karıştı.Yürürken Lyon Buchanan'ın arkasından yetişmesinden ,yine kolundan yakalamasından korkuyordu.Ama attığı her adımla birlikte bu korkusu yavaş yavaş silindi.Dönüp bakmaya cesaret edemese de,Lyon'un onun peşinden gelmeyeceğini anlamıştı artık.Herhalde arabasına binip yola koyulmuş,ondan nasıl intikam alacağını hesaplarını yapmaya başlamıştı.

Silke bütün vücudunun nöbet tutmuş gibi titrediğini hissetti. Tanrım,ne biçim bir adamdı bu böyle!

Silke annesinin oturduğu son derece lüks binaya yaklaştığında,dairenin ışıklarının açık olduğunu görüp rahat bir nefes aldı.Anlaşılan,annesi bu sefer çok uzaklara kaçmamıştı.

Ama annesini mutfakta ekmek yaparken bulunca canı sıkıldı.İşte,bu kötü bir işaretti.Annesinin kaçış yöntemlerinden biri de buydu.

Silke çocukluğundan hatırlıyordu:Annesinin hayatında ne zaman bir felaket olsa...ki bu tür şeyler de pek sık olurdu...evde mis gibi pişmiş ekmek kokusu duyulurdu.

İki kadın mutfakta göz göze geldiklerinde ,kıpkırmızı gözleri Tina'nın epey ağladığını gösteriyordu.Ama Silke'nin solgun yüzünü fark edince,birden elindeki hamuru yoğurup durmayı bıraktı."Ne oldu?"

diye sordu gergin bir sesle.

Silke olanları nasıl anlatacağını bilemiyordu.Topu topu sekiz saat içinde yaşadıkları nerdeyse sekiz yılı doldurabilirdi.

"Sen odadan koşarak kaçtıktan sonra Henry Winter bir baygınlık geçirdi...dur kendine hakim ol!"

Silke,annesinin yüzünün bembeyaz kesildiğinin ve yere yığılmak üzere olduğunu görünce koşup kolundan yakaladı ve mutfak sandalyelerinden birine oturttu.Kendisi de başka bir sandalye çekip karşısına oturdu ve endişeyle annesine baktı.Bu haber onu çok sarsmıştı.

Annesi kuruyan dudaklarını diliyle ıslattı."Peki şimdi...nasıl? İyi mi?"

"Özel bir klinikte" Silke annesini sakinleştirmek için yumuşak bir sesle konuşuyordu.Onu daha önce hiç bu kadar perişan görmemişti.Böyle bir tepki verdiğine göre ,annesiyile Henry arasında geçmişte çok özel bir şeyler yaşanmış olmalıydı."Ben daha sonra telefon edip durumunu yine soracağım..."

"Nerede yattığını söyle bana"Annesi birden yerinden kalkıp önlüğünü fırlatarak unlu ellerini yıkamak üzere lavaboya koştu.

Silke kaşlarını çattı."Ama daha öğleyn adamı görünce kaçmıştın..."

"Sen nerede olduğunu söyle bana, Silke!"Annesi sertçe sözünü kesti.Yüzü daha da solmuştu."Hal'dan ilk defa bugün kaçmadım." diye ekledi acı dolu bir sesle. „Sanırım bu sefer ...bu koşullarda ...ona bir açıklama yapmam gerekiyor."

"Bu koşullar" sözcükleri,Henry'nin durumunun hayati bir tehlike taşıdığı anlamına geliyor olmalıydı.Silke annesine gerçeği söylemesinin doğru olmayacağını düşündü.Bu,en azından Henry'ye haksızlıktı.Annesinin bir kere kaçmaya kara verdiğinde bunu nasıl başarıyla gerçekleştirdiğini geçmiş tecrübelerinde biliyordu.Henry'nin durumunda korkulacak bir şey olmadığını öğrenince yine kaçıp ortadan kaybolursa,Henry onu bir daha asla bulamazdı.

Bu yüzden,annesine kliniğin adresini verip ayrıntılı bir şekilde yerini tarif etti.Mutfağı kendisinin temizleyeceğine,ortalığı pırıl pırıl yapacağına da söz verdi.

"Ama yeğeniyle karşılaşırsan,dikkatli ol!" diye uymayı da ihmal etmedi.Lyon Buchanan'ın hakaretlerine bir de annesinin uğramasından çekiniyordu."Amcasını korumaya ant içmiş biri," diye ekledi.

"Koruması gerekir zaten!" diye karşılık verdi annesi iğneleyici bir tonda. „Her neyse,gecikirsem seni ararım.Beni merak etme."

Silke kapanan kapının arkasından şaşkınlıkla baktı.Annesinin tam çıkarken söylediklerinden hiçbir şey anlamamıştı.Ne demek oluyordu bu? Gerçi,annesinin ona her şeyi anlatacağından emindi ama henüz buna vakti olmamıştı.

Bu arada,bildiği tek bir şey vardı:Lyon Buchanan,Jordan ailesinin başka bir üyesinin...bu sefer Satin'in...sevgili amcasını,dayısını ziyaret etmesinden hiç mi hiç hoşlanmayacaktı.

ilke için oldukça uzun bir gece oldu.Annesinin bu kadar zaman klinikte ne yaptığını merak ediyordu.Anlaşılan,iki insanın konuşacak epey şeyi vardı. ama Henry'nin bu kadar duygusal kanuşmalar yapacak kadar iyileştiğini sanmıyordu.

Ertesi sabah,annesinin hala dönmediğini görünce ajansa gitti.Sekretere günlük işleri kendi başına yürütmesini tembih ettikten sonra kliniğe doğru yola çıktı.Bayağı meraklanmıştı.Henry'yi yıllar sonra karşısında bulunca annesinin ne hale geldiğini görmüştü.Şayet Henry'nin sağlığı bozulduysa,annesinin bunu kaldırmayacağından hiç emin değildi.

"Anneniz Mr.Winter'in odasında." diye karşılık verdi resepsiyonist kız Silke'nin sorusuna."Koridorun sonunda,soldaki ilk kapı."

Silke odaya girdiğinde dikkatini ilk çeken şey,Henry'nin yatağının yanına çekilmiş portatif refakatçi yatağı oldu.Anlaşılan,annesine geceyi o yatakta geçirmişti.Şimdi de,Henry'nin yatağının öteki yanında koltukta oturmuş,ellerini Henry'nin avuçlarına bırakmıştı.İkisi de el ele ,yüzlerinde mutlu bir ifadeyle birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı.Geçmişte aralarında geçen her neyse,bütün anlaşmazlıkları geride bıraktıkları belliydi.Lyon Buchanan bu sahneyi görse,öfkeden ortalığı birbirine katardı herhalde.

"Silke!" Annesi onu farkedinceşıl ışıl gözlerle kızına baktı. „Özür dilerim hayatım,dün gece seni arayamadım.Ama bir türlü..."

"Önemli değil, Anne" dedi Silke gülümseyerek."Halinize bakılacak olursa,ikinizin konuşması gereken epey şey varmış.Merhaba,Henry." Yatakta mutlu bir gülümsemeyle yatan adama döndü.Onu bu kadar iyi gördüğü için gerçekten sevinmişti."Nasılın?"

"Beni buradan taburcu ettikleri anda üvey baban olmaya hazırlanıyorum,hayatım." Henry her zamanki gibi muzip bir gülümsemeyle göz kırptı.

"Hal!" Silke'nin annesi kıpkırmızı kesilen bir yüzle ona bağırdı.

"Fazlasıyla zaman kaybettiğimizi ikimiz de biliyoruz." dedi yaşlı adam ciddi bir tavırla."Ben buradan çıkıncaya kadar bütün hazırlıkları tamamlamanı istiyorum.Böylece hemen evlenebiliriz.Sen ne diyorsun Silke?"

Henry şu anda tıpkı yeğeni kadar kendinden emin,tepeden bakan,her istediği anında yerine getirilmesini bekleyen bir adam gibi görünüyordu.Tabii,bu nitelikler hiç kimsede Lyon Buchanan kadar belirgin olamazdı.Ama Henry'nin gençliğinde nasıl olduğun hakkında Silke'ye bir fikir vermişti.Annesinin böyle bir adamdan kaçmayı nasıl başarabildiğini anlayamıyordu.

Gülümseyerek yatağa yaklaştı."Annem genç kızların peşinde koşan bir çapkınla evleneceğini biliyormu?" diye sordu göz kırparak.

Henry göğüs geçirdi."Annemi yeniden bulduğuma göre ,artık her şey değişecek." diye garanti verdi. Silke güldü."Bundan hiç şüphem yok.Bu arada,kafama takılan bir şey var.Aranızdaki anlaşmazlıkları çözümlenize ve evlenmeye kara vermenize ben çok sevindim,ama bu haberi bu kadar sevinçle karşılamayacak birini tanıyorum."Kaşlarını kaldırarak imalı bir şekilde Henry'ye baktı.

"Lyon!"

"Evet." Silke yüzünü buruşturdu.

"Lyon meselesini ben hallederim." Henry'nin yüzünde karalı bir ifade belirdi.ilke Lyon'un bir gün önceki tavrını hatırladı.Amcasını Silke ile evleneceğini zannedince deliye dönmüş,etmediği hakaret kalmamıştı.Müstakbel gelinin Silke'nin annesi olduğunu öğrenince de,tepkinsinin pek farklı olacağını sanmıyordu.Ama Henry onunla başa çıkabileceğini söylüyorsa... bu kendi bileceği bir şeydi.Yine de,Silke annesinin korkunç bir aile kavgasının ortasında kalmasından korkuyordu.

"Bu işi ikimiz birlikte hallederiz."dedi annesi gözlerinde karalı bir ışıltıyla.Silke'nin kuşkuuları azalır gibi oldu.Annesinin bu bakışını iyi tanırdı.Bu gibi durumlarda,karşısına bir ordu dikilse sonuna kadar savaşmaktan kaçınmazdı.

"Ne de olsa,sadece bir Buchana o!" diye ekledi annesi.

Silke'nin kafası karışmıştı.Lyon Buchanan'ın adının her geçişinde annesinin yüzünde aynı ifade belirliyordu.Acaba Henry ile ayrılmalara Lyon bir şekilde sebep olmuş olabilir miydi?

Silke küçük bir çocukken annesinin Henry Winter adında biriyle ilişkisi olduğunu hatırlamıyordu.Öyleyse,bu aşk Silke'nin doğumundan önce yaşanmış olmalıydı.Eh, o zaman Lyon Buchanan da küçük bir çocuktu.Bir çocuğun iki yetişkin insanın ilişkisini ciddi bir şekilde etkilemesi mümkün olamazdı.Silke'nin bu hikayenin ayrıntılarını annesinden öğrenmesi gerekiyordu.Tabii,annesi Henry'nin yanından ayrılabilirdiğinde!

"Ben artık ajansa döneyim." dedi.Annesinin sandalyesinden doğrulurken.yüzünde ne kadar isteksiz bir ifade olduğu gözünden kaçmamıştı.

darian

15.02.2007 23:48

„Anne,bence sen bugün kendine izin ver.İnsan her gün nişanlanmaz ki!" Doğrusu,annesini hiç bu kadar mutlu gördüğünü hatırlamıyordu.

Annesi yerinden kalkıp Silke'yi kucaklarken,liseli bir kız gibi kızarmıştı."Daha sonra sana her şeyi açıklayacağım,hayatım."

Silke ajansa dönerken,annesiyle Henry'nin her şeyi ona değil de Lyon Buchanan'a açıklarken bayağı zorluk çeceklerini düşündü.Lyon'un bu gelişmeyi hiç de hoş karşılamayacağı gayet açıktı. Birden başka bir gerçeğin farkına varıp dehşete kapıldı:Lyon Buchana'ı bir daha asla görmek istemese de,bunu sağlamak için elinden geleni yapmaya kararlı da olsa,durum değişmişti.Annesiyle Henry evlendiklerinde ,Lyon ile şöyle veya böyle karşılaşmaları gerekecekti.TANrım,ne kadar korkunç bir durumdu bu!

Silke ajansın kapısından içeri girdiği anda,annesinin sekreteri „İçerde seni bekleyen biri var," dedi.

"Beni bekleyen biri mi?" Jackie'nin kıpkırmızı yanakları ve şaşkın bakışları,Silke'nin içerdeki ziyaretçinin kim olduğunu bir anda anlamasını sağladı.Başka kim içerisi boşken odaya girip bekleyecek kadar küstah olabilirdi? „Lyon Buchanan „ dedi iniltiye benzer bir sesle.

Jackie iyiden iyiye heyecanlanmış görünüyordu."Kim olduğunu bilmiyorum.Bana adını söylemedi.Senin geç vakte kadar dönmeyeceğini söyledim,ama içeri girip beklemek için ısrar etti!"

"Tamam Jackie,üzülme," dedi Sile kızı yatıştırmak için.Yan gözle annesinin odasının kapalı kapısına baktı."O adamla hiç kimse baş edemez zaten.Yapabileceğin bir şey yoktu."İçeri geçmeden önce duraklayıp tekrar sekretere döndü."İkimizden biri beş dakika içinde içeriden çıkmazsa,polisi aramanı istiyorum Jackie.Çünkü büyük bir ihtimalle annemin odasında bir cinayet işlenecek." Kızın gözlerinin korkuyla irileştiğini görünce „Şaka yapıyorum," diye ekledi telaşla.

Silke odaya girdiğinde Lyon Buchanan'ı pencerenin önünde durmuş,dışarı bakarken buldu.Camdan giren mart güneşi,siluetini bütün heybetiyle ortaya çıkarıyordu.Kapını açıldığını duyar duymaz dönmüş,Silke'yi görünce de gözlerinde yine o buz gibi bakış belirmişti.

Silke onun neden buraya geldiğini anlayamıyordu.Ama yüzüneki ifadeye bakılırsa,davranışı için özür dilemeye niyeti olmadığı belliydi.Nitekim,ilk cümlesi bunu ispatladı.

"Nihayet amcamın yanından ayrılıp buraya gelebildin!"

Silke derin bir nefes aldı.Sinirlenmenin, bu adamla kavga etmenin hiç bir işe yaramayacağını biliyordu.Kapıyı kapatırken „Günaydı Mr.Buchana," dedi mesafeli bir tonda.O gün tam bir iş kadını gibi giyinmişti.Siyeh etek ceketinin içine gözlerinin yeşiline uyan zümrüt rengi ipek bir bluz vardı."Sizin için ne yapabilirim?" dedi masanın arkasına,annesinin koltuğuna geçip otururken.Böylece,Buchanan pencerenin önünde durmaya devam edemeyecek,onunla konuşmak istiyorsa masanın karşısındaki koltuğa geçmesi gerekecekti.

Silke'nin bu ciddi,işkadını tavrı Buchanan'ın dudaklarında alaycı bir tebessüm belirmesine yol açtı."Mesele,senin benim için ne yapabileceğin değil; benim senin için ne yapabileceğim!"

Silke'nin kaşları hayretle hafifçe yükseldi.Bu adam neden söz ediyordu?

Lyon masanın kenarına oturdu.Böylece,Silke'nin istediğinden çok daha yakındılar birbirlerine."Ne kadar istiyorsun, Silke?" diye sordu.

"Ay sonunda faturalar çıktığında,ajans size faturanızı gönderecektir..."

"Ben senden bahsediyorum," diye sert bir sesle onun sözünü kesti Lyon „Amcamın hayatından çıkmak için kaç para istiyorsun?"

Sile Jackie'ye polis çağırmasını söylediğinde bunun bir şaka olduğunu akleyerek hata ettiğini düşündü.Lyon Buchanan'ı gerçekten öldürebilirdi!

Gerçi,bunun tersinden korkmuştu ama artık gözü tam anlamıyla dönmüştü.

"Böylece,hem paran olacak hem de yaşlı bir adamla evlenmekten kurtulacaksın."

Silke o kadar sinirlenmişti ki,ellerinin nasıl titrediği belli olmasın diye parmaklarını masanın iki kenarına sımsıkı yapıştırdı.Henry haklıydı.Lyon sadece serveti için onunla birlikte olan kadınlar tanıdığı için,bütün insanları aynı kefeye koyuyordu.Yine de,yaşadığı kötü tecrübeler buraya gelip ona böyle hakaret etmesini,onu yargılamasını haklı çıkarmazdı.

"Fiyatını söyle,Silke... biraz pazarlık eder,makul bir rakamda anlaşırız."Lyon buz gibi bakışlarını ona dikmiş,gözlerinin içine bakıyordu.

Silke yutkunarakderin bir nefes aldı."Benim fiyatımı ödeyemezsiniz,Mr.Buchanan...siz beni satın almak istesenez de..."

"Seni isteyen ben değilim!" Lyon birden masanın yanından kalkıp ondan uzaklaştı.

Silke dikkatle ona bakarak,"Bundan emin misiniz?" diye fısıldadı.Ama bu soruyu sorduğu anda bile cevabını biliyordu.Lyon onu istiyordu!Onun cazibesine kapılmıştı!

Gözlerindeki öfkenin yanı sıra,müthiş bir arzu vardı!Evet,Lyon Buchanan onu arzuluyordu!Bu yüzden belki kendisinden nefret ediyor,ama elinden bir şey gelmiyordu.Ve öfkesinin nedeni de buydu.

"Seni küçük..."Lyon,Silke'nin hiç beklemediği kadar hızlı hareket etti.Zaten Silke o kadar şaşkın bir haldeydi ki.Lyon'un yanına gelip onu koltuğundan kaldırmasına,kollarının arasına alıp dudaklarına eğilmesine itiraz bile edemedi.

Birbirlerine duydukları o fiziksel çekim,belki de ilk karşılaştıkları andan beri vardı;ikisi de bunu düşmanca tavırların ardına gizlemeye çalışmıştı,ama dudakları birleştiği anda sanki müthiş bir patlamayla her şey altüst oldu.Buzdağının altındaki duygular su yüzüne çıktı.Silke hayatında böyle bir şeyi daha önce hiç yaşamadığını düşündü.Bütün vücudu istekle titriyordu.

Lyon onu vahşi bir tutkuyla öpüyordu.Ellerini ceketinin altına sokmuş,sırtını okşuyor,vücudunu içine sokmak istercesine onu kendi bedenine bastırıyordu.Sonra elleri Silke'nin bütün vücudunda, kalçalarında, karnında, göğüslerinde dolaşmaya başladı.

Silke'nin dudaklarında boğuk bir inilti koptu.Lyon ona bu kadar sıkı sarılmasa,kollarının arasında hapsetmese yere yığılabilirdi.Bacakları o kadar titriyordu ki, vücudunun ağırlığını taşıması mümkün değildi.Kollarını Lyon'un ensesinde kenetleyip ateş gibi yanan vücudunu onunkine biraz daha bastırdı.Tanrım...Lyon onu ne kadar arzuluyorsa,kendisi de onu o kadar istiyordu!

"Anne,bence sen bugün kendine izin ver.İnsan her gün nişanlanmaz ki!" Doğrusu,annesini hiç bu kadar mutlu gördüğünü hatırlamıyordu.

Annesi yerinden kalkıp Silke'yi kucaklarken,liseli bir kız gibi kızarmıştı."Daha sonra sana her şeyi açıklayacağım,hayatım."

Silke ajansa dönerken,annesiyile Henry'nin her şeyi ona değil de Lyon Buchanan'a açıklarken bayağı zorluk çekeceklerini düşündü.Lyon'un bu gelişmeyi hiç de hoş karşılamayacağı gayet açıktı. Birden başka bir gerçeğin farkına varıp dehşete kapıldı:Lyon Buchana'ı bir daha asla görmek istemese de,bunu sağlamak için elinden geleni yapmaya kararlı da olsa,durum değişmişti.Annesiyile Henry evlendiklerinde ,Lyon ile şöyle veya böyle karşılaşmaları gerekecekti.TAnrım,ne kadar korkunç bir durumdu bu!

Silke ajansın kapısından içeri girdiği anda,annesinin sekreteri „İçerde seni bekleyen biri var," dedi.

"Beni bekleyen biri mi?" Jackie'nin kıpkırmızı yanakları ve şaşkın bakışları,Silke'nin içerdeki ziyaretçinin kim olduğunu bir anda anlamasını sağladı.Başka kim içerisi boşken odaya girip bekleyecek kadar küstah olabilirdi? „Lyon Buchanan „ dedi iniltiye benzer bir sesle.

Jackie iyiden iyiye heyecanlanmış görünüyordu."Kim olduğunu bilmiyorum.Bana adını söylemedi.Senin geç vakte kadar dönmeyeceğini söyledim,ama içeri girip beklemek için ısrar etti!"

"Tamam Jackie,üzülme," dedi Sile kızı yatıştırmak için.Yan gözle annesinin odasının kapalı kapısına baktı."O adamlar hiç kimse baş edemez zaten.Yapabileceğin bir şey yoktu."İçeri geçmeden önce duraklayıp tekrar sekretere döndü."İkimizden biri beş dakika içinde içeriden çıkmazsa,polisi aramanı istiyorum Jackie.Çünkü büyük bir ihtimalle annemin odasında bir cinayet işlenecek." Kızın gözlerinin korkuyla irileştiğini görünce „Şaka yapıyorum," diye ekledi telaşla.

Silke odaya girdiğinde Lyon Buchanan'ı pencerenin önünde durmuş,dışarı bakarken buldu.Camdan giren mart güneşi,siluetini bütün heybetiyle ortaya çıkarıyordu.Kapını açıldığını duyar duymaz dönmüş,Silke'yi görünce de gözlerinde yine o buz gibi bakış belirmişti.

Silke onun neden buraya geldiğini anlayamıyordu.Ama yüzüneki ifadeye bakılırsa,davranışı için özür dilemeye niyeti olmadığı belliydi.Nitekim,ilk cümlesi bunu ispatladı.

"Nihayet amcamın yanından ayrılıp buraya gelebildin!"

Silke derin bir nefes aldı.Sinirlenmenin, bu adamlar kavgaya etmenin hiç bir işe yaramayacağını biliyordu.Kapıyı kapatırken „Günaydı Mr.Buchana," dedi mesafeli bir tonda.O gün tam bir iş kadını gibi giyinmişti.Siyeh etek ceketinin içine gözlerinin yeşiline uyan zümrüt rengi ipek bir bluz vardı."Sizin için ne yapabilirim?" dedi masanın arkasına,annesinin koltuğuna geçip otururken.Böylece,Buchanan pencerenin önünde durmaya devam edemeyecek,onunla konuşmak istiyorsa masanın karşısındaki koltuğa geçmesi gerekecekti.

Silke'nin bu ciddi,işkadinı tavrı Buchanan'ın dudaklarında alaycı bir tebessüm belirmesine yol açtı."Mesele,senin benim için ne yapabileceğin değil; benim senin için ne yapabileceğim!"

Silke'nin kaşları hayretle hafifçe yükseldi.Bu adam neden söz ediyordu?

Lyon masanın kenarına oturdu.Böylece,Silke'nin istediğinden çok daha yakındılar birbirlerine."Ne kadar istiyorsun, Silke?" diye sordu.

"Ay sonunda faturalar çıktığında,ajans size faturanızı gönderecektir..."

"Ben senden bahsediyorum," diye sert bir sesle onun sözünü kesti Lyon „Amcamın hayatından çıkmak için kaç para istiyorsun?"

Silke Jackie'ye polis çağırmasını söylediğinde bunun bir şaka olduğunu akleyerek hata ettiğini düşündü.Lyon Buchanan'ı gerçekten öldürebilirdi!

Gerçi,bunun tersinden korkmuştu ama artık gözü tam anlamıyla dönmüştü.

"Böylece,hem paran olacak hem de yaşlı bir adamla evlenmekten kurtulacaksın."

Silke o kadar sinirlenmişti ki,ellerinin nasıl titrediği belli olmasın diye parmaklarını masanın iki kenarına sımsıkı yapıştırdı.Henry haklıydı.Lyon sadece serveti için onunla birlikte olan kadınlar tanıdığı için,bütün insanları aynı kefeye koyuyordu.Yine de,yaşadığı kötü tecrübeler buraya gelip ona böyle hakaret etmesini,onu yargılamasını haklı çıkarmazdı.

"Fiyatını söyle,Silke... biraz pazarlık eder,makul bir rakamda anlaşırız."Lyon buz gibi bakışlarını ona

dikmiş,gözlerinin içine bakıyordu.

Silke yutkunarakderin bir nefes aldı."Benim fiyatımı ödeyemezsiniz,Mr.Buchanan...siz beni satın almak istesenez de..."

darian

15.02.2007 23:49

„Seni isteyen ben değilim!" Lyon birden masanın yanından kalkıp ondan uzaklaştı.

Silke dikkatle ona bakarak,"Bundan emin misiniz?" diye fısıldadı.Ama bu soruyu sorduğu anda bile cevabını biliyordu.Lyon onu istiyordu!Onun cazibesine kapılmıştı!

Gözlerindeki öfkenin yanı sıra,müthiş bir arzu vardı!Evet,Lyon Buchanan onu arzuluyordu!Bu yüzden belki kendisinden nefret ediyor,ama elinden bir şey gelmiyordu.Ve öfkesinin nedeni de buydu.

"Seni küçük..."Lyon,Silke'nin hiç beklemediği kadar hızlı hareket etti.Zaten Silke o kadar şaşkın bir haldeydi ki.Lyon'un yanına gelip onu koltuğundan kaldırmasına,kollarının arasına alıp dudaklarına eğilmesine itiraz bile edemedi.

Birbirlerine duydukları o fiziksel çekim,belki de ilk karşılaştıkları andan beri vardı;ikisi de bunu düşmanca tavırların ardına gizlemeye çalışmıştı,ama dudakları birleştiği anda sanki müthiş bir patlamayla her şey altüst oldu.Buzdağının altındaki duygular su yüzüne çıktı.Silke hayatında böyle bir şeyi daha önce hiç yaşamadığını düşündü.Bütün vücudu istekle titriyordu.

Lyon onu vahşi bir tutkuyla öpüyordu.Ellerini ceketinin altına sokmuş,sırtını okşuyor,vücudunu içine sokmak istercesine onu kendi bedenine bastırıyordu.Sonra elleri Silke'nin bütün vücudunda, kalçalarında, karnında, göğüslerinde dolaşmaya başladı.

Silke'nin dudaklarında boşuk bir inilti koptu.Lyon ona bu kadar sıkı sarılmasa,kollarının arasında hapsetmese yere yığılabilirdi.Bacakları o kadar titriyordu ki, vücudunun ağırlığını taşıması mümkün değildi.Kollarını Lyon'un ensesinde kenetleyip ateş gibi yanan vücudunu onunkine biraz daha bastırdı.Tanrım...Lyon onu ne kadar arzuluyorsa,kendisi de onu o kadar istiyordu!

Buna inanamıyordu!Bu adamla daha bir gün önce tanışmış ve gördüğü andan itibaren de nefret etmişti!Üstelik,James onu terk ettiğinden beri hiçbir erkeğe başını çevirip bakmamıştı.Şimdi bu küstah adamla mı...

Yoo,Lyon Buchanan'ı istemiyordu!

"Ne olu...?"Silke birden geri çekilince Lyon şaşırıldı."Silke?"

Silke birkaç adım geri çekilip titrediği belli olmasın diye ellerini arkasında kenetledi.Öpüşmelerinden ne kadar etkilendiğini bu adamın anlamasını istemiyordu.Onu buradan derhal göndermesi,uzaklaştırması gerekiyordu.

"Bence hemen gitmelisin,Lyon." Bu titreşim ses ondan mı çıkmıştı? „Derhal!" diye ekledi sert bir tonda. Lyon kendisini çabuk topladı.Onu yukarıdan aşağıya soğuk bir bakışla süzdükten sonra,"Henüz pazarlığımız bitmemişti,"dedi."Yoksa,bitmiş miydi?" diye ekledi alayla."Sana şuracıkta.isteseydim sahip olabileceğimi öğrenmek Henry'nin pek hoşuna gitmez herhalde.değil mi?"

Lyon'un az önce olanları büyük bir zevkle Henry'ye aynen böyle aktaracağından Silke'nin kuşkusu yoktu.Ama bu küstah adama herhangi bir şey açıklamaya niyeti yoktu.Amcasıyla konuşup da gerçeği ondan öğrenmesi çok daha iyiydi.Keşke,yanlarında olup o anda yüzünün aldığı şekli görebilseydi!

Silke başını gururla dikleştirdi."Henry'nin tepkisini görmeyi tercih ederim."

Lyon'un gözleri kısıldı."Senden vazgeçemeyeceğinden bu kadar emin misin?"

"Ben onun düzgün bir adam olduğundan eminim,sen ise..."

"Dikkatli ol!" diye uyardı onu Lyon.

Silke başını hayretle iki yana salladı.Bu adamın kibirine ve küstahlığının derecesine ne kadar şaşıırıyorsa,kendi davranışına da o kadar şaşıırıyordu.Böyle bir adamın kendisini öpmesine öyle nasıl karşılık verebilmişti? Bir erkekte nefret ettiği bütün özelliklere sahipti bu adam.

"Senin hakkındaki düşüncelerimi bildiğinden eminim," dedi yüzünü buruşturarak.

Lyon dudak büktü."Birkaç dakika önce hiç de belli olmuyordu."

Bu adamın kullanmayacağı silah yoktu!

"Ne istiyorum biliyor musun Lyon?" dedi.Az önce aralarında geçen şeyden sonra artık ona Mr.Buchanan demeye devam edemezdi."Utançtan yerin dibine geçtiğin anda,yanında olup bu sahneyi görmek istiyorum!"

"Sen kendi yaşayacağın utancı düşünden daha iyi edersin."

Silke meydan okuyan bir tavırla onun gözlerinin içine baktı."Göreceğiz," diye mırıldandı.

"Evet göreceğiz."Lyon kapıya yürürken, „Ama seni uyarayım,Silke," dedi „Ben pek kaybetmem."

Silke'nin bundan şüphesi yoktu,ama Lyon bu sefer kaybetmeye mahkumdu.Annesinin sabahleyin sevdiği adamla birlikteyken yüzünü yansıyan mutluluğu hiçbir şey bozamayacaktı.Lyon Buchanan'ın söyleyeceği veya yapacağı hiçbir şey,o iki insanın kaybedilmiş yıllardan sonra buldukları mutluluğu bozamazdı.Gerekirse,Silke bu adamla tek başına savaşırdı.

Omuz silkerek „Dedim ya,göreceğiz,Lyon." dedi.

Lyon kaşlarını çattı."Bu konuda neden bu kadar inat ediyorsun,Silke?"

"Peki,sen niye bu kadar inat ediyorsun?"

"Çünkü senin Henry amcamla evlenmek istediğindeki nedenleri biliyorum.Onu doğru dürüst tanıımıyorsun bile!"

Silke başını iki yana salladı. „Sen de beni tanıımıyorsun,Lyon.Şunu bilmeni istiyorum.Henry'nin hayatından çıkmayacağım."İşte,bundan emindi.Annesiyle evlendiğinde,Henry üvey babası olacak ve Silke'nin hayatında çok önemli bir yer tutacaktı.

"Öyleyse,savaş baltalarımızı çıkarmaktan başka çaremiz kalmıyor,"dedi Lyon hiddetle.

Silke başını salladı."Nasıl istersen.Henry'yi görmeye şimdi mi gideceksin?"

"Neden sordun?"

"Seninle gelmeyi düşünüyorum da." Silke uzanıp çantasını aldı.

"Kendini savunmaya mı geleceksin?" Dedi Lyon alayla.

"Buna ihtiyacım yok." Silke Lyon'un klinikte Henry'nin yanında annesini gördüğünde her şeyi anlatacağını biliyordu."İnan bana,Lyon,sen kendini nasıl savunacaksın çok merak ediyorum.Amcanın evlenmeye karar verdiğini düşündüğün bir kadınla sevişmeye kalktın.Amcan bunu öğrendiğinde ne düşünecek sence?Üstelik,kalp hastası bir insan."

"Üstesinden gelir,"diye karşılık verdi Lyon kendinden emin bir ifadeyle.

Ama kliniğe vardıklarında balon gibi sönecekti.

Arabaya binip kliniğe doğru yola çıktıklarında Lyon,"Bugün olanları amcamın önce benden duymasından korkuyorsun, değil mi?" diye sordu pis pis sırtarak.

"Yoo,yanılıyorsun.Seninle gelirim,taksi parasından kurtulacağımı düşündüm!" Silke gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Lyon yan gözle ona baktığında gülümsediğini fark etti ve kaşlarını çattı."Biliyor musun," diye mırıldandı."Seni bir türlü anlayamıyorum."

"Öyle mi?" dedi Silke alayla."Belki de,var olmayan şeyleri varmış gibi görmekten vazgeçersen..."

"Yapma Silke!Hiçbir şeyi durup dururken uydurmuyorum ben!Henry ile ilişkin her şeyi ispatlıyor."

Silke'nin Henry ile ilişkisi tamamen Lyon'un hayal gücünün ürünüydü.Amcasının Satin ile evleneceğini söylemesi,bu ismin Silke'ninkine çok benzemesi ve Lyon'un da bunu yanlış anlaması çok gülünçtü. Ama Lyon o kadar kendinden emin,insanları o kadar rahat yargılayabilen biriydi ki,yaptığı hatayı anlaması mümkün değildi.

Her şeyi az sonra öğrenecekti.Silke o anın gelmesini iple çekiyordu!

"Bakıyorum,ağzın kulaklarına varıyor!" diye bağırды Lyon birden hırsıyla.

"Silke duygularını bu kadar belli ettiğinin farkında değildi.Ama Lyon'un söylediği bu sefer doğrudu.Gercekten,bir an önce Henry ile karşılaşmak ve her şeyi öğrenince Lyon Buchanan'ın yüzünde belirecek ifadeyi görmek için can atıyordu.

Araba kliniğin önünde durduğunda,hemen arabadan aşağı atladı.Zafer anı gelmişti.

Resepsiyondaki kız,"Sizi tekrar gördüğüme sevindim,Miss Jordan," deyince Lyon'un suratının biraz daha sıldığını farketti.Silke'nin geceyi burada geçirdiğini düşünmüş olmalıydı.

Silke'nin tek isteği,annesinin bu arada üstünü değiştirmek için eve gitmemiş olmasıydı.Henry yalnızsa her şey mahvolacaktı.

Neyse ki annesi gitmemişti.

Silke ile Lyon içeri girdiklerinde,Henry'nin yatağının yanında oturuyordu.Öyle derin bir sohbete dalmışlardı ki,gözleri birbirinden başkasını görmüyordu.İlk birkaç saniye boyuncaLyon ile Silke'yi fark etmediler bile.

Ama Lyon'un iki kadın arasındaki benzerliği fark etmemesi mümkün değildi.

"Tanrım!" Yanı başında duran Lyon'un sesi hayretle yükseldi."Senin bir de kopyan var."

Sile meydan okuyan bakışlarını ona çevirdi."Seni annemle tanıştırayım,Lyon.Tina Jordan.Ama sen onu Satin adıyla tanıyor da olabilirsin."
Bakışları sürekli iki kadın arasında gidip gelen Lyon,şaşkınlıktan donup kalmıştı sanki.Her şey Silke'nin beklediği şekilde geliyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Bence,Henry'nin yanında kalmamız gerekirdi." dedi Silke'nin annesi."Yeğenine durumu açıklarken yardıma ihtiyacı olabilir."İki kadın mutfakta oturmuş,kahve içiyorlardı.
Klinikte,,Henry duruma el koymuş ve Lyon ile konuşacağını söylemişti.Silke'yle annesinden de gitmelerini istemişti.Lyon şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemez bir haldeydi.Henry'yi Lyon ile yalnız bırakmak istemeyen Tina,gitmemek için bayağı direnmiş,ama halen hasta olan Henry'yi daha fazla üzmemek için çok da ısrar etmekten çekinmişti.

Lyon'a karşı elde ettiği zaferin keyfini yaşayan Silke de,annesiyle birlikte eve gelmişti.Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra,"Neden artık bana her şeyi anlatmıyorsun,Anne? dedi sevgi dolu bir sesle.
Annesi göğüs geçirerek,"Tanrım!" dedi."Her şey o kadar çabuk gelişti ki sana Hal ile ilgili bir şeyler anlatmadığımın farkında bile değilim."

"Şu anda bildiğim tek şey var,o da evlenmeye karar verdiğiniz."Silke gülümsedi.Henry'nin en az yeğani kadar inatçı olduğunu,verdiği kararı ne pahasına olursa olsun gerçekleştireceğini biliyordu artık.
Evlilik kelimesi annesinin yanaklarının hafifçe kızarmasına yol açtı."Nihayet!" diye mırıldandı."Hayatımın kaç yılını harcadım bir bilsen,Silke!"

Silke bunu tahmin edebiliyordu,ama bir şey söylemedi.Annesinin anlatmasını bekledi.

"Hal ile tanıştığımda on sekiz yaşındaydım.Hal otuz ikisindeydi ve Winter ailesinin bir üyesiydi."Annesi yavaşça başını iki yana salladı."Bu ad şu anda sana pek bir şey ifade etmeyebilir,hayatım.Ama otuz beş yıl önce Winter'ler çok önemli bir aileydi...Çok büyük bir şirketin sahibi,para içinde yüzen bir soylu aile.Bense,o şirkette çalışan basit bir büro elemanıydım.Ama Hal benden hoşlandı,çıkmamızı teklif etti...ben de ondan hoşlanmıştım."

"Seni gayet iyi anlıyorum." dedi silke başını sallayarak.Şayet Henry gençliğinde Lyon'a benziyorsa,on sekiz yaşında bir genç kızın kolaylıkla aklını başından alabilirdi.Ama şimdi Lyon'u düşünmenin sırası değildi."Sonuç olarak,arkadaşlığınız başladı,öyle mi?" dedi annesinin devam etmesini isteyerek.

"Evet." Annesinin yüzünde tatlı bir tebessüm belirdi.Bir zamanlar delice aşık olduğu ve aradan geçen yıllara rağmen yeniden karşılaştıklarında hala sevdiğini anladığı adamı düşündüğü belliydi.Sonra,diğer acı anıları hatırlayarak ciddileşti."Bazı akşamlar birlikte çıkmaya başladık.Bu neşeli,hayat dolu adamla çok mutluydum.Sanki ayaklarım yerden kesilmişti.Ama bu duyguların hoş karşılanmayacağı belliydi..."
"Neden?"

"Sen Hal'in ailesini tanı mıyorsun,Silke.Aslında,aile dediğim,bir tek kız kardeşi vardı.Bir de onun Amerikalı kocası,Charles Buchanan."Buchanan adını telaffuz etmek bile,annesini sinirlendirmeye yetiyordu anlaşılır.Yüzü kararmış,bakışları bulutlanmıştı.

"Lyon'un babası," diye mırıldandı Silke.Babası da oğlu gibi bir adamsa,annesinin neler çektiğini anlayabiliyordu.

"Evet.İlk başta,Hal bana ilgi göstermeye başladığında,hepsi onunla dalga geçti.Ama zamanla HAL'ın bana karşı duygularının ciddi olduğunu anladıklarında...Hal'ın basit bir sekreterle evlenip onu da aileye sokma fikrine nasıl karşı çıktıklarını tahmin edebilirsin, sanırım."

Silke yine aynı şeyi düşünmekten kendini alamadı.Charles Buchanan oğlu gibi bir adamsa,Hal'ın annesi ile evlenme fikri karşısında delirmiş olmalıydı. „Ama Henry'de otuz iki yaşında,yetişkin bir insandı."diye itiraz etti."Herhalde,ailesinin baskısı karşısında geri çekilmesi gerekmiyordu, değil mi?" Hal'ın böyle bir tavır gösterdiğini öğrenmek,ona duyduyu saygıyı sarsacaktı.Üstelik,gençken ailesinin itirazlarına karşı çıkamayan bir adamın bu yaşta yeterince karalı davranmasını beklemek de mümkün değildi.

"Hayır,Silke.Kız kardeşi ile kocası ne derlerse desin,Hal benimle evlenmekte karalıydı."Annesi bakışlarını kızından kaçırdı."Kaçan...kaçan bendim."Gözlerinde yaşlar parlıyordu."Ve o zamandan beri de, şu veya bu şekilde kaçmaya devam ettim."

"Ama neden?Henry seni hala seviyor.O yıllarda da aynı şekilde seviyordu herhalde..."

"Charles ve Marie Buchanan bir trafik kazasında öldüler," dedi annesi birden dümdüz,duygusuz bir sesle."Geride altı haftalık bir bebek bıraktılar."

"Lyon..." Silke şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemiyordu.O küstah,kibirli adamın küçücük bir bebekken annesiz babasız kalmış olabileceğini düşünmek bile zordu. Aslında,bunu düşünmek de istemiyordu.O zaman Lyon Buchanan insani nitelikler kazanıyordu!

"Evet,Lyon kimsesiz kaldı," dedi annesi."Henry de ona vasi tayin edildi."

Silke şimdi durumu daha da anlaşılmaz buluyordu."Peki,ama bakması gereken küçük bir bebekle kalınca Henry'nin sana daha da fazla ihtiyacı olması gerekmez miydi?"

"Henry'nin bana ihtiyacı vardı.Doğrusunu istersen,o kaza olduğunda düşün tarihimiz bile tespit edilmiş ve açıklanmıştı."

"Öyleyse...neden?"

"Charles Buchanan'ın ailesi Henry'nin ailesinden bile daha güçlüydü." Annesi dalgın gözlerle başını iki yana salladı."Zengin bir güneyli aile.İş Winter-Buchanan mirasına gelince,zenginliğin verdiği gücü kullanmaktan hiç kaçınmayan bir aile.Servetlerinin mirasçısı olan torunlarını basit bir sekreter kızın yetiştirmesini kabul etmeleri mümkün değildi.O yüzden çocuğun Amerika'ya onlara gönderilmesini istediler."

"Ama Henry yasal vasi tayin edilmemiş miydi?"

"Buchanan ailesi bunu kabul etmek istemedi.Mahkemeye başvurarak Henry'nin küçük bir çocuğu yetiştirebilecek bir adam olmadığını iddia etmeye kalktılar.Onun geçmişini delil olarak gösterdiler..."Annesi,Silke'nin gözlerinin kuşkuyla kısıldığını görünce heman atıldı."Yoo,Henry'nin oldukça uçarı bir geçmişi olduğunu biliyordum.Ama birbirimizi bulduktan sonra,bana hayatının sonuna kadar sadık kalacağından da emindim.Bizim ki öyle bir aşktı işte,Silke."Gözleri yine yaşlarla doldu."Ama Hal benimle evlenmeye kalkarsa,onun hayatını mahvedeceklerdi.Çocuğu ondan alma konusunda son derece kararlıydılar. Hal'in önündeki engel bendim.Onu ne kadar seversem seveyim,benim yüzümden yeğenini kaybetmesine razı olamazdım.Buchanan'ların davayı mutlaka kazanacağını biliyordum.Bunu ikimiz de biliyorduk."

"Bunun üzerine kaçmaya mı kara verdin?"

Annesi başını salladı."Evet.Hal'dan kaçtım...onun bu şoku atlatacağını,başka birini,herkes tarafından rahatlıkla kabul edilebilecek daha uygun birini bulacağını ve yeğenini onunla birlikte büyüteceğini düşündüm."

"Ama o başkasıyla evlenmedi.Seni sevmeye devam etti.Tanrım,bunca yıl nasıl da boşa harcanmış!"

"O zamanlar on sekiz yaşındaydım,Silke!" Annesinin yüzü acıyla kasıldı."O davayı Hal ile birlikte kazanabiliridik belki.Ama ben buna inanacak kadar olgun ve güçlü değildim.Onun başına bu kadar dert açmamın haksızlık olacağını düşündüm..."

"Anne,o adam seni tam otuz beş yıldır sevmeye devam etmiş!" Silke bütün bunlara inanmakta zorluk çekiyordu.

"Ben de onu çok sevdim,Silke." diye mırıldandı annesi."Otuz beş yıldır ben de onu sevmeye devam ettim.Ondan kaçarken onu sevmeye devam ediyordum."

Annesinin yüzündeki acıyı gören Silke otuz beş yılın onun için de ne kadar zor geçtiğini anlayabiliyordu."Henüz on sekizindeyken bunların üstünden gelemeyişini belki kabul edebilirim,Anne.On sekiz yaşında bir kız için çok ağır bir yük bu.Ama daha sonra...daha sonra neden?" "Çok geç olduğunu düşündüm."diye karşılık verdi annesi."Hal'in başka birini bulacağını,Lyon'a arkadaşlık etmesi için kendisinin de çocuk sahibi olacağını düşünmüştüm.Onun hayatının sonuna kadar bekar kalabileceği aklımın ucundan bile geçmedi."

"Peki, bunu öğrenmek için bir şey yapmak da mı gelmedi aklına?" diye sorduSilke hayretle.Kendisi aynı koşullarda olsa nasıl davranırdı,kestiremiyordu.

Annesi başını iki yana salladı."Cesaret edemedim.Hem kendi iyiliği hem de Lyon'un iyiliği içinonun evlenmesini,bir aile kurmasını istiyordum.Ama bunları yapıp yapmadığını hiç öğrenmedim...öğrenmek için bir çaba da göstermedim."

"Ama eğer..."

"Eğer yapsaydım,şimdi sen olmazdın,Silke" dedi annesi sevgi dolu bir sesle."Dünyanın en iyi annesi olmadığımı gayet iyi biliyorum,yine de senin gibi bir kızım olduğuna hiç pişman değilim!"

Silke güldü."Evet,ben de şikayetçi olduğumu iddia edecek değilim...yalnız,anlayamadığım bir şey var.Beni dün sabah Buchanan mağazasına gönderirken,aynı aile olduğunu fark etmemiş miydin?"

"Aynı aile olduğunu,tabii ki,biliyordum.Ama iyi bir iş teklifiydi.Ayrıca,orada Lyon Buchanan ile şahsen karşılaşabileceğin aklıma bile gelmedi!Zaten,tavşan kız kostümü yüzünden o yanlış anlaşılma..."

"Şu tavşan kız meselesini unutamaz mıyız artık?" diye bağırdı Silke.Hatırladıkça tüyleri diken diken oluyordu.

"O kostün olmasaydı, Henry ile yıllar sonra yeniden birbirimizi bulamazdık." diye hatırlattı annesi. Silke de Lyon Buchanan ile tanışmayacaktı!

"Biliyor musun, Anne" diye mırıldandı kendi kendine konuşur gibi. "Yıllar önce Henry ile evlenmiş olsaydın, belki ben dünyaya gelmeyecektim, ama Lyon'u sen büyütmüş olacaktın. Ve o ne kadar farklı bir insan olabilirdi. O kadar alaycı, ve insanlara güvensiz ki."

Annesi başını salladı. "Lyon'u yetiştirirken pek de başarılı olamadığı kabul edecek ilk insan Hal'dır. Dünyaya öfke duyan, kimseye güvenmeyen bir adamın yetiştireceği çocuğun da aynı özellikleri göstermesi son derece doğal. Ben kendisini terkettikten sonra Hal çok kırgın ve kızgındı. Küçük bir çocuğun bakımını üstlenme fikrinden pek hoşlanmadığı için onu bakıcılara emanet etmiş. Lyon'un ilk gençlik yıllarında da karşısına anladığım kadarıyla, hep Buchanan-Winter servetini düşünen kadınlar çıkmış."

Silke bundan emindi. Lyon'un „gerçek dünya" ve „gerçek insanlar" hakkında hiçbir fikri olmadığından da emindi artık. Etrafında hep aynı tür kadınlar gördüğü için, yeryüzünde başka nitelikli kadınlar olduğunu düşünemiyordu bile. Her neyse, bunlar Silke'yi ilgilendirmiyordu. Lyon Buchanan'ın kadınlarla sorunları kendi meselesiydi.

"Hal ve Satin ismi nereden çıktı?" diye sordu annesine gülümseyerek.

Annesinin yanakları kızardı. "Hal isminin nereden çıktığı açık zaten. Satin'e gelince... Hal her zaman cildimin saten gibi olduğunu söylerdi... yıllar bana pek de cömert davranmadı, Silke. "Yüzünü buruşturdu. "O yüzden, Hal beni eskiden olduğu kadar güzel bulma..."

"Anne, o adam seni seviyor! Cildinin eskisi kadar güzel olup olmaması onun için önemli değil. Senin için de olmamalı."

Ama Silke için önemli olan bir nokta vardı. Hayatının bundan sonraki yıllarında, Lyon şöyle veya böyle yaşamının bir parçası olacaktı. Bu sabah Lyon'un kendisini öpmesine verdiği karşılıktan sonra ,bu ilişkiyi nasıl yürütebileceğini bilemiyordu.

Tam üç gün olmuştu. Henry Winter, Lyon'a Satin'le evleneceğini söyledikten sonra tam üç gün geçmiş ve Lyon'dan ses seda çıkmamıştı.

Bu durum Silke'nin hiç hoşuna gitmiyordu. Annesi boşuna endişelendiğini, Henry ile konuştuktan sonra Lyon'un ikna olduğunu söylemesine rağmen Silke buna bir türlü inanamıyordu. Lyon gibi bir adam böylr bir durumu çarçabuk kabul edemezdi.

Ve Silke'nin yanılmadığı ortaya çıktı!

"Ajansta çalışmadığını söylemiştin, ama bütün zamanını burada geçiriyorsun galiba?" dedi alaycı bir ses. Annesinin masasında çalışan Silke, hızla başını kaldırıncı odanın kapısında Lyon'u gördü. Kapıyı bile vurmadan içeri girmişti.

Silke üzerinde çeliştiği dosyanın kapağını kapatırken, "Senin kapı vurma alışkanlığın yok mudur?" diye sordu.

Bu arada, Jackie kapıya gelmiş, bu adamı bir türlü durduramadığı için Silke'den özür dileyip duruyor, heyecandan sesinin yükselmesine engell olamıyordu. Lyon kapıyı kadının yüzüne kapatarak sessizliği sağladı.

"Anneni görmeye geldim." dedi lafı uzatmadan.

"Annem de mi senden saygı görmeyi haketmiyor?" dedi Silke meydan okuyan bir tavırla. Lyon'dan er geç ses çıkacağını beklemesine rağmen, onu birdenbire karşısında görünce bütün sinirleri gerilmişti. Lyon uzun adımlarla masaya yaklaştı. "Annen nerede? Dur.. ben bir tahminde bulunayım. Klinikte, Henry'nin yanında sevgili nişanlı rolünü oynuyor, değil mi?" Silke acıyan bakışlarla onu süzdü.

bir adam.Ama o bile ..."

"Herkesi böyle küçümseyip durma!" Silke hırsla ayağa fırladı.Üstündeki siyah pantolonla daha da zayıf ve ince görünüyordu."Tanrım! Henry'den sanki ihtiyar bir kaçık gibi söz ediyorsun!" Son üç gün boyunca Henry ile sık sık beraber olmuş ve müstakbel üvey babasını her geçen gün biraz daha çok sevmişti.Burada oturup Lyon'un ona hakaret etmesini dinleyecek değildi.

"Şu andaki davranışı tam öyle!" diye homurdandı Lyon. „Kalkmış,tam otuz beş yıldır görmediği bir kadınla evleneceğini söylüyor bana!Bu durumda,onun aklının başında olduğunu nasıl kabul edebilirim."

"Senin bir şeyi kabul etmen falan gerekmiyor,Lyon! Onlar kik yetişkin insan ve kendi karalarını..."

"Bunca yıldan sonra yeniden birbirini bulan iki insan,değil mi?" dedi Lyon alayla."Buna inanmamı bekleme benden,Silke.Henry hiçbir zaman evlenmemiş olabilir,ama son otuz beş yılı bir rahip gibi yaşadığını kimse söyleyemez..."

"Kimsenin böyle bir şey söylediği yok zaten!" diye bağırdı Silke ateşli bir sesle.

"Annenin hayatı da pek mazbut değilmiş," diye devam etti Lyon.

Silke birden kaskatı kesildi."Efendim?" diye fısıldadı.

Lyon dudak büktü. „Annen de son derece ilgi çekici bir otuz beş yıl yaşamış, diyorum."

Silke'nin dikkatini birden masanın üstündeki sarı zarf çekti.Lyon Buchanan avının üstüne atlamaya hazırlanan bir kobra yılanını andırıyordu şu anda!

Silke buna bir türlü inanamıyordu.Bu adam...bu adam böyle bir şey yapmış olabilir miydi?Son üç gündür sessiz kalmasının nedeni buydu, demek!"

"Sen tahammül edilmez birisin!"diyebildi en sonunda."Bu kadar alçalabileceğin aklıma gelmemişti!"

Annesi hakkında verilen o raporda neler yazdığını tahmin edebiliyordu.Hiç durmadan iş ve ülke değiştiren,iki yıl kadar SİLke'nin babasıyla yaşadıktan sonra yine dolaşmaya devam eden,üstelik bu sefer sırtında ber de çocuk taşıyan,sorumsuz bir kadın.Silke'nin doğumundan önce annesinin hayatında bir çok erkek olmuştu.Ve doğumdan sonra da beşka erkekler olmuştu.Annesi Silke'ye her zaman dürüst davranmış,bütün bunları anlayacak yaşa geldiğinde hiçbir şey gizlememişti.Silke de annesini olduğu gibi kabul etmişti.Her şeyden önce,onu çok seviyordu.

Ama bütün bunlar,annesinin duyguları hesaba katılmadan kuru bir rapor haline getirildiğinde,çok farklı görünüyordu.Lyon'un yüzündeki aşağılayan ifade de,Silke'nin annesi hakkında ne düşündüğünü açıkça gösteriyordu.Lanet olası adam!

"Henry'nin evlenmek istediği kadın hakkındaki her şeyi bilmeye hakkı var," dedi Lyon,Silke'nin suçlamasına cevap olarak.

Silke hırsla ona baktı."Dayın annem hakkında bir şey öğrenmek isterse,annem ona anlatır zaten!"

"Emin misin?"

"Evet!" Silke annesiyle Henry'nin son üç gün boyunca zaten konuşmaktan başka bir şey yapmadıklarını biliyordu.Bu arada,evlenmek üzere gerekli formaliteleri tamamlamaya çalışmışlardı.Anlaşılan,bu adamın son gelişmeden haberi yoktu.Tabii, bu durumda,Silke de ona hiçbir şey anlatmayacaktı."Söylesene Lyon!" dedi. „Başından nasıl bir olay geçti de,bu kadar kötü ve kuşkucu bir insan haline geldin?" SİLke'nin sorusu Lyon'un birden gerginleşmesine yol açtı. „Şu an benden söz etmiyoruz..."

"Yoo,bence esas konumuz bu olmalı.Anladığım kadarıyla,kendi yaşadığın ilişkilerden edindiğin tecrübeyle annemle Henry'nin ilişkisini yargılamaya kalkıyorsun.Ayrıca..."

"Karşımda amatör psikolog havalarına girme,Silke!" Lyon sert bir sesle onun sözünü kesti."Winter-Buchanan serveti her zaman ilgi çekici bir..."

"Annem o serveti bir zamanlar elinin tersiyle itmişti." diye hatırlattı Sile yumuşak bir sesle.Lyon'un yüzüne dikkatle bakıyordu.Bu adamın datıpkı kendisi gibi ecı bir tecrübe yaşamış olması,terk edilmiş olması mümkün müydü? Ama Silke,Lyon Buchanan ile hiçbir ortak yanı bulunmasını istemiyordu! İkisinin de geçmişte yaşadıkları acılar yüzünden birbirine yakınlık duymasını istemiyordu! Her ikisi de bunu hiç istememesine rağmen,aralarındaki elektrik tehlikeli,çok tehlikeli olabilirdi...

Lyon omuz silkti. „Annen o zamanlar çok gençti.Elini tersiyle geri ittiği şeyin ne kadar büyük bir servet olduğunu bilmiyordu bile.Ayrıca o konuyu açacak olursak,başka birinin çocuğunun sorumluluğunu üstlenmek istemediği de ortada!" Dudakları alayla büküldü.

Silke düşünceli bir ifade ile ona baktı."Gerçekten böyle olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Bu kadar saf olma,SİLke!Elbette,olan buydu!"

Silke yine başını iki yana salladı."Bu açıklama da pek mantıklı değil,Lyon.O meşhur Winter-Buchanan serveti annemin,ayaklarının dibine serildiğinde,istemezse seninle ilgilenmesi de gerekmiyordu.Bir bakıcılar ordusu tutabilirdi."

"Henry buna izin vermezdi..."

"Henry kendisi yaptı bunu!" dedi Silke.İlk karşılaştıkları gün iki erkek arasında geçen konuşmayı gayet iyi hatırlıyordu.Ve Lyon amatör psikologlardan hiç hoşlanmasa da,gerek Henry'nin gayretlerine gerekse o lanet olası Winter-Buchanan servetine rağmen Lyon'un hayatının hep çok yalnız geçtiği anlaşılıyordu.

"Çünkü Henry'nin başka şansı yoktu." dedi Lyon hiddetle.Gözleri çakmak çakmaklı."Tek başına bir adamdı;yürütülmesi gereken işleri vardı..."

"Öyleyse,çocukluk döneminle ilgili olarak sen neden onu bu kadar suçluyorsun?" Silke sakın bir sesle konuşuyordu.Kendi çocukluğunun da pek „normal" geçtiği söylenemezdi.Buna rağmen,kendisinin Lyon gibi hayata bu kadar karamsar baktığını sanmıyordu.

Lyon yerinden fırladı."Bak Silke,ben kişisel ilişkilerimi hiç kimseyle böyle uluorta tartışmam!"

Belki de sorunu buydu.JAmes one terk ettiğinde,Silke bir odaya kapanıp yaralarını gizlice iyileştirmeye çalışmamıştı.Hep konuşmuş,konuşmuştu.En çok da annesi ile konuşmuş,acısı ve hayal kırıklığı hafifleyene kadar içini dökmekten kaçınmamıştı.Gerçi,konuşması durumu değiştirmemişti.Yatak odasında asılı duran gelinliği,odaya her girişinde onunla alay eder gibiydi.Sonunda,onu da fırlatıp atmış ve olanları unutmaya çalışmıştı.Her şeye rağmen,acısını içinde gizleyip kendisini mahvetmesine izin vermemişti.Oysa,bu adam..."

"Belki de tartışmayı denesen iyi edersin,Lyon," dedi dostça.

Lyon tepeden bakan bir tavırla „Seninle mi?" diye sordu.

Silke korkuyla geri çekilip masanın arkasındaki koltuğa oturdu.Lyon'an mümkün olduğu kadar uzak durmaya çalışıyordu.

"Tabii ki, hayır!" dedi telaşla."Ayrıca,tahminin doğruydı.Annem klinikte Henry'nin yanında.Git ve elindeki en iğrenç bilgileri onlara anlat.İkisinin de tavrında hiçbir değişiklik olmayacağına garanti veririm sana."

Lyon başını salladı. „Hayatta hiçbir şey için garanti verilemez, Silke" Lyon yaklaşmış,onun koltuğunun yanında duruyordu.

Silke şaşkın bir halde bakakaldı.O birkaç saniye boyunca geçmişteki ilişkisini düşünürken kendini fazlasıyla ele vermiş,duyguları yüzünden mi okunmuştu acaba? Lyon'un yüzündeki ifadeye bakılırsa, öyle olmuştu.Oysa,kendisi bu adamı yakından tanımayı ne kadar istemiyorsa, onun da kendisini daha iyi tanımısını istemiyordu!

"Ben yirmi beş yaşındayım,Lyon." Dedi kendinden emin görünmeye çalışarak."Hayat sürprizlerle doludur deyişinin önemli bir gerçeği yansıttığını bilecek kadar çok şey yaşadım."

"Bir de,hayat kadın gibidir,diye bir deyiş vardır.Ne zaman ne yapacağı belli olmaz."

"Dikkatli ol,Lyon.Böyle konuşmaya devam edersen adın kadın düşmanına çıkacak!"

Lyon'un kaşları hafifçe yükseldi."Benim kadınlara bir düşmanlığım yok.Hatta,tam tersini söyleyebiliriz."

Silke'nin sesi alaycıydı. „Öyle mi?"

"Evet,öyle.Henry sana ne anlattı,bilmiyorum.Ayrıca,bilmek de istemiyorum ama seni bir konua uyarmam gerekiyor.Özel hayatımı ona anlatmadığım için bana çok kızar.Anlatmadığım için de,özel bir hayatım olmadığını sanıyor.Benim artık bir yetişkin olduğumu kabul etmek istemiyor."

Silke omuz silkti."Bütün anne babalar öyle değil midir? Kendi çocukların olduğunda muhtemelen sen de aynı şeyi yapacaksın."

Tanrım,nereden nereye gelmişlerdi!

Anlaşılan, Lyon da aynı şeyi farketmişti. „Hiç sanmıyorum," diye kaçamak bir cevap verdi. „Bu arada,seninle bir akrabalık ilişkisine girmeye asla niyetim olmadığını da bilmeni istiyorum."

Bu hakaret karşısında gerginleşen Silke,tartışmanın sona erdiğini düşündü.Her şeyden önce,kendisi,Lyon'un para avcısı olarak gördüğü bir kadının kızıydı.Bu yüzden onunla konuşmak bir yana,asgari nezaket kurallarına bile uymaya gerek duymuyordu.

"Bu konuyu Henry ve annemle konuş,benimle değil" diye parladı.

"Ben de bunu yapacağım zaten.Aradan bunca yıl geçmesine rağmen,hala birbirlerine aşık olduklarını sanmaları gülünç bir şey.Aralarına sadece bir anı kalmış."

Silke onun gibi düşünmüyordu,ama kendisinin ne düşündüğünün ne önemi vardı? Annesi de Henry de iki yetişkin insandı.Kararların kendileri vereceklerdi.Bir hata yapıyorlarsa,bu da onların bileceği bir

şeydi.

Başını iki yana sallayarak, „Bunun bizim üstümüze vazife olduğunu sanmıyorum,” dedi
"Senin böyle düşündüğünden eminim!" Lyon iyice sinirlendi. „Annen şu anda Henry’nin karısı olsaydı,hala eski bir aşka böyle saygı gösterir miydi acaba?"

Silke acıyan bakışlarla onu süzdü. „Eminim,sen evlenmeye karar verdiğinde,müstakbel karına düşğünden önce bir de evlilik sözleşmesi imzalatmadan gitmezsın!"

"Böyle bir şeye ihtiyacım olmaz," dedi Lyon alayla. „Çünkü ben hiçbir zaman evlilik tuzağına düşmeyeceğim!"

Evlilik gerçekten bir tuzak mıydı? Doğru muydu bu? Silke James ile evlenmeyi istemiş,birlikte yaşayacakları mutluluğun hayalini kurmuştu.Hayalleri çok acı bir şekilde yıkılmasına rağmen,yine de,evliliği Lyon gibi değerlendirmiyordu.Kendisi bir daha evlenmeyi düşünmemesine rağmen,annesiyile Henry’nin durumunu anlayabiliyordu.

"Henry ve annemin senin gibi düşünmedikleri açıkça anlaşılıyor," diye karşılık verdi. „Ben de senin onların hayatına karışmaya hakkın olmadığına inanıyorum."

"Henry’yi kendi budalalıklarına karşı korumaya hakkım var!" dedi Lyon hiddetle.

Silke’nin kaşları alaycı bir ifadeyle yükseldi. „Öyle mi?"

"Evet, öyle! O yüzden,kırılan bir kalbin parçalarını toplamaya hazır ol!" Lyon kararlı adımlarla kapıya yürüdü.

"Şey...Lyon?" diye seslendi Silke yumuşak bir sesle.

Lyon dönüp baktı.

"Bunu unuttun." Silke masanın üstündeki sarı zarfı gösterdi.O zarfın içinde annesine karşı kullanılacak bilgiler olduğunu biliyordu.Aynı zamanda,annesiyile Henry’nin bütün bunların üstesinden gelebilecek kadar güçlü bir sevgiye sahip olduklarından da emindi.

Yine de, onları uyarması gerekiyordu.Lyon’un zarfı hırsıla alıp odadan çıkmasını bekledikten sonra kliniğe telefon etti.

Ama Mr.Winter’in o sabah taburcu edildiğini söylediler.Böyle bir sürprizle karşılaşacağını tahmin etmeyen Silke,şaşkına döndü.Lyon’un da bundan haberi yoktu anlaşılan.

Annesinin ev telefonu da cevap vermediğine göre,büyük bir ihtimalle Henry’nin evindeydiler.Ama Silke Henry’nin nerede oturduğunu bilmiyordu.Bu durumda,onları uyarması,Lyon’un yapmayı planladığı şeyi bildirmesi mümkün değildi.Aslında,pek endişeli değildi.Annesiyile Henry’nin birbirlerine ne kadar bağlı olduklarına,birbirlerini ne kadar sevdiklerine şu üç gün boyunca fazlasıyla tanık olmuştu.Lyon’un yapabileceği hiçbir şey onların sevgisini etkileyemezdi.Üstelik Lyon,annesinin geçmişini öne sürerek onu suçlamasına rağmen,kadının hayatı boyunca oradan oraya sürüklenmesinin esas nedeninin kendisi olduğunu da bilmiyordu.Ve bunu öğrenmesi onun için ikinci bir şok olacaktı.İyi olurdu.

Neden sanki sabahleyin bunu Lyon’a söylememişti? Konuyu o açtığına göre,Silke de ona her şeyi anlatabilirdi.Ama bunu yapmamıştı.Neden?

Açıklama yapmaktan nefret ediyordu.Hiçbir şey söylemeyecekti.Lyon’un ne düşündüğü umurunda bile değildi.Bazı şeyleri kafasını duvarlara çarpa çarpa öğrenmesi,onun için daha iyi olacaktı.

Lyon’u ne kadar az düşünürse,sinir sisteminin daha sağlıklı kalacağını düşünen Silke,önündeki dosyalardan birini açtı.Ne yazık ki,bu dosyada Buchanan mağazasına tavşan kız gönderilmesinin karşılığında kesilen fatura vardı.Başına gelen her şey,o lanet olası tavşan kız kostümü yüzünden açılmıştı.O günü hiç unutmayacaktı! Lyon Buchanan’ın da unutmayacağından ve het fırsatta hatırlatacağından emindi!

Kısa bir süre sonra kapı açılıp Lyon fırtına gibi içeri daldığında,Silke şaşırmadı.Çünkü bu adam sekreterin içeri haber vermesini beklemeden,kapıyı vurmadan odaya girmeyi alışkanlık haline getirmişti artık.Ve Henry’yi klinikte bulamayınca,geri geleceği de kaçınılmazdı.

"Evet,Lyon?"

"Başından beri biliyordun,değil mi?" Lyon gelip masanın yanında,tepesine dikildi. „Biliyordun,değil mi?" Anlaşılan kliniğe gitmiş,dayısının taburcu edildiğini öğrenince öfkeden deliye dönmüştü.İnsanlar bu adamdan izin almadan hareket etme hakkına sahip değil miydi?

"Sen gittikten sonra kliniğe telefon ettim," dedi Silke."Bu kadar endişelenme, Lyon.Henry’nin sağlığı gerçekten iyi olmasaydı onu çıkarmazlardı..."

"Onu Peter taburcu etmemiş! Henry kendisi çıkmak istemiş!"

Silke durakladı.Yine de,korkulacak bir şey olduğunu sanmıyordu.Henry'yi bir akşam önce görmüştü.Gayet iyiydi.Zaten peter Carruthers de birkaç günlük yatak istirahatinin yeterli olacağını söylemişti.Herhalde Henry klinikte yatmaktan sıkılmış,evinde dinlenmek istemişti.Bunda bu kadar kızacak ne vardı?

"Neredeler Silke?" diye homurdandı Lyon."Sakin bilmediğini söyleme bana! Annenin seni düğüne davet etmemiş olması mümkün değil."

Düğün mü? Ama düğün en az bir hafta sonra, Henry klinikten çıkıp biraz daha dinlendikten sonra yapılacaktı.Şimdi bu düğün lafı da ne demek oluyordu?

Boş gözlerle Lyon'a bakan Silke,durumu yavaş yavaş kavramaya başladı.Annesiyle Henry , Lyon ile daha fazla tartışmamak için bir yere gidip sessizce evlenmeye karar vermiş olabilirlerdi.Henry'nin hiç kimseye haber vermeden klinikten ayrılmasının nedeni bu olmalıydı.

darian

19.02.2007 13:34

ALTINCI BÖLÜM

"Evet,ne diyorsun?" Lyon Silke'nin tepesinde dikilmişti.

Silke bu soruya nasıl cevap verebilirdi ki? Annesiyle Henry'nin neden böyle davrandıklarını biliyor,ve doğrusu, onları suçlamıyordu.Henry şu anda hiçbir şekilde tartışma ve gerginlik kaldıracabilecek durumda değildi.Oysa, Lyon'un bu evliliğe gösterdiği tepki gerginlikten başka bir şeye yol açmıyordu. Lyon da bunun farkındaydı.Yaşlı çift tarafından kandırıldığını düşündüğü için bu kadar öfkeleniyordu zaten.

"Şey..."Silke koltuğun arkasına yaslanıp zaman kazanmaya çalıştı.Henry ile annesinin birdenbire ortadan kaybolmaları ile ilgili hiçbir şey bilmiyor,sadece nedenini tahmin edebiliyordu.Ama onların planlarından haberi olmadığını söylediğinde Lyon'un kendisine asla inanmayacağından da emindi.

"Neredeler,Silke?" diye bir kere daha sordu Lyon.

Silke düşünceli gözlerle ona baktı.Kaçakların evlilik planıyla ilgili bir şey bilmediğine memnundu.Eğer bilseydi,karşısındaki adam ne yapar eder ondan her şeyi öğrenirdi.Herhalde annesiyle Henry de aynı şeyi düşündükleri için ona bir şey söylememişlerdi.

Silke derin bir nefes aldı. „Buna inanmayacağını biliyorum ama..."

"Henry ile annenin nerede olduklarını bilmediğini söyleyeceksen,evet,inanmıyorum!" Lyon buz gibi bakışlarını bir an bile ondan ayırmadı.

"Ama gerçekten bilmiyorum," dedi Silke gözlerini ondan kaçırmadan.

"Silke! Sen..." Masanın üstündeki telefon çalmaya başlayınca Lyon cümlesini tamamlayamadı."Şu sekretere söyle,telefon bağlamasın!"

"Sile ahizeye uzanırken kaşlarını hafifçe kaldırdı."Burada yürütmek zorunda olduğum bir iş var,Lyon.Hem..."

"Senin değil,annenin işi bu! Ayrıca,bundan sonra bu işi sürdürmeye ihtiyacı da olmayacak herhalde!" Lyon masanın karşısındaki koltuğa otururken,Silke gözlerini bir an bile onun yüzünden ayırmadan ahizeyi kulağına götürdü..Ne kadar sinir bozucu bir adamdı bu Lyon Buchanan! Onunla başa çıkmanın bir yolu yok muydu acaba?

Ama telefon hattının öteki ucundaki ses bu sinir bozucu durumu daha da içinden çıkılmaz bir hale getirdi.Jackie'nin telefonu neden doğrudan bağladığı belliydi.

"Silke,hayatım.Ben..."

"Merhaba,Mrs...Adams." Neyse ki,bu numarayı akıl etti.Arayan kişinin annesi olduğunu Lyon anlayacak diye Silke'nin korkudan yüreği ağzına geliyordu.Avuçları ter içinde kalmıştı.Yüzünün de sarardığından emindi."Hayır ,annem burada değil," dedi kelimelerin üstüne basa basa."Sanırım,bugün evleniyor," diye Lyon'un öfkeyle bakmasına aldırmadan ekledi.

"Orada,yanında kim var,Silke?" Annesi durumu anlamıştı.

"Tahmininiz doğru," diye Silke sakın bir sesle konuşmaya çalıştı.Annesinin orada kim olduğunu tahmin etmesi gerekirdi.Lyon Buchanan dışında kim Silke'nin böyle garip davranmasına yol açabilirdi?

"Lyon," dedi annesi göğüs geçirerek.Nihayet durumu tamamen anlamıştı."Kliniğe mi uğramış?"

"Evet"

"Aman tanrım!Silke,çok üzgünüm,hayatım.Çok mu kızgın?"

"Oldukça," dedi Silke.Lyon'a yan gözle baktığında,bu telefon konuşmasının onu daha da sinirlendirdiğini anladı.Bir de,Silke'nin konuştuğunu bilseydi...

Annesi özür diler bir tanda „En iyi çözümün bu olacağını düşündük,hayatım," dedi.

"Haklı olduğunuzdan eminim." diye karşılık verdi Silke.Ama bu konuşma biraz daha uzarsa,başı ciddi biçimde derde girecekti.Lyon'un sabrının neredeyse tükenmek üzere olduğu belliydi. „Aradığınızı anneme söyleyeceğim." dedi telaşla. „İsterseniz daha sonra yine arayın"

"Bu akşam ararım,Silke" dedi annesi."Benim dairemde olursun,değil mi?"

"Tamam,çok iyi." Silke birden rahatladı.

"Sen iyi misin,Silke?" Annesi endişelenmişti."Lyon'un şu anda küplere bindiğinden eminim,hayatım.Ama..."

"Annem yokken yerine ben bakıyorum." Silke annesinin sözünü kesti.Lyon'un yüzündeki ifadeye bakılırsa,şimdi gelip ahizeyi elinden alacak,"Mrs.Adams'a" cehennem olmasını söylemeye kalkışacak ve hattın öteki ucundaki sesi duyunca...

"Sizden haber bekliyoruz,Mrs.Adams," diyerek Silke annesinin başka bir şey söylemesine fırsat bırakmadan telefonu kapadı.

Aynı anda,Lyon masanın yanına gelip dahili hattın düğmesine basmıştı.Jackie cevap verince de, „Başka telefon bağlama!" diye bağırdı.

Silke alaycı bir gülümsemeyle „Rica ederim,evindeymiş gibi davran," dedi.

"Bizim konuşmamız annenin müşterilerinden daha önemli!"Lyon'un sesi buz gibiydi.

"Sen öyle sanıyorsun." Silke rahatça arkasına yaslandı.Hiç olmazsa, annesiyle konuşmuş ve haber almıştı.Akşama yine konuşacaklardı.Lyon'un böyle bir imkanı bile yoktu.

"Annenin dayımla birlikte ortadan kaybolması seni hiç endişelendirmiyor mu? Nasıl olsa,evlendiklerinde..."

"Sakin devam etme, Lyon!" Silke öfkeyle koltuğunda dikleşti.

"Henry'nin üvey kızı olmanın getireceği nimetlerden yararlanmak hoşuna gidecek,değil mi?"

Silke gözlerini kısarak ona baktı."Şu evlilikle ilgili düşünebildiğim tek şey,seninle ister istemez bir akrabalık ilişkisine girmek zorunda kalmam!Bunun da bana herhangi bir fayda sağlayacağını düşünemiyorum nedense!"

"Yok canım! Onun için mi Henry senin şu mücevher tasarımlarının ne kadar muhteşem olduğunu anlatıp duruyor?"

Silke'nin kaşları çatıldı."Bildiğim kadarıyla,Henry benim tasarımlarımdan hiçbirini görmedi..." Ne demek oluyordu bu? Lyon neden söz ediyordu?

"Bundan eminim," dedi Lyon alayla.

"Ne demek istiyorsun?"

"Henry'nin senin muhteşem bir tasarımcı olduğuna karar vermesi için yaptıklarını görmesi gerekmiyor zaten.Sevgili Satin'i öyle dediyse, öyledir."

Silke,Henry'nin hiç görmediği mücevher tasarımlarından Lyon'a neden övgüyle bahsettiğini anlayamıyordu.Yoksa...yoo,böyle bir şey yapmış olamazdı!

Ama Henry'nin böyle bir şeyi pekala yapabileceğini anlayınca, şaşkınlıktan irileşen gözlerle Lyon'a baktı.

"Henry nedense Buchanan mağazalarında senin tasarımlarını sergileyeceği bir mücevher reyonu açılmasını istiyor."

Silke'nin rengi bembeyaz kesildi.İşte,korktuğu başına gelmişti.Sile bunu bilseydi,Henry'ye asla izin vermezdi...Henry'ye izin vermek mi? Aslında, Henry de tıpkı yeğeni gibiydi.Başkalarının düşünceleri umrunda bile değildi; önemli olan onun kararlarıydı.Lyon ile aralarındaki tek fark,Henry'nin kafasına koyduğunu gerçekleştirirken çok daha sevimli olmasıydı.Kimseye haber vermeden gizlice evlenme fikri de mutlaka Henry'ye aitti.Silke'nin gözünde şu anda Henry'yi temize çıkaran tek şey,annesini gerçekten sevdiğine inanmasıydı.Henry Satin'i seviyordu ve onu mutlu etmek için yapamayacağı şey yoktu.Kızının iş ilişkilerini geliştirmek de bunlara dahildi.

Lyon gözlerini Silke'nin solgun yüzüne dikti."Ben şimdiye kadar senin üzerinde hiç mücevher görmedim,Silke," diye mırıldandı.Daha çok bir soruyu andırıyordu bu.

Silke'nin tasarladığı mücevherler daha çok abiye kıyafetlerle kullanılabilirlerdi.Her gün blucin gömlek giyen insanlara pek uygun değildi.Üstelik Silke'nin maddi durumu,tasarımlarından birer altın

veya gümüş örnek yaptırması için yeterli değildi.Ama Buchanan's gibi büyük bir şirket onları üretebilir...yoo...Henry'nin,Lyon'un muhalefetine rağmen,bu çılgınca planını hayata geçirmesi için ona cesaret vermeye niyeti yoktu...

"Ben..." Telefon yine çalmaya başlayınca Silke cümlesini yarıda kesti.

Lyon kaşlarını çatdı."Sekreterine telefon bağlamamasını söylememiş miydin ben?" Emirlerinin çiğnenmesine hiç alışık olmadığı belliydi.

Aslında,Jackie de böyle bir şey yapmaya cesaret edemezdi ama telefondaki çok önemli biri olmalıydı.Yoksa,yine annesi mi arıyordu? Ama annesi onun Lyon'u henüz başından defedemediğini tahmin ederdi.

Telefonu bir türlü açmadığı için Lyon'un sabırsızlandığını ve onun yerine ahizeye uzandığını gören Silke telaşa ahizeyi kapdı.Bakışlarını Lyon'dan kaçırarak „Evet,Jackie?“ diye fısıldadı.

Jackie'nin de heyecandan sesi çıkmıyordu."Silke, James arıyor," diyebildi.

James mi? JAMES? Bir yıl önce,tam düşün arifesi onu terk edip giden ve başka biriyle evlenen JAMES...

"James Cameron,Silke," dedi Jackie,onun şaşkınlığını anlayarak."Seninle mutlaka konuşması gerektiğini,çok acil olduğunu söylüyor!"

Çok acil! Bir yıllık bir sessizlikten sonra James'in onunla çok acil görüşmesi gereken konu ne olabilirdi?Bu bir şaka olmalıydı! Ayrıca,James'in sorunu her ne ise,Silke onunla şu anda,Lyon Buchanan karşısındayken konuşamazdı.

"Telefon numarasını al ve ona sonra arayacağımı söyle,Jackie," dedi.

Sesinin titrediğinin farkındaydı.Sabahtan beri Lyon Buchanan ile sinir harbi içindeydi.Şimdi,bir de James'in araması her şeyin üstüne tuz biber ekmişti.Neden arıyordu onu acaba?

Silke tam bir kabus günü yaşıyordu.Sinirlerinin daha fazla dayanabileceğinden emin değildi. Ahizeyi yerine bıraktığında Lyon,"Senin yerinde olsam böyle bir sekreteri tutmazdım," dedi.

"Seninle aramızda böyle bir fark var işte." Silke tartışmaktan yorulmuş,bıkkın bir sesle konuşmuştu.James'in telefonu yüzünden çok sarsılmıştı.Silke bütün davetlileri tek tek arayıp düğünün iptal edildiğini haber verirken ve gönderilen düğün hediyelerini iade ederken,James bir başkasıyla balayındaydı.Silke'nin çektiği acı,duyduğu hayal kırıklığı ve utanç umurunda bile olmamıştı.Peki,şimdi neden...

"O muydu?" dedi Lyon Silke'nin bembeyaz yüzüne dikkatle bakarak.

Silke yutkunu.Lyon'un kimden bahsettiğini anlayamamıştı.Silke'nin de ona James'ten bahsetmeye hiç niyeti yoktu.Onun bu olayı nasıl kullanacağını tahmin edebiliyordu.

Mesafeli bir tavır takınarak, „Henry'nin benim mücevher tasarımlarımla ilgilenmesini konuşuyorduk,sanırım," dedi.

"Hayır,Silke," diye mırıldandı Lyon."Senin neden hiç mücevher takmadığının sormuştum."Bakışları,Silke'nin masanın üstündeki çıplak ellerinde dolaştı.

Silke,Lyon'un bakışlarının sol elinin yüzük parmağında biraz daha fazla kaldığını düşündü.Belki de yanılıyordu; belki de,gereksiz bir hassasiyet gösteriyordu.Bir yıl önce o parmağında pırlanta bir yüzük vardı.Düğün iptal edildikten sonra,diğer her şeyle birlikte,o yüzüğü de James'e geri göndermişti.Evinde,James'i ve onunla nişanlı olduğunu hatırlatacak hiçbir şey kalmasını istememişti.James ile birlikte geçirdiği yılların anılarını doldurduğu o karton kutuyu hazırlarken nasıl perişan olduğunu hatırlıyordu.Hayatının üç yılı küçücük bir kutuya sığıvermişti.Ve şimdi,bir telefon bütün anıları yeniden gözlerinin önüne serivermişti...üstelik,tam da Lyon Buchanan tam karşısında oturmuş,gözlerini ona dikmişken!

Silke,bir zamanlar sol elinin o parmağında bir yüzük taşıdığını gösteren hiçbir belirti olmadığını bilmesine rağmen,yine de elini masanın altına,Lyon'un bakışlarından uzak bir yere gizlemekten kendini alamadı.

"Çok yanılıyorsun" dedi soğuk bir sesle."Ben sık sık mücevher takarım. Sadece,seninle karşılarımızda üzerimde mücevher takabileceğim uygun kıyafetler yoktu."Bunu söyler söylemez pişman oldu çünkü ilk karşılaşmalarını ona hatırlatmıştı.

Lyon onu düşünceli bakışlarla inceledi."Belki de bu durumu telafi edebiliriz." diye mırıldandı.

Silke şaşırıldı. „Ne demek istiyorsun?"

Lyon omuz silkti."Annenle dayımın evlenmesini engellemek için yapabileceğim pek fazla bir şey olmadığı anlaşılıyor.Bu durumda ,belki de,bu akşam ikimizin yemeğe çıkıp bu evliliği kutlamamız gerekir."

Silke kuşkulananarak dikkatle ona baktı.Birdenbire bu değişiklik nereden çıkmıştı? Birkaç dakika öncesine kadar bu evliliğe şiddetle itiraz eden bir adam neden şimdi kutlamaya kalkıyordu?Lyon aniden son derece nazik ve kibar davranmaya başlamıştı.Silke bu yeni tavrı,eskisinden de daha tehlikeli ve güvenilirmez buluyordu.

Başını iki yana salladı."Hiç sanmıyorum..."

"Korkuyor musun,Silke? diye fısıldadı Lyon.

Silke kaşlarını çatı."Neden korkayım?"

"Benden," diye karşılık verdi Lyon.Yüzünde tuhaf bir tebessüm vardı.

Bu cevap Silke'nin gerçeği görmesini sağladı.Evet,ondan korkuyordu!Lyon da bunu anlamıştı.Anlamaması mümkün müydü zaten?Silke'yi kollarının arasına alıp öpmeye başladığında,kafasına sert bir cisim yemesi gerekirken,istekle karşılık veren bir kadın bulmuştu. Bütün gücünü toplayarak Lyon'un gözlerinin içine baktı."Senden,korkmuyorum," dedi.Neyse ki,sesi kendinden emin bir tonda çıkmıştı.

Lyon başını sallayarak ayağa kalktı."Öyleyse,bu akşam benimle yemeğe çıkmaya itiraz etmen için bir neden yok.Seni saat yedi buçukta..."

"Bir dakid,ka!" diye telaşa atıldı Silke."Senden korkmuyorum,Lyon.Neden korkayım?Ama seninle yemek yemekte istemiyorum.Ne bu akşam ne de başka bir akşam!"

Lyon masanın yanında durup ona yukarıdan baktı.Yüzünde yine o alaycı tebessüm vardı."Dikkat et,Silke!Her şeye itiraz eden,huysuz bir kadın durumuna düşüyorsun."

"Sana itiraz edilmesine hiç alışık değilsin herhalde!"

"Seni saat yedi buçukta evinden alırım." dedi Lyon onun söylediklerini hiç duymamış gibi."Böylece,yemekten önce bir içki içecek zamanımız da olur.Yoksa,seni annenin evinden mi alayım?Sık sık orada kalıyorsun,öyle değil mi?"

"Sen nereden...?" Silke cümlesini bitiremedi.Gözleri hiddetle parlıyordu."Tabii,annem yakında araştırma yaptırmıştın!Araştırmayı sadece annem hakkında mı yaptırdın, yoksa..." Birden gerçeği kavradı.Ne kadar aptalca bir soruydu bu!Bu adam herkesin özel hayatına burnunu sokmayı bir hak olarak görüyordu.Sol elini yüzük parmağına dikkatle bakması,belki de,Silke'nin hayal gücünün oyunu değildi!

Lyon sakın bir şekilde onun gözlerinin içine baktı. „Yedi buçukta, Silke," diye tekrarladı."Seni kendi evinden mi alayım,annenin evinden mi?"

"Söyledim ya!" Silke kendi hakkında verilen raporda neler yazılmış olabileceğini düşünmekten kendini alamıyordu. „Hiçbirinden!"

Lyon masaya eğildi;yüzü Silke'nin yüzünden birkaç santim uzaktaydı."Bugün

darian

19.02.2007 14:56

maalesef bir savaşı kaybetmiş olabilirim, Silke," diye fısıldadı.Sıcak nefesi Silke'nin alnına düşen bir tutam sarı saç geriye savurdu."Ama aynı günde iki savaşı birden kaybetmeye hiç niyetim yok." Silke onun Satin ve Henry ile savaşı kaybettiğini kabul etmiş olabileceğine inanmıyordu.Bu savaşı sürdürecekti.Şimdilik,yeniden güç kazanmak üzere biraz geri çekiliyordu hepsi bu.Ama Silke'nin yeniden başlayacak savaşın ateş hattında kalmaya hiç niyeti yoktu.

"Bu akşam isim var.Lyon," dedi karalı bir sesle.Bu adam söz konusu olduğu sürece,her akşam bir işi olacaktı!

"İptal et," dedi Lyon hiç düşünmeden.

"Saat tam yedi buçukta annenin dairesinde olacağım,Silke." Lyon kapıya yürüdü."Yemekte senin tasarımlarını da konuşuruz."

Silke bu adamla nasıl baş edeceğini bir türlü bilemiyordu.Lyon için önemli olan,sadece kendi istekleriydi.Karşısındakini dinlemiyordu bile.Bir şeye karar verdi mi,bir şey istedi mi,o mutlaka gerçekleşmek zorundaydı.Zaten o kadar güçlü bir adamdı ki,bunu sağlaması zor da olmuyordu.Silke'nin tasarımlarını mağazasında sergilemeye karar verirse , bunu da derhal gerçekleştirirdi.Ama Silke onunla tasarımları hakkında filan konuşmak istemiyordu.Lyon'un konuşmak istediği konunun bu olduğuna da inanmıyordu.Bu sadece bir yemdi.Hiç kuşkusuz,Lyon onun annesiyle Henry'nin nerede olduklarını bildiğini düşünüyordu.Yemekte, belki de bu konuda onun ağzından bir

şeyler kaçabileceğini hesaplıyordu.Silke,yine de,emin değildi.Lyon Buchanan'ın aklından neler geçirdiğini hiçbir zaman anlayamamıştı ki!

Ayrıca,Lyon'un yedi buçukta annesinin dairesine gelmesi büyük bir felakete yol açabilirdi.Tam Lyon geldiğinde,,annesi telefon ederse ne olacaktı?Tanrım,işte bu tam bir kabus olurdu!

"Çizdiğim tasarımlar benim dairemde..."

"Öyleyse,seni oradan alırım," dedi Lyon kapıyı açarken „Yedi buçukta."

Silke kendini bir anda odada yalnız buluverdi.Söylemek istediğini söyleyememişti bile.Ona tasarımlarım kendi dairesinde olduğunu,ama onunla yemeğe çıkmak gibi bir niyeti olmadığını söyleyecekti.Lyon cümlesini tamamlamasına fırsat bırakmadan çekip gitmişti.İtirazlarını dinlememişti bile.Herkese aynı şekilde davranıyor olmalıydı.Silke dışarı çıktığında,Jackie'nin de şaşkın bir halde Lyon'un arkasından bakakaldığını gördü.

Jackie yavaşça ona döndü.İki kadın hiçbir şey söylemeden birkaç saniye boyunca birbirlerine baktılar.Sonunda Jackie başını iki yana salladı."Bu adamın nasıl biri olduğunu anlayamadım gitti,ama..."

"Boş ver,Jackie," dedi Silke elini yorgun bir tavırla saçlarının arasından geçirerek.Görünüşe göre,kendisi bu akşam bu adamla yemeğe çıkacaktı!Yemeğin sonunu nasıl getirecekti acaba?

"İşte,istediğin telefon numarası." dedi Jackie,ona bir kağıt parçası uzatarak.

Silke hiçbir şey anlamadan kağıtta yazılı numaraya baktı.Sonra birden hatırladı:James!

Onun telefon ettiğini nasıl olmuştu da unutmuştu?Lyon Buchanan sayesinde!İnsanın kafasını o kadar iyi karıştırıyordu ki,Silke'ye şu anda bir başkasıyla evli olan eski nişanlısının bir yıllık bir sessizlikten sonra aradığını bile unutturmayı başarmıştı.

Tanrım,James bunca zaman sonra onu nasıl arayabilirdi?Birbirlerine artık ne söyleyebilirlerdi?

Doğrusu,Silke'nin ona söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.Bir yıl önce çok şey söylemek istemiş,ama buna fırsat bulamamıştı. Şimdi artık James umurunda bile değildi.Öfkesi ve acısı dinmişti.

Telefon numarasının yazılı olduğu kağıda boş gözlerle bakarak odasına girip masaya oturdu.Numaraya bakılırsa,James hala aynı muhasebe şirketinde çalışıyordu.Silke acı bir tebessümle bazı şeylerin değişmediğini düşündü.Ama kendisi çok değişmişti.James'in onu araması artık canını sıkmaktan başka bir etki yaratmıyordu.

Çantasını açık kağıdı içine attı.James'in onunla konuşmak istediği konu her neyse,bekleyebilirdi.Bir yıldır bekleyebildiğine göre,o kadar acil bir şey olamazdı.

Şu anda düşünmesi gereken en acil konu,Lyon Buchanan ile geçireceği akşam yemeği idi.Lyon'un gerçekten,Satin ile Henry'nin evlenmelerini kutlamak istediğine inanmıyordu...Mücevher tasarımlarıyla da ciddi olarak ilgilenmişti.

O halde,neden birdenbire tavır değiştirip Silke'yi yemeğe davet etmişti? Silke annesinin onunla konuşmak için kendi dairesine telefon edeceğini bilmesine rağmen,bu konuda yapabileceği bir şey yoktu.Tek umudu,annesinin onu orada bulamayınca kendi evine gitmiş olabileceğini tahmin edip oradan aramasıydı.

Silke işten çıkıp evine gittiğinde,önce uzun bir banyo yaptı.Sinirlerinin biraz gevşemesi için buna ihtiyacı vardı.Annesinin,Lyon gelmeden önce araması için dua ediyordu.Ama sabahtan beri şansının nasıl gittiği düşünülecek olursa, bundan kuşkuluydu.

James konusunu düşünmemeye,en azından bu akşam onu düşünmemeye karar verdi.

Banyodan çıktı ve gardırobunu karıştırmaya başladı.Lyon ie yemeğe giderken şık görünmek istiyordu,ama ona güzel görünmek istediği izlenimi yaratacak bir kıyafet olmasını da istemiyordu.Lyon'a böyle bir koz vermemeliydi.

İşin doğrusu,Lyon'un kendisini beğenmesini,çekici bulmasını istiyordu.Şimdiye kadar ki her karşılaşmalarında üstündeki giysiler hep sıradan,günlük kıyafetlerdi.Bu gece farklı görünmek istiyordu.Lyon Buchanan ile yemeğe giderken her türlü cephaneye ihtiyacı vardı.

Sonunda uzun kollu,yakası kapalı,son derece sade,siyah bir elbise seçti.Elbisenin eteği dizinin hemen üstünde bitiyor,uzun ve biçimli bacaklarını ortaya çıkarıyordu.Kumaşı da,vücudunu tamamen sarmayan ama hatlarını ortaya koyan tiril tiril bir ipekti.Evet,Lyon ile çıkarken giyilebilecek,davetkar görünmediği halde kışkırtıcı,en uygun kıyafet buydu.

Elbise gayet sade olduğu için,Silke tasarımını kendi yaptığı takıları da rahatça kullanabilecekti.Lyon onun hiç mücevher kullanmadığını söylemişti,ama bu gece uygun kıyafetlerle uygun mücevherleri kullanmayı bildiğini de görmüş olacaktı.

Evet,Lyon Buchanan bu akşam tamamen farklı bir Silke Jordan görecekti karşısında!Çevresinde her

zaman görmeye alışık olduğu o şık,kendinden emin,seçkin kadınlardan birini bulacaktı karşısında. Silke,aslında,bu yemeği bu kadar önemsemesinin gülünç olduğunu biliyordu.Daveti zorla kabul etmek zorunda kalmıştı.Belki de bu yüzden,Lyon Buchanan'a kendini bir başka şekilde kanıtlamak istiyordu. Saat tam yediye çeyrek kala kapı çalındığında,beyninden vurulmuşa döndü.Lyon erken gelmişti! Daha hazırlanmamıştı bile! Ayağına çorabın tekini geçirmiş,diğer tekini aramakla meşguldü. Kapı tekrar çalındı.Bu sefer daha uzun,daha ısrarlı çalıyordu zil.Lanet olsun!Tam on beş dakika erken gelmişti.Silke daha ne giyinmesini tamamlamış ne de makyaj yapmıştı.Saçlarını bile fırçalamamıştı.Bunu kasten yapıyordu mutlaka! Daha gecenin başında sinirlerini bozmak için kasten yapılmış bir hareketti bu!

Silke ayağındaki çorabı telaşla çıkarıp kıpkırmızı bir yüzle kapıya koştu.Bu arada,bir de tırnağını kırdı.Lyon canını sıkmayı yine başarmıştı.Kendisini bu kadar zor durumda bıraktığı için Silke onu öldürebilirdi!

"Çek elini şu zilin üstünden..." Kapıyı açıp da karşısında Lyon yerine James'i bulunca,Silke'nin öfkesi müthiş bir şaşkınlığa dönüşüverdi.

"Silke," diye mırıldandı James.

Silke bakakaldı.Bir zamanlar sevdiği,evlenmek istediği adam karşındaydı,ama artık one hirbir şey hissetmiyordu.Uzun boylu,çekici bir erkek vardı karşısında.Sarı saçları Silke'nin hatırladığından biraz daha uzundu; mavi gözlerinin çevresinde birkaç ince çizgi görülüyordu.Evet,James gerçekten yakışıklı bir adamdı,ama artık Silke için hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Ne istiyorsun,James?" diye sordu soğuk bir sesle. "Dışarı çıkmak için hazırlanıyordum."

James Silke'nin üstündeki elbiseye,dolgun göğüslerine ,incecik beline,yuvarlak kalçalarına baktıktan sonra gözleri yine yüzüne döndü. „Çok güzel görünüyorsun,Silke," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Silke sabırsızca göğüs geçirdi. „Bu kadar zaman sonra bana bunu söylemek için gelmedin herhalde!" "Evliliğim sona erdi.Cheryl ile ayrıldık..."

"Eee? Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Ben... „ İçerdeki telefon çalmaya başlayınca James sustu.

Annesi!Annesi olmalıydı. „Özür dilerim,James," dedi Silke."Gördüğün gibi,seninle konuşabilecek durumda değilim şimdi.Konu ne olursa olsun," diye ekledi,James'in itiraza hazırlandığını hissedince. „Gidip telefona cevap vermem gerekiyor." Bir yandan,annesiyle Lyon gelmeden konuşmak istiyordu.

James'in cevabını beklemeden telaşla içeri koşup ahizeyi kaldırdı. „Anne?"

"Nefes nefesessin,Silke," dedi annesi. „Seni rahatsız etmiyorum,değil mi?"

"Hayır,hayır!" dedi annesine.James'in gidip gitmediğini anlamak için dönüp bakmadı bile.Bir zamanlar sevdiği,evlenmek istediği adama artık söyleyecek tek kelimesi bile olmaması üzücü bir şeydi aslında.Ama şu anda düşünmesi gereken çok daha acil meseleler vardı.Lyon Buchanan her an gelebilirdi.

"Birimizden birimizin buraya gelmek için yanlış bir akşamı seçtiği anlaşılıyor," diyen bir ses duyuldu daire kapısında."O kişinin ben olmadığımı sanıyorum."

Silke sessiz bir iniltiyle gözlerini kapadı.Arkasını dönüp daire kapısına baktığında neyle karşılaşacağını anlamıştı.

Ve yanılmadığını gördü.James gitmemiş,içeri girip kapının yanında beklemeye başlamıştı.Hemen yanı başında durup onu soğuk bakışlarla süzen de,Lyon Buchanan'dan başkası değildi!

darian

19.02.2007 21:13

YEDİNCİ BÖLÜM

İki erkek kapıda karşılıklı dikilmiş,birbirini süzüyordu.Lyon gözlerini kıışmış, James'i inceliyor,James de hoşnutsuzluğunu belli etmekten çekinmeden ona bakıyordu.

İnanılamayacak kadar gülünç,saçma sapan bir durumdu bu.

"Silke?" Annesi bu ani sessizlik karşısında şaşırılmıştı."Hala oarada mısın,hayatım?"

"Hayır, değilim," diye karşılık verdi Silke,kapıdaki iki erkeğe bakarak."Daha bir süre de olmayacağımı hissediyorum," diye ekledi."Beni yarın arayabilir misin?"

"Hayır,hayatım,arayamam.Ben...Silke,Lyon mu orada?"Annesinin birden durumu kavradığı ve ne kadar

şaşırdığı belliydi.Ama Lyon'un Silke'nin evinde ne işi olduğuna akıl erdiremiyordu besbelli.

"Ne yazık ki,öyle," diye cevap verdi Silke."Fırsat bulduğunda beni tekrar ara.Sana iyi şanslar." Ahizeyi yerine koyduğunda,annesinin ne kadar şaşırdığını biliyordu ama Lyon'un neden burada olduğunu şu anda açıklaması mümkün değildi.

İki erkek de beyaz gömlek,koyu renk takım elbise giymişti.Ama benzerlikleri bu kadardı.Elbeste,Lyo'un elbisesi çok daha pahalı bir kumaştan,terzi elinden çıkma,gömleği de ipekti.Biri sarışın,öteki esmerdi.Lyon James'ten on yaş kadar büyüktü,ve kendine güveni çok daha fazlaydı.Soğuk bakışlarla James'i süzüyordu.

Silke kapıya doğru,onların yanına yürüdü."James gidiyordu zaten." Meydan okuyan bir ifadeyle eski nişanlısına baktı.Onun böyle zor durumda kalması aslında canını sıkıyordu,ama James'in de durup dururken buraya gelme hakkı yoktu.Sıcak bir karşılama görmüyorsa ,bu tamamen kendi hatasıydı! Silke'nin sözleri James'in yüzünün öfkeden bir anda karamasına yol açtı.Aradan geçen bir yıl,James'in aslında ne kadar çabuk sinirlenen bir adam olduğunu Silke'ye unutturmuştu.Ama şimdi çok iyi hatırlıyordu.James'in,büyük bir ihtimalle İskoç atalarından aldığı öfkeli mizacıyla baş edebilmek,onu sakinleştirebilmek için geçmişte ne sıkıntılı anlar yaşadığını düşündü.Ama artık bu adamı yumuşatmak,sinirlerini gevşetmek gibi bir sorumluluğu yoktu!

Açık duran kapıya bakarak,"Öyle değil mi?" diye sordu imalı bir tonda.

James kendini çabucak kontrol etmeyi başardı.Başını hafifçe sallayarak „Seni yarın ararım,“ dedi.Lyon'u selamlama zahmetine bile katlanmadan çıkıp gitti.

Silke onun arkasından kapıyı yavaşça kaparken ellerinin titrediğini farketti.Tanrım,James'i kibarca kovmayı başarmıştı! Peki,hayatından da aynı şekilde çıkarmayı başarabilecek miydi? Birden,James'in tekrar hayatına girmesine şans tanımaması gerektiğine karar verdi.Kendi dilediği gibi,onu terk edip sonra tekrar geri dönerek Silke'ye aziyet edemeyecekti.

"James?" diye mırıldandı Lyon.Silke'den açıklama bekler gibi gözlerini ona dikmişti.

"Erken geldin," diye karşılık verdi Silke suçlarcasına.Bu adama James ile ilgili hiçbir açıklama yapmaya niyeti yoktu.

"Hayatındaki erkeklere vereceğin randevuları sıralarken biraz daha dikkatli davranman gerekiyor," dedi Lyon onun şaşkınlığını görünce."En azından,farklı akşamlar seçebilirsiniz."

Silke'nin yanakları kıpkırmızı kesildi."James benim hayatımdaki erkeklerden biri filan değil!"

"Ben o erkeklerden biri miyim,peki?"

"Elbeste,hayır!Ben sadece James'i bu akşam beklemediğimi söylemeye çalıştım."

"James..." diye mırıldandı Lyon yine."Bu adam James Cameron olabilir mi?" Bakışları sertleşti.

Bu soruyu beklemeden Silke birden afalladı.James'in soyadını Lyon'a kendisi söylememişti.Peki,nereden biliyordu? Tabii,annesi hakkında yaptırdığı o lanet olası araştırma sayesinde! Demek,James ile bir zamanlar nişanlı olduğunu ve tam düşün arifesinde terk edildiğini biliyordu!Tanrım! Yeterince aşağılandığı yetmezmiş gibi,bunu bir de Lyon Buchanan öğrenmişti! Silke meydan okuyan bir tavırla başınıdikleştirdi."Şimdi,izin verirsen,gidip hazırlanmamı tamamlayacağım." İç çamaşırının üstüne geçirdiği elbiseyle duruyordu hala.Onu bu halde,evde bir erkekle bulunca Lyon neler düşünmüştü acaba?

İstediklerini düşünebilirdi!Lyon Buchanan'aaçıklama yapmak veya hesap vermek zorunda değildi!

"Hayır,izin vermiyorum." dedi Lyon onu kollarından yakalayarak."Soruma cevap vermedin.O adam eski nişanlın James Cameron muydu?"

Evet,James'in kim olduğunu bildiğine artık kuşku yoktu! Silke öfkeyle onun gözlerinin içine baktı."Öyleyse,ne olacak?"

"O evli bir adam!"

"Ne olmuş yani?" Silke suç işlerken yakalanmış bir çocuk gibi cevap verdiğini fark etti.Böyle bir ruh haline girmesi için hiçbir neden yoktu aslında.Yanlış bir şey yapmamıştı.Üstelik,yapsa bile,Lyon Buchanan ,ın üstüne vazife değildi bu!

Lyon buz gibi bakışlarla onu süzdü. „Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Neden etsin?" diye kaçamak bir cevap verdi Silke.Aslında,James'in başka biriyle evli olması onu gerçekten ilgilendirmiyordu.Ayrılımalarının ardından geçen aylar boyunca,James'in bir başkasının kocası olduğunu düşünmek onun için bir işkence olmuştu.Ama bu akşam James ile yüz yüze gelince onu artık sevmediğini kesinlikle anlamıştı.James'in gelişine hiç olmazsa bu açıdan yararlı olmuştu.

Lyon onun koluna sımsıkı yapışarak hızla kendisine doğru çekti."Bir zamanlar onunla evlenecektin,"

diye hatırlattı zalimce."Ama o gidip bir başkasıyla evlendi."

"Hepimiz hata yaparız!" Silke konuyu yine geçiştirmeye çalıştı. „Kolumu bırakır mısın,lütfen?"

Lyon başını yavaşça iki yana salladı."Ben de senin hakkında bir hata yaptığıma inanmaya başlıyorum." diye mırıldandı."Ama,umarım,öyle değildir." Dudakları Silke'nin dudaklarını buldu.

Bu kadar fazla,hem de çok fazlaydı!Silke bunu kaldıramayacağını düşündü.Önce,annesi ve Henry için endişelenmişti;sonra,ajansta Lyon ile tartışmışlar,ardından James eve gelmişti.

Şimdi de, bu öpüşme..bu kadar fazlaydı.Lyon'un öpüşünde ne tutku vardı ne de sıcaklık.Silke'nin vücudunu kendi bedenine sımsıkı yapıştırıp dudaklarını dudaklarının üstünde gezdirirken bile onu küçümsediğini,istediğini elde etmenin hiç de zor olmadığını ispatlamak için onu öptüğünü gizlemeye gerek duymuyordu.

Silke ona direnmedi,ama karşılık da vermedi.Ona hiç değer vermeyen,bunu açıkça söyleyen bir adamın öpüşüne nasıl karşılık verebilirdi? Hissettiği öfke,bütün vücudunu uyuşturmuştu sanki.

Lyon kollarının arasındaki kadının tepkisizliğini nihayet fark etti.Başını hafifçe geri çekip yüzüne baktı."Neyin var?" diye sordu sert bir sesle."Yoksa,bu akşam verebileceğinin tamamını Cameron'a mı verdin?"

Silke ona bir tokat patlatmak istedi.Lyon'un ne kadar kızgın olduğunu görebiliyordu,ama kendi öfkesi de onunkinden az değildi.Fakat Lyon'un yüzüne bakınca bütün hırsı,kavga etme isteği silindi gitti.Ona aşık oluyordu!Tanıştıkları andan itibaren onu aşağılamaktan,ona kızmaktan başka bir şey yapmayan bu adama aşık olduğunu hissediyordu.Bu sadece aptallık değil,aynı zamanda delilikti.Ama bir parçası,gerçek Lyon'u tanıyabilmek için yanıp tutuşuyordu.Sevdiği kadını kaybeden bir adam tarafından büyütülen Lyon'un içindeki çocuğu,servetinin mutsuz ettiği genç adamı daha iyi tanımak istiyordu.Evet,Henry ona Lyon'un çocukluğunu ,kadınlara karşı tavrının nedenlerini anlatmıştı.Ama Silke bütün bunları Lyon'dan dinlemek istiyordu.Çektiği acıları onun ağzından duymak istiyordu.Bu da delilikten başka bir şey değildi.Lyon ona hiçbir zaman bunları anlatmayacak,gerçek duygularını açıklamayacaktı.Lyon için,Silke de diğer kadınlardan farksızdı.Azz önceki davranışı bunu ispatlamıyor muydu?

Duyguları bir şekilde yüzüne yansımış olmalıydı ki,Lyon'un ifadesi birden değişti.

"Silke?" Kaşlarını çatmış,dikkatle bakıyordu.

"Ah,Lyon..." Silke hüngür hüngür ağlayabilirdi.Hem kendisi hem de Lyon için. Bırak servet avcısı olarak gördüğü bir kadını kızını,hiçbir kadını sevme kapasitesine sahip olmayan bir adama aşık olmuştu.

"Gözyaşları,öyle mi?" diye mırıldandı Lyon."Cameron için mi?"

Silke ağladığını fark etmemişti bile.Gözyaşlarının sessizce yanaklarından aşağı süzüldüğünü ancak şimdi hissediyordu.

"Cevap ver,Silke!" Lyon onu kollarından yakalayarak hafifçe sarstı. „Onu hala seviyorsun,öyle mi?"

Silke hiç tereddüt etmeden „Hayır" diye karşılık verdi.Lyon gibi bir adamla kıyaslandığında, James'i nasıl sevebilirdi? Az önce,kapıda ikisini yan yana gördüğünde anlamıştı bunu.Ve james ile evlenmediği için tanrıya şükrediyordu.Bir gün böyle düşünebileceği daha önce aklının ucundan bile geçmezdi.

"Öyleyse,neyin var?" Lyon dikkatle ona baktı."Yoksa,canını mı yaktım?" Parmağını,az önceki öpüşü yüzünden Silke'nin hafifçe şişen dudaklarında gezdirdi."Tanrım! Benim yüzümden!Seni asla incitmek istemedim,Silke."

Silke,beni ne kadar incitebileceğini sen bile bilmiyorsun,diye düşündü."Önemli değil,Lyon," diye fısıldadı boğuk bir sesle.Lyon'un dudaklarını okşaması,bu kadar nazik davranması karşısında iyice sarsılmıştı.

"Kahretsin!Elbette,önemli..." Lyon derin bir nefes aldı.Silke'nin gözyaşlarıyla ıslanan yanaklarını parmaklarının ucuyla okşarcasına sildi."Daha önce hiçbir kadını ağlatmadım ben."

Belki bunu bilerek yapmamıştı,ama Silke onun hayatına girip çıkan kadınların çoğunun gözyaşı döktüğünden emindi.Kibirli ve sert maskesiyle dolaşmayı alışkanlık haline getiren bu erkeğe aşık olan tek kadın kendisi olamazdı.

Çılgınlıktı bu!Karşısındaki adam Lyon Buchanan'dı.Annesinin dayısı ile evlenmesine karşı çıkan,onu küçümseyen Lyon Buchanan.Ama Silke ona baktığında sadece aşık olduğu adamı görüyordu.Lyon'un onu yeniden öpmesini istiyordu,ama bu sefer öfkeyle değil...

"Hiçbir zaman," diye tekrarladı Lyon.Yüzünde anlaşılması güç bir ifade vardı.Yeniden Silke'nin dudaklarına eğildi.

Bu seferki öpüşü,öncekinden çok farklıydı.Okşar gibi,incitmekten korkar gibi dudaklarıyla Silke'nin

dudaklarını örtmüş,kollarının arasında nadide bir çiçek varmış gibi tutuyordu onu.

Silke her şeyi unuttu.Kollarını onun boynuna dolayarak parmaklarını ensesindeki saçların arasına soktu.

Bu hareket,Lyon'un gırtlğından boşuk bir inilti yükselmesine sebep oldu.Dili istekle Silke'nin dudaklarını aralayıp ağzının içine girdi.Kollarının çemberi daraldı.Elleri Silke'nin sırtında dolaşmaya başladı.Sonra bir elini yavaşça geri çekip Silke'nin istekle dikleşen göğsünü avuçladı. Parmağıyla göğüs ucunu okşarken,dili de tutkuyla Silke'nin ağzının içinde geziyordu.

"Tanrım,seni istiyorum!" diye inledi."Hayatımda hiçbir şeyi,hiç kimseyi bu kadar çok istemedim!"

Başını hafifçe geri çekip tutkudan boşuklaşan bir sesle sordu."Silke...?"

Silke onun ne sorduğunu biliyordu.Aslında sorması gerekmiyordu.Silke'nin de onu ne kadar çok istediğini anlamamak mümkün değildi.Ama ikisi asla birlikte olamazlardı...

Onun tereddüdünü bakışlarından okuyan Lyon,"Bunun olacağını tanıştığımız andan beri biliyorduk," dedi."İkimiz de biliyorduk bunu."

Silke ilk andan itibaren ondan ne kadar etkilendiğini hatırladı.Ama onun o kendinden emin,her şeye tepeden bakan tavırlarından etkilenmişti.Bu aynı şey değildi.

"Silke..." diye inledi Lyon yine.Bir yandan da dudakları Silke'nin dudaklarının

üstünde,kulağında,boynunda geziniyordu.

Silke daha fazla düşünmedi.Düşünmek de istemiyordu.Bu adamı istiyordu sadece.Hem de,deliler gibi...

"Evet,Lyon," diye fısıldadı."Tanrım,evet!"

Lyon onu bir hamlede kucağına alıp içeri,yatak odasına taşıdı.Üstündekileri yavaş yavaş çıkardı.Daha önce o kadar sert, neredeyse vahşice hareket etmesine rağmen şimdi tavırları son derece yumuşak, nazikti.Silke yatağın üstünde çırlçıplak kalınca, hayranlık dolu bakışlarla onu seyretti.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı."Ne kadr güzelsin..."

Silke yatağın üstünde diz çöküp onun soyunmasına yardım etti.Bu kadar yakışıklı bir erkeğin vücudunun da çok çekici olacağını önceden tahmin ediyordu zaten.Lyon çırlçıplak karşısında dikilince hayal kırıklığına uğramadı.

"Dokun bana,Silke," diye fısıldadı Lyon."Yardım et bana.Yönlendir beni."

Silke bu isteği yerine getirdi.Zaten ellerini Lyon'un göğsünde gezdirmeye başladığında,ikisinin de dudaklarından boşuk bir inilti kopmuş,tutku her şeyi unutturarak bedenlerini esir almıştı.

Silke hayatında hiç tatmadığı zevkleri tekrar tekrar yaşadı.Ama artık bu da yeterli değildi.Lyon'u içinde hissetmek istiyordu.Ona sınıksız sarılıp kendisine çekti.Lyon bu isteği yerine getireceği sırada duraklar gibi oldu,ama Silke devam etmesi için ona tekrar sarıldı.

Lyon şaşkınlıktan taş kesilmiş gibiydi."Silke?" diye mırıldandı.

"Lütfen,durma Lyon," diye yalvardı Silke.

Lyon başını iki yana salladı."Ama sen..."

"Artık değilim." Silke inisiyatifi ele alarak bedenini bir yay gibi gerdi ve o bir anlık acı sırasında Lyon'un gözlerinin içine baktı.Sonra da,Lyon'u artık içinde hissetmenin verdiği zevkle kendinden geçti.

Silke,hayatındaki ilk sevişmesinden sonra neler hissedeceğini hep merak etmişti.Bu sorunun cevabını artık biliyordu.Şaşkın ama mutluydu...Seviştiği adam Lyon olmasa,belki de böyle hissetmeyecekti.Ama Lyon ile sevişmişti.Çok kısa bir süre önce tanıştığı,doğru dürüst tanımadığı halde aşık olduğu,ama onu sevmeyen,bakire olduğunu anlayınca şaşkına dönen Lyon ile.

Silke James'i sevmiştir,ama nasıl olsa evlenecekleri için düşünmeden önce sevişmek gibi bir sorunlarıolmamıştı.James onu terk edip gittikten sonra,Sile bunun sebebini aralarındaki mesafeye bağlamıştı.Ama az önce Lyon ile sevişirken aldığı hazzı,James ile duyacağından emin değildi.Lyon bir kadını nasıl mutlu edeceğini ,onu zevkten nasıl kendinden geçireceğini çok iyi biliyordu.Silke onun bu kadar tecrübeli olmasına yardımcı olan bütün kadınlardan nefret ediyordu.

Lyon yanında sırtüstü uzanmış,gözlerini tavan dikmişti.Silke yan gözle ona baktı.Ne düşündüğünü,neden hiçbir şey söylemediğini merak ediyordu.Lyon'un düşüncelerini yüzünden anlamak her zamanki gibi mümkün değildi.

Şimdi ne yapacaktı? Silke ne söylemesi,nasıl davranması gerektiğini kestiremiyordu.Belki de, hata etmişti.Böyle bir şeye izin vermemesi gerekirdi.

"Böyle bir şeyin olmaması gerekirdi," dedi Lyon birden sert bir sesle.Odanın dört bir köşesine fırlattığı giysilerini toplayıp hızla giyinmeye başladı. „Bana söylemen gerekirdi."dedi suçlayan bir

ifadeyle.Gömleğini pantolonunun içine soktuktan sonra kemerini taktı."Bu durumdan sonra,annenin dayımla evlenmesini kabulleneceğimi sanıyorsan,yanılıyorsun!Ben yine de..."

"Sakin,söyleme bunu!" diye bağırdı Silke.Yatağın yanındaki sabahlığına uzanıp sırtına geçirdi."Derhal buradan git,Lyon!" Bütün o güzel duygular bir anda yok olmuş,yerini müthiş bir hiddet almıştı."Bir daha da gelme!"

Lyon'un böylr bir şey düşünebileceğine inanamıyordu.Annesi onun dayısıyla evlensin diye onunla sevişebileceğini nasıl düşünebilirdi!Giyinmesini tamamlayınca karşısına dikilip soğuk bakışlarını ona diken adamın,az önce sevgiyle,tutkuyla sevişen adam olduğuna kim inanabilirdi!

"Sana gitmeni söyledim!"diye tekrarladı Silke.Öfkesini kontrol altına almış,buz gibi bir sesle konuşmuştu.Bir an önce yalnız kalmak istiyordu.

"Hala inanamıyorum" diyerek başını iki yana salladı Lyon."Silke,sen ve Cameron..."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum!" Silke onun sözünü kesti."James ile ilişkim seni ilgilendirmez."

"Ama o adamla evlenecektin..."

"Eee,ne olmuş?"

Lyon düşünceli bakışlarla onu inceliyordu.Silke nasıl görüldüğünü tahmin edebiliyordu.Yüzünü çevreleyen karmakarışık saçları,irileşmiş gözleri,öpüşmekten şişmiş dudaklarıyla korkunç bir halde olmalıydı.Bakışlarını Lyon'dan kaçırdı.

"Her neyse." dedi Lyon sert bir sesle."Geçmişte Cameron ile aranda geçen geçmeyen her neyse,anlaşılan, adam o ilişkiyi tazelemeye karar vermiş!"

James'in bunca zaman sonra onu neden aradığı konusunda hiçbir fikri yoktu,ama Lyon'un tahmininin doğru olmadığından emindi.James evli olsun veya olmasın,Silke'nin onunla bundan sonra hiçbir şekilde ilişkiye girmeye niyeti yoktu.

Özellikle de,şimdi!Başka erkek kalmamış gibi, Lyon Buchanan ile seviştikten sonra!

"James istediği kararı verebilir,beni hiç ilgilendirmiyor."Silke yatak odasının kapısına yürüdü."Herhalde,gidiyorsun artık," dedi sözcükleri vurgulayarak.

Lyon kıpırdamadı.Parmaklarını saçlarının arasından geçirirken, „Az önce olanlar konusunda konuşmamız gerek," dedi.

"Konuşmamız gereken hiçbir şey yok!"Silke onun bir an önce gitmesinden başka bir şey istemiyordu.Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.Duygusal olarak perişan durumdaydı.Yatağa bakmaya bile cesaret edemiyordu.Lyon ile o yatakta geçirdiği dakikaları hatırlamadan,bir daha orada uyuyabileceğinden de emin değildi."İkimiz de...artık bunun bir hata olduğunu biliyoruz."diye ekledi titrek bir sesle.

"Belki de,tek bir hatadan söz etmemiz doğru olmaz." dedi Lyon.

Silke hayretle ona baktı.Bu da ne demek oluyordu şimdi? Başka nasıl bir hata söz konusu olabilirdi? Yoo,hayır!Lyon'un neden söz ettiğini anlayınca rengi sarardı.Ama hamile kalmış olamazdı...değil mi? Tabii ki,böyle bir ihtimal söz konusuydu. Hamile kalmak için bir kez sevişmenin yeterli olmayacağını zannedecek kadar saf değildi.Lyon onun bu konularda tamamen tecrübesiz olduğunu bilmediği için,herhangi bir korunma önlemi almamıştı.Zaten,Silke de buna fırsat vermemişti.

Korkuyla büyüyen gözlerini Lyon'a dikti."Benim bunu kasten yaptığımı düşün..."

"Saçmalama!" Lyon sert bir sesle onun sözünü kesti."Az önce olanlar,ikimizin de daha önce aklına gelmeyen bir şeydi.Zaten,bu yüzden şimdi başımız dertte!"

Silke güçlkle yutkundu."Ortada dert filan yok."

Ama ya doğruysa? Ya hamile kalmışsa? Lyon ne diyecekti? Ondan ne yapmasını isteyecekti? Silke,bunun Lyon'u ilgilendirmediğini hatırlattı kendi kendine.Buna karar verecek olan sadece kendisiydi.O bebeği doğurmak isterse,doğururdu.Lyon Buchanan onun kararlarına karışamazdı.

"Bekleyip göreceğiz."dedi Lyon yatak odasından çıkarken.

Silke onun çıktığını görünce rahat bir nefes aldı.

"Sen giyinirken be burada beklerim." dedi Lyon „Artık yemeğe gidelim."

Silke şaşkınlıktan dondu kaldı."Ciddi olamazsın!"

"Dışarıda,arabada beklememi mi tercih edersin?"

"Bir an önce gitmeni tercih ederim!Seninle şu anda yemeğe filan çıkamam!" Silke kulaklarına inanamıyordu.Az önce olanlardan sonra,bu adam onun bir lokantada sakın sakın oturup kendisiyle yemek yemesini mi bekliyordu?"

"Konuşmamız gereken şeyler var,Silke."

"Hamile kalmam olasılığını konuştuk..."

"Ondan bahsetmiyorum!Senin annenle benim dayım meselesini halletmedik daha..."

Silke dikkatle ona baktı."Beni yemeğe davet etmenin nedeni bu muydu?" diye mırıldandı.

"Henüz evlenmemiş olmaları ihtimali var..."

"Buna inanmıyorum!" Silke yumruklarının öylesine sıkıydı ki,tırnaklarının avucuna battığını hissetti.Bu ani yemek davetinin arkasında bir neden olduğundan emindi."Umarım,evlenmişlerdir." dedi inatla."Umarım,evlenmişlerdir ve senin bu konuda yapabileceğin hiçbir şey kalmamıştır!" O kadar kızmıştı ki,Lyon'a vurabilirdi."Git buradan,Lyon!Derhal git."

"Sen..."

"Hemen dedim,Lyon!"

Lyon ona birkaç saniye sessizce baktıktan sonra hırsla başını salladı."Beni yine göreceksin,Silke.Dayımın aklı başına gelmiş,annenle evlenmekten vazgeçmiş olsa bile..."

"Henry onunla evlenecek," dedi Silke kendinden emin bir tavırla.

Lyon omuz silkti."O zaman bu Henry'nin sorunu olur.Ama seninle benim işimiz bitmesi,ve..."

Silke onun cümlesini yarıda kesti."Benim seninle hiçbir işim kalmadı,Lyon."

"Eğer bir bebek söz konusu olursa,bu benim de meselem olacak." Lyon kararlı adımlarla kapıya yürüdü.

Bu açık bir tehditti.Lyon'u artık yeterince tanıyan Silke,onun söylediğini yapacağından emindi.

Tanırım,aptallığım yüzünden bana böyle bir ceza verme,diye yalvardı sessizce.

darian

20.02.2007 12:48

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Çok zor ve çok uzun bir hafta geçti.Silke'nin uzun uzun düşünecek, kendisiyle hesaplaşacak zamanı oldu.

Lyon'u o geceden sonra bir daha görmemiş,ama aklından bir an bile çıkaramamıştı.

James ise,o akşam söz verdiği şekilde,ertesi gün onu aramıştı.Telefon ettikten kısa bir süre sonra yüz yüze görüşmek için ajansa gelmişti.Söyledikleri,Silke'nin canını biraz daha sıkımdan başka bir şeye yaramamıştı.

Haftanın tek güzel olayı,annesiyile Henry'nin evlenmeyi başarmış olmalarıydı.Silke haberi alan Lyon'un sinirden küplere bindiğinden emindi.Ama bu,yaşlı çiftin mutluluğunu hiç de etkilemiş benzemiyordu.Balayından dönmüşlerdi ve ikisinin de yüzü mutlulukla parlıyordu.

Ama balayından erken dönmelerinin belli bir nedeni olduğunu Silke hiç aklına bile getirmemişti.Henry yönetim kurulu toplantısına yetişmek istemişti.Bu toplantıda Buchanan mağazalarının Londra şubesinde özel tasarımı mücevherlerin sergilendiği bir reyon açılmasını teklif edecekti.

Silke bu fikre kesinlikle karşı çıkmıştı.Ama itirazları Henry'yi hiç etkilememiş,hatta fikrine daha sıkı sarılmasına yol açmıştı.Silke'yi de tıpkı „annesi kadar inatçı" olmakla suçlamıştı.

Ama Silke Lyon'un yeni bir suçlamasıyla karşılaşmaya niyetli değildi.Ayrıca,şu ara yeterince meşguldü.Annesi Henry ile evlendiği için zamanını daha çok kocasıyla geçirmek istiyor,ajansa pek uğramıyordu.İşi kapamak konusunda karar verinceye kadar,işleri Silke'nin yürütmesini istemişti.Ajansın kaderi belli olunca,Silke de kendi geleceğini yeniden düşünecekti.Buchanan mağazalarıyla hiçbir iş ilişkisine girmemek de kararlarının birinci maddesini oluşturuyordu.

Silke'nin,teklifini kesinlikle reddetmesi Henry'nin canını sıkıydı,ama yapabileceği pek fazla şey yoktu.

"Nihayet birlikte yemek yiyebiliyoruz."

Silke derin bir nefes alıp gevsemeye çalıştı.Annesiyle Henry'nin yeni evlerinde verdikleri yemeğe katılmayı hiç istememişti.Ama annesi,evlendikten sonra ilk kez böyle bir parti verdiklerini,hayattaki tek çocuğunun bu davete katılmamasının onu çok üzeceğini söyleyince itiraz edememişti.

Henry ile annesinin evine varığında,Lyon gelmişti.Yemekten önce herkes içkisini içerken Lyon'dan uzak durmak çok zor olmadı.Henry büyük bir heyecanla yeni ailesini dostlarıyla tanıştırmıyordu.Silke de,Lyon ile göz göze gelmemeye dikkat ederek diğer konuklarla gevezelik etmeyi sürdürdü.

Ama yemek zamanı gelip herkes masadaki yerini alınca,korktuğu başına geldi.Lyon ile onu yan yana

oturmaları kararlaştırılmıştı!Aslında,bunu tahmin etmesi gerekirdi.Diğer konukların hepsi,onlardan daha yaşlı ve evli çiftlerdi.Bu koşullarda,yemekteki partnerinin Lyon olması doğaldı.Silke yemeğe bir kavalie getirmeliydi...herhangi biri olabilir,ama artık geç kalmıştı.

Bütün gücünü toplayarak başını çevirip Lyon'un yüzüne baktı."Nihayet birlikte yemek yiyebiliyoruz." cümlesi,yemeğe çıkamadıkları o akşamın anılarını canlandırmıştı.Yemek yerine akşamı yatakta sona erdirmişlerdi!

Silke soğuk bir nezaketle,"Evet,öyle," diye karşılık verdi ve başını yemeğine çevirdi.

"Bütün üstündeki takılar kendi tasarımın mı?"

Altın kolye,küpe ve bileziğin kendi tasarımı olmasının ne önemi vardı şimdi? Daha bir hafta önce sevmiş iki insandılar! Ama o gecenin anısı,Lyon için hiçbir şey ifade etmiyordu anlaşılan.Dikkatle,Silke'nin bileziğini inceliyordu.Aslına,o akşamın onu için özel bir önemi olmaması doğaldı.Lyon Buchanan için sıradan gecelerden biriydi.Bir kadınla ilk kez sevmiyordu ki!

Silke,"Evet," diyebilirdi sonunda.Daha yemeğin başındaydılar,sonunu nasıl getireceğini bilemiyordu.

Lyon'un uzanıp elini tutması ve kendisine doğru çekmesi ise,hiç beklemediği bir davranıştı.Silke'nin ilk tepkisi elini geri çekmeye çalışmak oldu,ama Lyon'un parmaklarının baskısı arttı.Masadakilerinin ilgisini üzerlerine toplamadan,Silke'nin elini kurtarması mümkün değildi.

"Çok güzel," diye mırıldandı Lyon boğuk bir sesle.Birden başını kaldırıp Silke'nin gözlerinin içine baktı. Silke nefes alamadığını hissetti.Ne yapmaya çalışıyordu bu adam? Telaşla çevresine bakındı.Masadaki diğer konukların hepsi kendi aralarında sohbete dalmıştı.İkisine dikkat eden yoktu.Güçlkle yutkunarak Lyon'a döndü.

"Bilezik," mırıldandı Lyon. „Çok güzel."

Silke onun bilezikten söz ettiğini,tabii ki,biliyordu!Elbette! Başka ne kast etmiş olacaktı ki! Herhalde elinin güzel olduğunu söyleyemiyordu!

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdi soğuk bir sesle.Kararlı bir hareketle elini Lyon'un elinden kurtarıp öteki yanında oturan adama dönerek sohbete başladı.Lyon ile şu anda bir kelime daha edebilecek durumda değildi.Bunu yapabilmesi için,her şeyden önce kendini biraz toplaması gerekiyordu.

Lyon bunu kasten mi yapıyordu? Geçen hafta aralarında geçen şeyin,Silke'yi ne kadar etkilediğini bilmiyor muydu? Bilmemesi mümkün değildi.Peki, Silke ile oynamayı düşünüyordu? Eğer öyleyse...

"James Nasıl?"

Sol tarafında oturan adamla konuşması sona eren Silke,Lyon'un sesini duyunca irkilerek döndü.

"James," diye tekrarladı Lyon. „James nasıl?"

Silke kaşlarını kaldırdı. „James Cameron mu?"

Lyon hafifçe gülümsedi."Başka James de mi var?"

Silke ,evet' diye karşılık vermek istedi.James adında bir düzine erkek tanıyordu,ama böyle bir cevap son derece çocukça olurdu.

"Sanırım,iyidir," diye cevap verdi.

Lyon onun gözlerinin içine bakmaya devam etti."Yani,bilmiyor musun?"

Silke omuz silkti."Neden bilmem gerekiyor?"

Lyon sandalyesinde arkasına yaslandı."Senin..."

"James benim..." Silke sesinin öfkeyle yükseldiğini fark edince hemen sustu.James artık onun hiçbir şeyi değildi.Lyon da bunu gayet iyi biliyordu."O akşam evime geldiğinde,James'i bir yıldır görmemiştim," dedi.

"Bana açıklama yapman gerekmiyor,Silke." Lyon'un sesi alaycıydı.

Elbette,gerekmiyordu!Bunu neden yaptığını Silke de bilmiyordu,ama Lyon konuşmayı böyle yönlendirmişti.Lanet olası adam!

Silke sakinleşebilmek için derin derin nefes aldı.Ama Lyon onu böyle tahrik etmeye devam ederse,bu yemeğin sonunun nasıl geleceğini bilmiyordu.Annesi ne kadar hayal kırıklığına uğrarsa uğrarsın,bu daveti kabul etmemeliydi.Lyon ile karşılaşmaya henüz hazır değildi.Hiçbir zaman da olacağını sanmıyordu.

"Ama çocuğumun annesi söz konusu olduğunda,durum değişir," diye ekledi Lyon,servisler değiştirilirken.Az önceki o yumuşak,şakacı tavrı gitmiş,birden ciddileşmişti.

Silke telaşla çevresine bakındı.Neyse ki,herkes yine kendi arasında sohbete devam ediyor,kimse onlarla ilgilenmiyordu.

Başını dikleştirerek Lyon'a döndü."Hamile değilim,Lyon," diye fısıldadı.

Lyon'un gözleri kısıldı. „Bundan kesinlikle emin misin?"

Tabii ki,değildi.Bunu anlamak için henüz çok erkendi.Ama Silke başına böyle bir şeyin gelmeyeceğini,gelmemesi gerektiğini düşünüyordu.

"Böyle bir şey olmayacak!"diye karşılık verdi.

Lyon acıyan bakışlarla onu süzdü."Hamile kalırsan,benimle evleneceksin."

Yüzünün bembeyaz kesildiğini hisseden Silke,ona bakakaldı.Ciddi olamazdı! Ama Lyon'un kararlı ifadesi ciddi olduğunu gösteriyordu.Hem de,çok ciddi!

Silke başını iki yana salladı."Seninle evlenmeyeceğim,dünyada en son..."

"Merak etme,dünyadaki son erkek ben değilim." Lyon alaycı bir sesle onun sözünü kesti."Ayrıca,öyle olsaydı bile fark etmezdi.Onun babasıyım!"

"Bu çok saçma..."

"Durumun kendisi baştan sona saçma,ama yine de böyle bir şey oldu."

Silke paniğe kapıldı.Çok küçük bir ihtimal de olsa,hamileyse,Lyon'dan kaçamayacağını ve onunla evlenmek zorunda kalacağını düşündü.Lyon'a ne kadar aşık olursa olsun,onun kendisini sevmediğinden emindi.Bu şartlarda yapılan evlilik,başarısızlıkla sonuçlanmaya mahkumdu.

Silke'nin midesi bulanmaya başlamıştı.Önüne konan yeni yemek tabağını görünce,kusmamak için kendini zor tuttu.Masada bir skandala sebep olmamak için hızla kalkıp banyoya koştu.

Midesindekileri boşalttıktan sonra biraz rahatlayıp ateş gibi yanan alnını banyonun bir duvarını tamamen kaplayan aynaya dayadı.

"Tamam,Silke,geçti artık," diyen tanıdık bir ses duydu arkasında."Gel" Lyon onu yavaşça kendisine çekip muslukta ıslattığı bir havluyla yüzünü sildi.-

Silke kendisini o kadar kötü hissediyordu ki,bu sıcak ilgiye itiraz edebilecek durumda değildi.Lyon'a yaslanıp onun ıslak havluyu yüzünde dolaştırmasına izin verdi.

"Bir kadına evlenme teklif ettiğimde böyle bir tepkiyle karşılaşmayı beklemiyordum,doğrusu," diye mırıldandı Lyon.Silke'nin yeniden öğüreceğini anlayınca,kollarının arasında sımsıkı tuttu."Dur,bak..."

"Silke! Hayatım,ne oldu?" Silke'nin annesi telaşla banyoya girdi.Kızının alnındaki ıslak bir tutam saç geriye itti. „Silke? Neyin var..."

Silke'nin cevap vermesine fırsat bırakmayan Lyon ,"Herhalde karides dokundu," dedi soğuk bir sesle. „Sen endişelenme,Tina.Onunla ben ilgilenirim."

"Tabii ki,endişelenirim," diye parladı Tina.Yine kızına döndü."Hayatım,istersen biraz uzan.Belki..."

"Ben onu eve götürürüm," diyeyine araya girdi Lyon.

"Ama..."

"Senin konuklarınla ilgilenmen gerekiyor,Tina," dedi Lyon meydan okuyan bir tavırla.Dayısının bu kadınla evlenmesini istememişti, ve onu hala bu aileye uygun biri olarak görmediğini belli etmekten kaçınmıyordu.Ona nazik bir ev sahibesi olarak nasıl davranması gerektiğini hatırlatmak istediği belliydi.Kızı hasta olabilirdi, ama konuklarını bu şekilde kendi başlarına bırakamazdı.

Silke Lyon'un bu sefer haklı olduğunu düşündü.Annesinin,Henry'nin karısı olarak verdiği ilk büyük davetti bu.Hiçbir şey,bu davetin tatsız bir şekilde sona ermesine yol açmamalıydı.

"Ben iyiyim, Anne" dedi zayıf bir sesle.Oysa,kendisini berbat hissediyordu. „Sen,lütfen,konuklarının yanına dön." Annesinin itiraz etmeye hazırlandığını görünce „Lütfen," diye tekrarladı yalvarırcasına.

"Ben Silke'yi eve götürürüm." dedi Lyon yine.

Silke annesinin hala tereddüt ettiğini gördü.Doğrusu,kendisi de Lyon'un onu eve bırakmasını istemiyordu,ama ısrarla,"Ben iyiyim,Anne," diye tekrarladı gülümsemeye çalışarak."Lyon beni eve bırakır.Sen bu daveti benim yüzümden mahvetme.Yediği bir şey dokundu herhalde. Önemli değil.Nasıl olsa,geçer."

"Umarım,karides yüzünden değildir."Annesi yine endişelendi."Bunun nasıl bir skandal olabileceğini düşünebiliyor musun?"Annesi Lyon'un yüzündeki alaycı tebessümü görünce,tek tek ikisine baktı.

"Bizim adımıza konuklardan özür dilersin.Tina," dedi Lyon Silke'nin kolunu sımsıkı tutarak."Ben onu eve götüreceğim ve iyileştikten emin olana kadar da yanından ayrılmayacağım"

Silke annesinin yanında onunla tartışmak istemiyordu,ama yalnız kaldıklarında durum değişecekti.Lyon onun yanında değil iyileşene kadar,birkaç dakika bile kalamayacaktı. Ama Lyon yanında olmazsa, Silke kendisini çok daha çabuk toplayacağından emindi!

"Madem,ısrar ediyorsun..." Annesi Silke'ye dikkatle baktı.Gerçek nedenini bilmesine de,Silke'nin Lyon ile

yalnız kalmaktan hoşlanmadığını tahmin ettiği için tereddüt ediyordu.

"Hadi,Anne,içeri dön sen." Silke gülümseyerek annesinin elini tuttu. „Bu kadar aptalca davrandığım için özür dilerim."

Birkaç dakika sonra parlak ay ışığının altında Lyon durup,"Sen aptalca davranmadın," diye mırıldandı."Sadece,çok korktun." Gülümsedi. „Gerçekten,bu kadar korkunç bir koca olacağımı mı düşünüyorsun?"

"Sen benim kocam filan olmayacaksın!" Silke kendini biraz daha iyi hissediyordu.İlk anda duyduğu panik geçmiş,midesinin bulantısı hafiflemişti.

Lyon arabanın kapısını açarken kaşlarını hafifçe yükseltti.Silke derin bir nefes almaya çalıştı.Bu adamla evlenme fikri dehşete kapılmasına yol açıyordu,ama onun bir başkasıyla evleneceğini düşünmek...

Midesinin bulantısı yine arttı.

Lyon Silke'nin tekrar kötüleştiğini anlamıştı."Belki de,gerçekten yediğin bir şey dokundu.Tekrar kusmaya başlayacaksın galiba."

darian

21.02.2007 17:53

Silke de bundan korkuyordu.Tanrım,ne kadar çaresiz bir durumdaydı!Aşık olmak için Lyon Buchanan'dan başka bir adam seçemez miydi sanki?

Başını iki yana sallayarak „Ben kendi arabamla gideceğim," dedi.

"Hadi, bin, Silke." Lyon arabanın kapısını tutmuş, tartışma kabul etmeyen bir tavırla onun binmesini bekliyordu.

Silke deri koltuklara baktı."Ya,yeniden kusarsam?"

"O zaman, arabayı yıkatırım.Tanrı aşkına,bin artık,Silke.Biraz daha burada dikilirsek,annen veya Henry ne olduğunu anlamak için dışarı çıkacaklar." Başıyla evi işaret etti.Yemek salonunun ışıkları yolu aydınlatıyor,içerden rahatça görebiliyorlardı.Onların da Lyon ile Silke'yi görebileceği açıktı.

Daha fazla tartışacak gücü kalmayan Silke arabaya bindi.Kendisini bu kadar kötü hissetmesinin nedeni,belki de gerçekten hasta olmasıydı.Geçen haftayı neredeyse uykusuz geçirmişti.Lyon'un kollarında geçirdiği akşamı ve bunun muhtemel sonuçlarını düşünmekten gözüne uyku girmemişti.Lyon'un arabaya binip yanına oturduğunu görünce, „Kendi arabamı yarın sabah alırım," dedi dalgın bir tavırla.

"Aman bağımsızlığını sakın kimseye kaptırma!" Motoru çalıştıran Lyon sert bir sesle konuştu.

„Sabahleyin kendini iyi hissedersen arabanı alırsın..."

"Lyon..."

"Evet?" Lyon hiddetle ona döndü.

Silke de en az onun kadar kızgındı. „Beni eve götürmeni kabul etmemin tek nedeni,Henry'nin ve annemin canını sıkacak bir olay çıkmasını istemememdi.Ama artık oradan ayrıldığımıza göre,bana ne yapacağımı söylemene izin veremem!"

"İtiraz etmemenin sebebini gayet iyi biliyorum.Doğrusunu istersen, bu umurumda bile değil!Seni oradan bağıra çağıra sırtıma alıp götürmem gerekseydi bile,bunu yapardım.İnan bana!"

Lyon'un yüzündeki kararlılığı gören Silke,tedirgin oldu.Başını nasıl bir belaya sokmuştu?

"Nihayet," diye mırıldandı Lyon birkaç dakika sonra.

Silke ona döndü. „Efendim?"

"Nihayet başardım.Bana verecek bir cevap bulamadın." Bu durumun Lyon'u eğlendirdiği belliydi.

"Hiç de değil!" diye parladı Silke birden.

Lyon buna gülümsedi! Gerçekten gülümsemişti.Alaycı,kibirli,küstah olmayan,gerçek bir tebessüm belirmişti yüzünde!

Silke onun bu halini görmemiş olmayı tercih ederdi.Lyon böyle güldüğünde her zamankinden daha da çekici görünüyordu.Oysa Silke onu yakışıklı ve çekici bulmak istemiyor,öfkesinin sürmesini istiyordu.Tek savunma mekanizması buydu çünkü.

"Gerçeği bilseydin,çok şaşırırdın," diye mırıldandı Lyon sonunda.

Silke bu lafın ne anlama geldiğini kestiremedi.

"Evet „ diye fısıldadı Lyon. „O gece benim için çok özeldi,Silke."

Silke kuşkuyla ona baktı.O gece kendisi için gerçekten çok özeldi,ama Lyon için neden özel olacaktı ki?

"Yatağa attığın ilk bakire olduğumu söylemeye kalkma sakın!" dedi öfkeyle.

"Silke..."

"Silke deme bana!" Silke o kadar kızgındı ki,avaz avaz bağıırıyordu."Sen..."

"Ben seni yatağa atmadım!"Lyon onun sözünü kesti."Biz seninle seviştik.Arada çok önemli bir fark var."

"Senin bu ince farkları çok iyi bildiğinden eminim!" Tanrım,bu korkunç bir şeydi.Silke,küçücük bir arabanın içinde onunla böyle bir tartışmaya girmek istemiyordu.Tam tersine,olanları unutmak istiyordu.

Ama Lyon o gecenin kendisi için de özel olduğunu söyledikten sonra...bu çok daha zor olacaktı. Peki,o gece Lyon için nasıl „özel“ olabilirdi? Otuz beş yaşında,gayet çekici bir erkekti.Şimdiye kadar sayısız kadınla birlikte olmuştu.

Lyon'un sözleri bu gerçeği doğruladı. „Senden on yaş büyüğüm,Silke," dedi yumuşak bir sesle. „Tecrübesiz olduğumu iddia edecek değilim.Ama geçen hafta aramızda geçenler benim için çok önemli."

Silke ellerini kucağında kenetleyip gözlerini yola dikti."Sorumluluk duygunun son derece gelişmiş olduğunu açıkça gösterdin."

Lyon kaşlarını çatdı."Teklifimi gerçekten böyle mi değerlendiriyorsun?"

"Elbette!"

"Ama ben..."

"Baksana Lyon,bu konuyu kapatabilir miyiz? Başım da ağrımaya başladı.Artık düşünmek istemiyorum.Yarın sabah anneme zaten yeterince açıklama yapmak zoruna kalacağım!"

Arabada gergin bir sessizlik oldu,ama Silke Lyon ile konuşmaktansa bu gerginliği tercih ediyordu.Annesinin evindeki yemeğe gitmesi büyük hataydı.Orada başına bir felaket geleceğini hissetmişti,ama felaketin bu boyuta varacağı aklına gelmemiştir.Şu anda,bir an önce evine girip uyumaktan başka bir şey istemiyordu.Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Ama eve vardıklarında,Lyon'unonun bu dileğinin gerçekleşmesine pek yardımcı olmayacağı ortaya çıktı.Silke ile birlikte içeri girmek için ısrar etti.Onun iyileştiğinden emin olmadan yalnız bırakmayacağını söylüyordu.Oysa,Silke ancak yalnız kalırsa,kendini daha iyi hissedeceğini biliyordu.

"Sana içecek sıcak bir şey yapayım," dedi Lyon içeri girdiklerinde.Mutfağın nerede olduğunu anlamak için çevresine baktı. „Sen git,yatağa gir.Ben sana getiririm."

"Benim bir şeyim yok,Lyon!" diye parladı Silke.Aslında,bir an önce yatmak ve uyumak istiyordu.Kendisini hala çok kötü hissediyordu.

Lyon onun gözlerinin içine baktı. „Çay mı istersin,kahve mi?" diye sordu sakın bir sesle.

"Söyledim ya..."

"Çay mı,kahve mi?" Lyon'un sesi kararlılıkla yükseldi.

Silke göğüs geçirdi. „Hiç fark etmez."

Ne kadar inatçı bir adamdı bu böyle!

"Mutfak orada," diye gösterdi soldaki kapıyı işaret ederek.

Lyon başını sallayarak doğruca mutfığa yöneldi.Kazandığı zaferin keyfini çıkardığını gösteren bir şey söylememeye dikkat etmişti.Zaten böyle bir şey yapsa,Silke de ona tokadı patlatabilecek bir ruh hali içindeydi.Anlaşılan,Lyon da bunun farkındaydı.

"Gidip hemen yatağa gir," diye seslendi mutfaktan.

Salonun ortasında dikilmeye devam eden Silke,mutfak dolaplarının kapaklarının açılıp kapandığını duyuyordu.Lyon çay yapabilmek için gerekli şeyleri bulmaya çalışıyordu,ama Silke'nin ona yardım edecek hali yoktu.Hemen oturmaz veya uzanmazsa,yere yığılabilirdi.

Peki,yatağa girip,Lyon'un ona çay getirmesini mi bekleyecekti?

Lanet olsun,ne fark ederdi ki!Silke yatakta diye birbirlerinin kucağına atlamayacaklardı herhalde!

Banyoya gidip aynada yüzünü gören Silke sapsarı bir suratla ve gözlerinin altındaki mor gölgelerle bir hortlaktan farksız olduğunu düşündü.Ama buna sevinmişti.Bu haliyle hiçbir erkek için çekici olamazdı.Yüzünü soğuk suyla yıkadıktan sonra üstünü değiştirip yatağa girdi.Lyon elinde tepsiyle yatak odasına geldiğinde,Silke pikeyi boğazına kadar çekmişti bile.Tepsiye iki fincan olması dikkatini çekti.

"Şekeri bulmak için epey zaman kaybettim," dedi Lyon gecikmesinin nedenini açıklar gibi.Tepsiyi yatağın baş ucundaki masanın üstüne koydu.

Silke haka tepsideki iki fincana bakıyordu. „Ben çayı şekersiz içerim."

"Ama ben şekerli içerim." Lyon çayları koyduktan sonra fincanlardan birine bolca şeker attı. Silke onun fincanlara çay koymasını seyrederken biraz beceriksiz göründüğünü düşündü. Hayatında daha önce hiç kimseye çay yapmış mıydı acaba?"

Lyon ona baktı. „Neden öyle gülümsüyorsun?"

Silke gülümsediğinin farkında değildi, ama Lyon'un sorusu üzerine açıkça gülmemek için kendini zor tuttu. „Demek, çayı şekerli içiyorsun?" diye kaçamak bir cevap verdi. Lyon'u çay servisi yaparken seyretmek gerçekten çok hoştu. Böyle bir şeye tanık olabileceğini asla tahmin etmezdi.

Silke'nin cevabı Lyon'a pek inandırıcı gelmemiştir, ama uzatmadı. "Doğru!" dedi. "Öyle sırt üstü yatarken çayı içemezsin."

Silke özellikle sırt üstü yatıyordu. Böylece, pikeyi çenesine kadar çekme imkanı vardı. Ama Lyon da haklıydı. Böyle yatarken çay içemezdi.

Yatağın içinde doğrulduğunda, üstündeki domuz desenli tişört ortaya çıktı. Lyon'un yüzündeki gülümsemeyi görünce, canı sıkıldı. Domuz desenli bir tişörtün hiç de seksi görünmediğini biliyordu. Ama zaten seksi görünmek istemiyordu ki!

"Bana bir şey mi söylemeye çalışıyorsun?" dedi Lyon, gülümseyerek yatağın kenarına otururken. keşke bunu yapmasaydı, diye düşündü Silke. Lyon ile birbirlerine bu kadar yakın olmalarından hoşlanmıyordu. Ama Lyon yatağın kenarında oturup çayını yudumlarken gayet rahat görünüyordu. Oysa, ilke ellerinin titremesini engelleyemiyordu.

"Mümkün mü?" diye karşılık verdi, sesinin neşeli çıkmasına gayret ederek. "Sana bir şey söylemeye çalışmak haddime mi düşmüş!"

Lyon gülümsedi. "Bu kadar alçakgönüllülüksana hiç yakışmıyor, Silke."

"Ben..." Silke'nin yanakları pembeleşti. "Belki de, haklısın." diye mırıldandı.

Lyon onun elindeki boş fincanı alarak kendi fincanı ile birlikte tepsiye koydu. Yatağa biraz daha yerleşti. "Saçlarını böyle geriye tarayınca, küçük bir kız çocuğuna benziyorsun."

Keşke, Silke de kendisini küçük bir kız çocuğu gibi hissedebilseydi. Ama onunla böyle yan yana otururken, gerçek bir kadının istekleri ve duygularıyla yanıp tutuşuyordu. Beyaz gömleği, koyu renk takım elbisesiyle Lyon o kadar yakışıklı, o kadar çekiciydi ki!

"Çok güzel bir kızın olacak, Silke," diye fısıldadı Lyon boğuk bir sesle.

Silke'nin gözleri irileşti. Kızı mı? Yoo, olamaz, yine aynı konuya dönmüşlerdi.

"Çok güzelsin, Silke," diye devam etti Lyon. Silke'ye sokuldu. Dudakları neredeyse birbirine değmek üzereydi.

Silke gözlerini onun dudaklarından ayıramıyordu. Geçen defa öpüştüklerinde, o dudakların verdiği hazzı çok iyi hatırlıyordu. Peki, onun kendisini yine öpmesine izin verecek miydi?

İzin vermek mi?

Lyon onu öpmeye karar vermişse, kendisinin buna izin verip vermemesinin bir anlamı olmayacağını biliyordu.

"Cameron budalanın biri!" Lyon'un sıcak nefesi Silke'nin yüzünü yaladı. "Seninle hem nişanlanıp hem de nasıl sevişmez?" Buna inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı.

Lyon'un James'ten söz etmesi büyüü birden bozmuştu. Silke hızla geri çekildi. O ana kadar, yatağın içinde öne eğildiğinin ve Lyon'a dudaklarını uzattığının farkında bile değildi.

Ama James'in adı bir şok etkisi yaratmıştı. James'in onunla konuşmak üzere ajansa geldiği günü hatırladı. Cheryl ile evlenmesinin bir hata olduğunu, evliliğinin sona erdiğini, hala Silke'yi sevdiğini söylemişti. Sonraki görüşmelerinde ise, Cheryl'den boşanır boşanmaz Silke ile evlenmeyi planladığını anlatmıştı.

James'in yüzüzlüğü karşısında Silke'nin ağız şaşkınlıktan açık kalmıştı. Canı istediği zaman çekip gidebileceğini, istediği zaman da dönüp tekrar Silke'nin hayatına girebileceğini sanıyordu!

Silke ona evine dönmesini ve evliliğini kurtarmaya çalışmasını söylemişti. James de onu anlamadığını düşünerek çok kızmıştı. Ama Silke'nin kararının kesin olduğunu, yeniden kollarına atılmayacağını anlayınca da, yapacak bir şey olmadığını görerek çekip gitmişti.

O günden beri ses seda çıkmadığına göre, Silke'nin söylediklerini ciddiye almış olmalıydı. Aslında, James'in evliliğini kurtarıp kurtarmaması Silke'nin umurunda bile değildi. Bu, onun bileceği bir şeydi. Kendisinden uzak durduğu sürece bir önemi yoktu.

"Sence bir sakıncası yoksa, artık uyumak istiyorum, Lyon," dedi mesafeli bir avırla. Sadece Lyon'un gitmesini istiyordu

Lyon dikkatle uzun uzun ona baktı.Sonra hiçbir şey söylemeden doğrulup kalktı.Sanki bir karar varmış gibi başını salladı."Tepsiyi mutfağa götürüyüm.Gitmeden önce benden istediğin bir şey var mı?"
"Hayır," dedi Silke.Neden bir an önce çekip gitmiyor,onu yalnız bırakmıyordu?
"Pekala.Pazartesi sabahı saat dokuz buçukta seni ofiste bekliyorum.O zaman... "
"Ne?" Silke birden yatağın içinde dikleşti.
"Seninle randevumuz pazartesi sabahı dokuz buçukta..."
"Ne randevusu?" Silke hiçbir şey anlamamıştı.Bu adam neden bahsediyordu?
Lyon onun şaşkınlığını farketti."Bu akşam Henry ile konuşmadın mı sen?" diye sordu.
"Hayır.Yani,özel olarak bir şey konuşmadık." Silke kaşlarını çattı.Henry ondan habersiz neler çeviriyordu yine?
"Anlıyorum." Lyon başını salladı."Öyleyse,yarın sabah onu ara ve..."
"Ben neler olduğunu sana soruyorum,Lyon! Ne randevusu bu? Pazartesi sabahı seni neden görmem gerekiyor?"
"Senin mücevher tasarımlarını konuşacağız."
"Ne!" Silke'nin gözleri hayretle açıldı."Ama ben Henry'ye demiştim ki..."
"Şimdi biraz uyu,Silke.Pazartesi sabahı konuşuruz."Lyon başka hiçbir açıklama yapmadan çekip gitti.
Silke şaşkın bir halde kalakalmıştı.Bütün itirazlarına rağmen,anlaşılan,Henry onun tasarımlarının Buchanan mağazalarında sergilenmesi teklifini yönetim kuruluna sunmuştu.Dahası,Lyon'un büyük bir ihtimalle itirazlarına rağmen,fıkrını ona kabul ettirmişti.
İşte bu harikaydı! Gerçekten harika!
Neden hiç kimse Silke'yi dinlemiyordu?
Neden kimse onun düşüncelerini ciddiye almıyordu?
Silke o anda kendini çok yorgun hissediyordu ve bu konuyu uzatmak istemedi. Ama kararını vermişti.
Pazartesi sabahı hepsi gününü görecektiler!

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Yüzmenin keyfini mi çıkarıyorsun?"
Lyon'un gelişi bu keyfi sona erdirmişti.
Annesi o gün ajansa gitmeye karar vermiş,Silke'ye de dinlenmesini söylemişti.Silke cumartesi akşamı hastalandığı için buna ihtiyacı olduğuna inanıyordu.Henry ise,evindeki kapalı yüzme havuzunda yüzmesini önermiş,Silke bu teklifi büyük bir memnuniyetle kabul etmişti.Hayatından gerçekten memnundu.Tabii,birkaç dakika öncesine kadar.
Çevresi tropik bitkilerle dolu kapalı yüzme havuzunda yarım saattir sırtüstü yüzüyor,uzun bir süredir ilk defa gevşediğini hissediyordu.Ama Lyon'un sesini duyar duymaz,ters dönüp hızlı kulaçlarla havuzun kenarına geldi.
"Çok güzel bir havuz," diye karşılık verdi.Tepesinde dikilip kendisini seyreden adamın bakışları altında huzursuzluğunu belli etmemeye çalışıyordu.
"Henry seni burada bulabileceğimi söyledi." Lyon onun kafasından geçen soruyu tahmin etmişti.Silke cevap vermeyince „Saat dokuz buçukta randevumuz vardı," diye hatırlattı.
"Ben o randevuyu iptal ettim." Sile gerginliğini belli etmemek için ağır hareketlerle havuzdan çıktı.Henry'nin verdiği beyaz havlu bornozu sırtına geçirip saçlarını da beyaz bir havluyla sardı.
Lyon'un yüzündeki alaycı gülümsemeyi görünce bütün çabalarının boşa gittiğini anladı.Onun önünde küçücük bir siyah bikiniyle bulunmaktan ne kadar rahatsız olduğunu anlamıştı Lyon.Kahretsin!
"Randevuyu iptal ettiğini farkındayım," diye devam etti Lyon yumuşak bir sesle. „O yüzden ben geldim."
"Lütfetmişsin!" Silke havuzun kenarındaki şezlonglardan birine oturdu.
"Su sıcak mı?"
Silke hayretle baktı.Havuz suyunun sıcaklığının iptal edilen randevu konusuyla nasıl bir ilgisi vardı acaba?
"Sıcak mı?" diye tekrar sordu Lyon.
"Evet."
"Öyleyse..." Lyon kravatını çıkarıp gömleğinin düğmelerini açmaya başladı."Ben de biraz yüzeyim."
"Ama mayon yok," dedi Silke.

Lyon ona bakarak güldü."Benim burada her zaman yedek bir mayom vardır.Merak etme,çırılçıplak yüzmeyeceğim."

Silke'nin yanakları kıpkırmızı kesildi.Bu adam aklından geçen her şeyi okuyordu.

"Sonra oturur konuşuruz," diye ekledi Lyon.

"Ben gitmeyi düşünüyordum," dedi Silke.Burada oturup Lyon'un yarı çıplak bir halde yüzmesini seyredecek değildi.

Lyon yavaşça dönüp ona baktı."Henry bütün günü burada geçireceğini söylemişti.Ne oldu? Benden mi kaçıyorsun?"

Lanet olası Henry!Ne yapmaya çalışıyordu? Silke'nin,Lyon ile mümkün olduğu kadar karşılaşmamaya çalıştığını bilmesine rağmen ona burada olduğunu söylemiş,üstelik,bir de ne kadar kalacağını da anlatmıştı.

Silke omuz silkti."Yapmam gereken şeyler var."

"Onlar biraz bekleyebilir.En azından,bizim konuşmamız bitene kadar."

Lyon üstünü değiştirmeye giderken,Silke arkasından hiddetle baktı.Bu adam kendini ne sanıyordu? onun hakkında nasıl karar verebilirdi?

Hep aynı şey oluyordu!

Acaba konuşmak istediği konu neydi? Silke'nin tasarımları değildi herhalde!Lyon bu konudaki fikrini baştan beri açıkça söylemişti.Annesinin Henry ile serveti için evlendiğini düşünüyordu.Silke'nin de bu durumdan yararlanmayı istediğinden emindi.Ama yemekte Silke'nin taktığı altın takıma gerçekten ilgiyle bakar gibiydi.

Neden bu kadar dalgınsın,Silke?"

Silke Lyon'un döndüğünü fark etmemişti.Onu birdenbire yanı başında,üstünde siyah bir mayolla görünce gözleri irileşti.Geniş omuzları,adaleli vücudu,göğsündeki siyah tüylerle gerçekten nefes kesecek kadar yakışıklıydı.

"Silke?"

Silke gözlerini kırıştırarak onun büyüünden kurtulmaya çalıştı.Ama bunu yapmak hiç de kolay değildi.Bu adamla sevişmişti.Onunla öpüşmüş,kollarının arasında,bedeninin sertliğini hissetmişti...

Ve şimdi ona baktığında onu yine istediğini hissediyordu...

Lyon uzanıp onun başındaki havluyu çekti ve Silke'nin ıslak saçları omuzlarına döküldü.Lyon gözlerini onun gözlerinden ayırmadan saçlarını okşamaya başladı.

Silke'nin gözlerindeki arzuyu fark etmiş olabilir miydi? Bunu bu kadar belli etmiş olabilir miydi?

"Benimle yüzmeye gelmiyor musun?"

Silke böyle bir teklif beklemiyordu."Hayır,ben..." diye kekeledi."Ben burada oturacağım."

Lyon dikkatle ona baktı."Hala kendini kötü mü hissediyorsun?"

Silke başını iki yana salladı."Sen geldiğinde ben bir saattir yüzüyordum zaten.Yorulдум."

Lyon başını sallayarak doğruldu.Böylece elini de Silke'nin saçlarından çekmişti."Hemen gelirim," dedikten sonra havuza atladı ve güçlü kulaçlarla yüzmeye başladı.

Silke hayatını bu şekilde nasıl sürdüreceğini bilemiyordu.Lyon,Henry'nin yeğeniydi.Hatta,oğlu sayılırdı.Henry ile annesi artık evli olduklarına göre,Lyon da ister istemez Silke'nin hayatının bir parçası haline gelmişti.Ama böyle yaşamak bir kabustan farksızdı!

Bütün pazar gününü geleceğini nasıl planlayacağını düşünerek geçirmesine rağmen,bir çözüm yolu bulamamıştı.Aklına gelen tek şey,buralardan uzaklaşmaktı. Belki de Amerika'ya yerleşebilirdi.Tasarımlarıyla orada kendine bir yer edinebilirdi.

"Neden bu kadar dalgınsın?" Lyon onun yanındaki şezlonga oturup kurulanmaya başladı.

"Sadece düşünüyordum," dedi Silke kaygısız görünmeye çalışarak.

"Hangi konuda?" Lyon ciddi bir ifadeyle ona bakıyordu.

Silke hafif bir kahkaha attı."Biliyor musun,gerçekten çok kabasın,Lyon.Bir insan düşüncelerini kendine saklayamaz mı? Bir başkasının bunu öğrenmek istemesi yakışık alır mı?"

Lyon gülümsedi."Son derece kaba olduğum konusunda sana katılıyorum.Şimdi söyle bakalım,ne düşünüyordun?"

Silke'nin „seni" diyecek hali yoktu."Bazı kararlar almam gerekiyor."

"Cameron ile mi ilgili?" Lyon gözlerini kısmış,dikkatle ona bakıyordu.

Silke göğüs geçirdi."James'in benim için hiçbir anlam ifade etmediğini sana kaç kere söyledim!Gelecekle ilgili planlarımın arasında James'in yeri yok!"

"Güzel" Bu cevabın Lyon'u memnun ettiği belliydi."Peki,bu planlar nedir?Yoo,dur! Sen bana ne yapmayı düşündüğünü anlatmadan önce,ben sana Buchanan mağazalarının sana yapmayı düşündüğü teklifi anlatayım."

"Hayır!" Silke birden Şezlongda dikleşti."Buchanan mağazalarının bana bir teklifte bulunmasını filan istemiyorum!"

"Buchanan mağazalarının mı,yoksa benim mi teklifte bulunmamı istemiyorsun?"

"İkisi aynı şey değil mi?"

"Eh,öyle sayılır," diye kabul etti Lyon.

"Daha iki hafta önce,benim dayınla parası için evlenmek isteyen bir servet avcısı olduğuma inanıyordun.Henry ile evlenenin annem olması,o gerçeği değiştirmede.Ne senden nede Buchanan'dan hiçbir şey kabul etmeye niyetim yok!"

"Herhangi bir şeyi kabul meselesi değil bu..."

"Evet,mesel bu!" diye onun sözünü kesti Silke."Geçen hafta aramızda geçenler durumu daha da hassas hale getirdi."

"Bunun onunla hiçbir ilgisi yok!" Lyon'un sesi sertleşmişti.

"Öyle mi? Nedense buna inanmam çok zor! O zaman kadar tasarımlarıma ilgi gösterdiğini hatırlamıyorum!"

"O zaman daha onları görmemiştim!"

"Hala görmüş değilsin! Cumartesi günü üstümde gördüğün takılara bakarak bu kadar ciddi bir teklifte bulunamazsın..."

"Ben bir işadamıyım,Silke!" Lyon onun sözünü kesti. „İşle ilgili kararları iyice düşünmeden vermem.Senin bütün tasarımlarını gördükten sonra bu kararı verdim.Ayrıca,onları bütün yönetim kurulu gördü.Buna hepimiz oybirliğiyle karar verdik..."

"Bir dakika!Sen benim diğer tasarımlarımı ne zaman gördün?"

Lyon dikkatle onun yüzüne baktığında Silke'nin yüzündeki öfkeyi ve kuşkuyu gördü."Anlıyorum," diye mırıldandı sonunda."Burada ciddi bir sorunla karşı karşıyayız galiba."

"Benim diğer tasarımlarımı ne zaman gördün,Lyon?" Silke sakın görünmeye çalışmasına rağmen sinirden sesinin titremesini engelleyemedi.

Lyon omuz silkti."Geçen hafta.Yönetim kurulu toplantısında.Bütün yönetim kurulu gördü."

"Peki,benim tasarımlarım sizin toplantınıza nasıl geldi?" Aslında,bu sorunun cevabını biliyordu.Hem de gayet iyi biliyordu!

Henry ile annesinin işiydi bu! Buna nasıl cesaret edebilmişlerdi? Henry onları yönetim kuruluna göstermeyi kafasına koymuş,karısı da Silke'nin evinden onları gizlice alarak kocasına yardımcı olmuştu!

Lyon derin bir nefes aldı."Henry onları bize göstermek için senden izin almadı,değil mi Silke?" diye mırıldandı.

"Almadı.Tasarımlarımın Buchanan mağazalarında sergilenmesini istemediğimi ona söylemiştim!"

"Bu düşüncenin sebebi,tasarımlarının yeterince iyi olduğuna inanmaman mı? Yoksa ben miyim?"

"Tasarımlarımın iyi olduğuna,tabii ki,inanıyorum..." Silke cümlesini birden yarıda kesti.Lyon'un bakışlarındaki alaycı ifade, ona istediği kozu verdiğini,gerçek nedeni ağzından kaçırdığını gösteriyordu.

"Demek sebep benim,Silke."

"Senin sandığın sebeple değil!"

"Sence,benim sandığım sebep ne?"

"Bak,Lyon." Silke yerinden kalkıp üstündeki bornozun kuşağını biraz daha sıktı."Ben böyle oyunlardan hoşlanmıyorum..."

"Ben oyun oynamıyorum." Lyon da yerinedn kalkmış,Silke'nin tam arkasında duruyordu.Bu çok tehlikeliydi.Çünkü Silke ona bu kadar yakın olduğunda,bırak sakın bir şekilde düşünemeyi,konuşmakta bile zorluk çekiyordu."Senin için neden bu kadar büyük bir sorun oluyorum,Silke?"

"Sen...ben...benim için sorun filan değilsin." SİLke hızla arkasına döndüğünde,Lyon ile burun buruna geldi.

Lyon elini uzatıp onun yanağını hafifçe okşadı."Doğru söylediğini sanmıyorum,Silke," Diye mırıldandı boğuk bir sesle. „Çünkü sen benim için gerçekten bir sorunsun."

Silke güçlükle yutkundu."Ben mi?" diye fısıldadı.Yanağında dolaşan parmağın temasıyla büyülenmiş

gibiydi.

"Evet,sen." diye mırıldandı Lyon onun gözlerinin içine bakarak.

"Ama neden?"

Lyon'un yüzünde hafif bir tebessüm belirdi."Seni mağazada o tavşan kız kostümü içinde gördüğüm andan beri,benim için bir sorun haline geldin."

O günü hatırlamak Silke'nin utanç içinde ezilmesine yol açtı."Bunun için hayatımın sonuna kadar senden özür dileyemem..."

"Ben özür dilemeni filan istemiyorum.Bence..."

"Rahatsız etmiyorum ya?"

Henry'nin sesini duyunca hızla ona dönen Silke, yaşlı adamın meraklı bakışlarıyla karşılaştı.Lyon ile oldukça samimi bir görüntü verdiklerini anladığında,çok geçti.

"Sizinle birlikte yüzerim diye düşünmüştüm," dedi Henry elindeki havluyu göstererek."Ama anlaşılan yanlış zamanda gelmişim."

Lyon'dan uzaklaşan Silke öfkeli bakışlarını Henry'ye dikti."Bence tam zamanında geldin,Henry.Ben de seni görmek istiyordum!"

"Hayatım!" Henry yüzünü buruşturdu."Bu bakışı tanıyorum.Annen de on sekiz yaşındayken kızdığı anda tıpkı böyle bakardı."

"Herhalde annemi de böyle kızdırıyordun! Onun da duygularını,isteklerini umursamıyordun harhalde!" Henry yüzünü astı."Şimdi ne yaptım ben?"

"Yerinde olsam dikkatli davranırım,Henry," Diye Lyon dayısını uyardı."Bu sefer çizmeyi aştın.Doğrusunu istersen,bu sefer ben de Silke'yi destekliyorum."

Silke şaşırarak Lyon'a döndü."Öyle mi?"

"Evet,öyle," dedi Lyon.

Silke tekrar Henry'ye döndü."Tasarımlarımı evimden çalmaya hakkınız yoktu..."

"Ah,anladım..." Henry suçlu suçlu gülümsedi."Ama Silke,biz sadece seni düşünüyorduk.Tasarımların gerçekten harika.Şimdiye kadar..."

"İltifatı kes,Henry!" Silke sabırsızca atıldı."Benden izin almadan böyle bir şey yapmaya hakkınız yoktu!"

"Bence,bu gerçekten..." dedi Lyon ama dayısı hiddetle ona döndü.

"Sen bu işe karışma, Lyon!"

darian

21.02.2007 19:32

„Ben sadece bir gerçeği hatırlatıyordum." Bu durumun Lyon'u ne kadar ne kadar eğlendirdiği belliydi.

"Sen sadece kafa buluyorsun!" dedi Henry suçlayan bir tonda.

Lyon omuz silkerek şezlonglardan birine oturdu.Bu gösteriyi keyifle izlemeye hazırlandığı anlaşılıyordu.

„Siz bana aldırmayın," dedi.

Ama Silke Lyon'un bunun keyfini çıkarmasına izin vermeyecekti. „Bu konuyu daha fazla tartıımaya niyetim yok," dedi."Ama senin ve annemin davranışı kabul edilir gibi değil,Henry!"

"Aynı fikirdeyim," diye söze karıştı Lyon.

"Sana gelince..." Silke öfkeyle Lyon'a döndü."Bana yapacağın o teklifi duymak bile istemiyorum! Ve geçen hafta olanlar yüzünen ikimiz de birbirimize herhangi bir şey borçlu değiliz!"

"Geçen hafta ne oldu?" diye merakla sordu Henry.

Yaptığı hatayı farkedince taş kesilen Silke,hiçbir şey söylemeden Henry'ye baktı.Lyon ile seviştiklerini,Henry'nin öğrenmesi hayatta isteyebileceği en son şeydi.Ama ne cavep vereceğini bilemiyordu.

Bir şey söylemesine fırsat bırakmadan Lyon söze karıştı."Sen üstüne vazife olmayan şeylere karışma,Henry," dedi soğuk bir sesle.

"Ama..."

"Karışma dedim,Henry!" Lyon ayağa kalkıp Silke'ye yaklaştı. „Silke,biz..."

"Biz diye bir şey yok!" diye bağırды Silke kendini tutamayıp."Seninle ne bir iş ilişkimiz olacak ne de özel bir ilişkimiz! Beni rahat bırak!"

"Silke..."

"Beni rahat bırakmanı söyledim,Lyon! Benden uzak dur! Her ikinizde uzak durun benden!" Hızla dönüp uzaklaştı.

Dünyanın öteki ucuna kadar kaçmak istiyordu.

ONUNCU BÖLÜM

"Merhaba, Silke."

"Git buradan,Lyon." Silke kapıyı hızla Lyon'un suratına kapadı.Henry'nin evinden döneli daha bir saat bile olmamıştı ve Lyon yine karşısındaydı
Bunu tahmin etmesi,kapı çalındığında açmaması gerekirdi.

Lyon kapı kapanmadan önce ayağını eşiğe dayadı. „Seninle konuşmak istiyorum."

"Benim sana söyleyecek bir şeyim yok,Lyon!" Silke'nin yalnız kalmaya,kafasını toplamaya ihtiyacı vardı.Bir tek şeyden kesinlikle emindi artık.Burada,Londra'da kalamazdı.Lyon'u bir daha görmemek,onu unutabilmek için uzaklara gitmek zorundaydı.

"Tanrı aşkına,bırak içeri gireyim!"

Yan dairedeki komşunun kapısını açtığını ve merakla onları seyrettiğini gören Silke, bir skandala sebep olmamak için kapıyı açtı.

"Sen nereye gidiyorsun?" dedi Lyon içeri girer girmez.

Silke'nin yatak odasının kapısı açıktı.Yatağın üstünde açık duran valize eşyalarının bir kısmını tıktırmış,bir kısmı da dağınık bir şekilde ortada duruyordu.

"Ben..." Kapı zili yine çaldı.Bu sefer gelen,annesi veya Henry ise...

Ama kapıyı açtığında dondu kaldı.Yine mi!

James'i tam bir yıldır görmemesine rağmen,bir hafta içinde üçüncü kez kapısını arşındırıyordu.Üstelik,Lyon de oradayken...

"Merhaba,Silke," dedi James mahçup bir tavırla.

"Yine mi sen!" Lyon bir anda Silke'nin arkasında belirmiş,öfkeyle parlayan gözlerini James'e dikmişti.

„Evde bekleyen bir karın yok mu senin?"

Lyon'un patavatsızlığı karşısında Silke ne diyeceğini şaşırdı."Lyon,düşünüyorum da..."

"hayır,senin hiçbir şey düşünmediğin ortada!" diye sesini yükseltti Lyon. „Bana yalan söyledin,Silke!

Kiminle beraber gideceğin anlaşıldı şimdi.Seni küçük aptal,anlamıyor musun..."

"Hey,Silke ile böyle konuşamazsın!" diye araya girdi James.

"Sen bu işe karışma!" Lyon,James'i azarladıktan sonra Silke'ye döndü. „Aklın başına geldiğinde,teklifim hala geçerli olmayabilir," diye uyardı onu.

"Hangi teklif bu?"

"Her ikisi de!"

"Her ikisini de reddediyorum zaten!" Silke hiddetle Lyon'a baktı.

"Umarım ne yaptığını biliyorsundur,Silke."

"Hiç merak etme,ne yaptığımı gayet iyi biliyorum.Şimdi,izin verersen, eşyalarımı toplayacağım.Sana güle güle!"

Lyon,James' soğuk bir bakışla süzdükten sonra yine Silke'ye döndü."İhtiyacın olduğunda,ailen burada olacak.Bunu unutma."

"Ailem mi!" Silke kulaklarına inanamıyordu.Bu adam daha bir hafta önce,onunla herhangi bir şekilde akrabalık ilişkisi kurmak için sonuna kadar mücadeleye hazırды.Şimdi,kalkmış, kendisini Silke'nin ailesinin bir parçası olarak gördüğünü söylüyordu! „Güle güle,Lyon," diye tekrarladı.

"Fikrini değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok mu?" Lyon'un sesi yumuşamıştı. „Silke,daha önce olanları biliyorsun.Lütfen, onunla gitmeden bir kere daha düşün."

Lyon,Silke'nin JAMES ile gideceğini sanıyordu.Silke bunu farkındaydı,ama gerçeği söylemeye de niyeti yoktu.Böylesi daha iyiydi.Üzülmemesi için gerçeği sadece annesine anlatması yeterliydi.

"Ben çok düşündüm ve kararımı verdim,Lyon!"

"Pekala." Lyon kapıdan çıkmadan önce James'e döndü.Buz gibi bir sesle,"Ona iyi bak,Cameron!" dedi.

„Onu yine üzersen,bu sefer bana hesap vereceksin."

Lyon nihayet gittiğinde,Silke kıpırdıyamadı bile.Onu ne kadar severse sevsin,Lyon'un kendisini sevmediğini biliyordu.Böyle davranmasının nedeni,geçen hafta aralarında geçenler yüzünde hissettiği bir tür sorumluluk duygusuydu.

"Yine mi gelmek için kötü bir zaman seçtim?" James'in merakla kendisine baktığını Silke ancak o zaman fark edebildi.

"Evet."

"Kim bu adam?" diye sordu James.

"Önemli mi?"

James omuz silkti."Söylemek istemiyorsan,değil, tabii... her neyse,sana Cheryl ile aramızın düzeldiğini haber vermek için uğramıştım."

"Buna sevindim."

"Geçen hafta tam bir budala gibi davrandım,değil mi? Cheryl ile aramız o kadar kötüydü ki,onunla evlenmekle hata edip etmediğimi düşünmeye başlamıştım.Sen..."

"Bunun önemi yok,James."Silke onun sözünü kesti.

"O adamı seviyorsun,değil mi?"

"Hayır,ben..." Silke,James'in gülümsediğini görünce „Belki,“ diye itiraf etti.

James artık açıkça gülüyordu."Belki filan değil,Silke.Sevdiğin belli.Onun da aynı şeyleri hissettiği ortada."

"Hayır,yanılıyorsun."

"Öyleyse, neden beni her gördüğünde kıskanç bir aşık gibi davranıyor? Artık düşün için bana da bir davetiye gönderirsin,değil mi?"dedi James."Senin mutlu olduğunu bilmek,beni de mutlu edecek,Silke."

"Lyon ile değil," diye mırıldandı Silke.

"Göreceğiz." James hala gülümsüyordu.

Ne yapıyorsun sen,hayatım?" Silke'nin annesi oldukça endişeli görünüyordu.Yeni evinin salonunda kızının karşısına oturmuş,gözlerini ona dikmişti.

Silke,Londra'dan ayrılmadan önce gideceğini bildirmek için annesine uğramıştı.Ama annesinin daha önce Lyon ile konuştuğu belliydi.

"Lyon'un sandığı şeyi yapmıyorum," diye karşılık verdi yorgun bir tavırla.

Silke,ben Lyon ile konuştum.Daha doğrusu,ikimizin de birbirimize anlatacağı çok şey vardı.Geçmişten,bunca yıldan sonra Henry ile yeniden bir araya gelmemizden söz ettik.Lyon her şeyi anladı artık."

"Eee?"

"Yani,artık ikimiz de birbirimizi çok daha iyi anlıyoruz.Bu yüzden... tarihin tekrerrür etmesini istemiyorum,Silke." Annesi kızına anlamlı bir ifade ile baktı.

Silke birden gerginleşti."Neden söz ettiğini anlamıyorum!"

"Bu seferde sen kaçırıyorsun,Silke!Tıpkı benim yaptığım gibi.Lyon'a bir şans vermen gerektiğini neden düşünmüyorsun?"

"Hangi konuda?"

"Silke,şu James meselesi nedir bilmiyorum ama senin onunla gitmeyeceğine eminim.Neden Lyon'un böyle zannetmesini istiyorsun?"

Silke,Lyon'un bütün bunları annesine anlatmış olmasına inanamıyordu."Çünkü...o sırada Lyon'un evimden derhal gitmesini istiyordum."

"Neden?"

"Anne..."

"Bu çok önemli,Silke.Ben boşu boşuna otuzbeş yıl kaybettim.Senin de aynı hatayı yapmanı istemiyorum!"

Silke'nin gözleri yaşlarla doldu."Çünkü...hemen gitmeseydi,kendimi tutamayıp ağlamaya başlayacaktım...Çünkü onu seviyorum...Ama...O beni sevmiyor..."

"O seni seviyor,Silke,"diyen boğuk bir ses duyuldu."Sadece sevgisini itiraf etmekte başarısız biri,"diye devam etti Lyon."Çünkü...Şimdiye kadar hiç kimseyi sevmemişim."

Silke şaşkınlıkla döndüğünde,Lyon'un kapıda durduğunu gördü.Ne kadar zamandır orada durduğunu,konuşmaların ne kadarını duyduğunu bilmiyordu.

"Ben sizi yalnız bıraksam iyi olacak."Silke'nin annesi yerinden kalkıp kapıya

yürüdü."Unutma,Silke,otuzbeş yıl çok uzun bir zaman,"diye ekledi çıkmadan önce.

Lyon kapıda durmuş,Silke'ye bakıyordu.Biraz çekingen,tedirgin bir hali vardı.Silke,onun bu davranışını yadırgayarak ona baktı.

Sonra,yerinden kalkıp kollarını göğsünde kavuşturdu."Burada olduğunu bilmiyordum,"dedi gergin bir sesle.

Lyon omuz silkti."Annenle konuşmaya gelmiştim."

"Aranızdaki anlaşmazlıkları çözümlediğinize,annemi nihayet dayının karısı olarak kabul ettiğine sevindim."

Karşılıklı durmuşlar,iki yabancı gibi konuşuyorlardı.Silke onun sevgisini itiraf eden sözlerin hayal gücünün ürünü olup olmadığını merak etmeye başladı.

"Aslında,mesele annenin beni kabul edip etmemesi."Lyon yüzünü buruşturdu."Yıllardır nelere sebep olduğumu ancak şimdi anlıyorum.Asıl onun bana kızgın olması gerek.Henry benim vasım olmasaydı,ikisi yıllar önce evlenebilirlerdi."

darian

21.02.2007 20:43

„Ama onlar artık geçmiş i unuttular.Sen de aynı şey i yapsan iyi olur," dedi Silke.

"Annen de aynı şey i söyledi."

Bir süre hiç konuşmadan,hiç kıpırdamadan birbirlerine baktılar.Silke delirmek üzeriydi.Lyon onu sevdiğini gerçekten söylemiş miydi?

"Seni,elbette,seviyorum," dedi Lyon.

Silke,kafasındaki soruyu yüksek sesle dile getirdiğini ancak o zaman anladı.İlk anda paniğe kapıldıysa da,hemen ardından rahatlayarak, „Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Peki,şimdi ne yapacağız?"

Silke şaşırmıştı.Bu ne biçim soruydu böyle!

"Ben seninle evlenmek istiyorum."

Bu kez,kulaklarına inanamadı.Birbirlerini sevdiklerini söylemelerinin üzerinden daha birkaç saniye geçmeden,Lyon onunla evlenmek istediğini ekliyordu.

"Evlilik bir tuzaktır," diye karşılık verdi,Lyon'a daha önce söylediği sözü hatırlatarak.

"Sevdiğin biriyle evleniyorsan,değildir."

"Artık hamile olmadığımı kesinlikle biliyorum,Lyon," dedi Silke.Onu hayatından silebilmek için çekip gitmeye karar verdiğinde,Lyon'un çocuğunu taşımanın bir teselli olacağını düşünmüştü.Ama böyle bir ihtimalin artık söz konusu olmadığını biliyordu.

"Ama istediğimiz kadar çocuk sahibi olmamız için bol bol vaktimiz olabilir...eğer sen kabul edersen...?"

Silke onu bu kadar çekingen ve tedirgin görmeye alışık değildi.Lyon'un kibirli tavırlarına geçmişte çok kızmıştı,ama onu böyle görmeye de dayanı mıyordu.

"Gelip beni öpersen düşünürüz," diye karşılık verdi gülerek.

"Bunu hiç söylemeyeceksin sanıyordum!"Lyon rahat bir nefes alarak ona yaklaştı ve Silke'yi kollarının arasına aldı."Benimle evleneceksin, değil mi Silke?"

Silke başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı.Bütün acıların geçmişte kaldığından emindi artık. „Beni hala öpmedin," diye hatırlattı.

"Bir kere başlarsam,kendime hakim olamayacağım.Onun için sen önce cevap ver bana."

"Evet," dedi Silke."Evet,evet,evet!"

Lyon gülerek onu kucağınaalıp kanepeye taşıdı.İkisinin de soluğu kesilinceye kadar uzun uzun öpüş tüler.

Bir süre sonra,Silke başını onun omuzuna dayamış,mutluluktan kendinden geçmişti.

"Kafadaki o tavşan maskesini çıkardığın anda sana aşık oldum," dedi Lyon.

Silke dönüp ona baktı."Hayır! Bana o gün çok kötü davranmış tın."

"Çünkü sana aşık olmak istemiyordum," diye fısıldadı Lyon."Henry,bana anneni gördüğü anda aşık olduğunu anlattı.Aynı şey,seni görünce benim de başıma geldi sanırım.Kendimi tam bir budala durumuna düşürebilirdim.Bu yüzden,sana karşı ters davrandım."

"Sen asla öyle bir duruma düşmezsin.Lyon," dedi Silke gülerek."O kadar kontrollü bir insansın ki..."

"Kontrolüm filan uçtu gitti o gün.Jordan kadınları insanın aklını başından alıyor."

"Winter-Buchanan erkekleri de öyle."

Lyon gülümseyerek onun saçlarını okşadı."Sana çok kötü davrandım,Silke.Çünkü bugüne kadar aşık olmamış tım ve bundan sonra da olmak istemiyordum."

"Peki,ya şimdi?"

"Şimdi,keşke,seninle çoktan evlenmiş olsaydık diye düşünüyorum.O zaman seni herkesten uzak bir yere götürebilir ve saatlerce sevişebilirdiö.Ama Henry ile annen şimdi buna izin vermezler.Her şey kuralına uygun bir şekilde yapılacak.Düğün,gelinlik..."

Silke dikkatle ona baktı."İstemiyorsan düğün filan yapmamız gerekmiyor, Lyon.Daha önce de gelinlik diktirdim ben.Ama bunun hiçbir önemi olmadığını biliyorum."

"Silke." Lyon onun gözlerinin içine baktı."Üstünde beyaz gelinlikle kilisede bana doğru yürümeni seyretmek istiyorum.Karım olmayı kabul ederek beni nasıl gururlandırdığını herkesin görmesini istiyorum.Cameron budalanın biriymiş!" Lyon'un James'i hatırlayınca ne kadar sinirlendiği belliydi."Lyon,ben James ile bir yere gidecek filan değildim!" Silke onu yatıştırmaya çalıştı."Sadece,senin öyle düşünmeni istedim."

"Bunu tahmin etmeliydim."

"James'in evliliği kötü gidiyormuş.O yüzden,düşünmüş ki..."

"Onun ne düşündüğü umurumda bile değil!" Lyon Silke'yi kollarının arasında sıktı."Beni sevdiğini öğrendiğime göre,artık onu bir daha senin etrafında görmek istemiyorum!"

"Bunu ben de istemiyorum."

"Güzel.O adamın yeniden hayatına girdiğini sandığımda,aklımı kaçırarak gibi oldum."

"Bunu hiç tahmin etmemiştim işte!"

Lyon onu kollarının arasında sevgiyle sıktı."Seni sevdiğimi nasıl anlayamadığına inanamıyorum!" Silke de mutlu bir gülümsemeyle yüzünü onun göğsüne gömdü."Kendi sevgimden gözüm kör olmuştu herhalde!"

"Oh,Silke...bu benim için ne büyük bir mutluluk bilemezsin."

Savaş nihayet sona ermişti.Ve,her ikisi de kazanmıştı...

SON